

Bu e-kitap ilk kez [www.e-kitap.us](http://www.e-kitap.us) ta paylaşılmıştır. Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

giriş

Gul'dan çağırdığında geldi ruhlarını karanlığa bilerek, hatta hevesle satmış olanlar. Tıpkı Gul'dan gibi, onlar da bir zamanlar büyük, ruhani varlıklardı. Bir zamanlar doğayı ve orkların onun içindeki yerini incelemişler; kırlardaki ve ormanlardaki hayvanlardan, gökyüzündeki kuşlardan, nehirlerdeki ve okyanuslardaki balıklardan bilgi edinmişlerdi. Ve bu döngünün bir parçası olmuşlardı: ne daha fazlası, ne daha azı...

Ama artık döngünün bir parçası değildiler.

Bu eski şamanlar, bu yeni savaş-büyücüler gücün en saf halini tatmışlardı ve aynı bir bal damlası gibi, bu onlara gerçekten çok tatlı gelmişti. Böylece hevesleri daha da fazla güçle ödüllendirilmişti ve daha da fazlasıyla... Gul'dan her şeyi hocası Ner'zhul'dan öğrenmiş ama sonunda öğrenci öğretmenini aşmıştı. Güruh'un şimdiki güçlü, durdurulamaz yıkım dalgasına dönüşmesi Ner'zhul'un sayesindeydi de daha öteye gitmeye onun cesareti yetmemişti. Ner'zhul'un kalbinde, halkının kalıtsal soyluluğuyla ilgili yumuşak bir nokta vardı. Gul'dan'ın ise böyle zayıflıkları yoktu.

Güruh dünyada katledilebilecek ne varsa katletmişti. Kana susamışlıklarını boşaltabilecekleri bir gedik kalmayınca da öfkeleri birbirlerine yönelmişti. Kabileler kalplerinde yanmakta olan hayvani arzuları bastırabilmek için çaresiz bir girişimle birbirlerine saldırmıştı. Güruh'a, coşkun katliam ihtiyacını dindirebileceği yeni bir hedef gösterense Gul'dan olmuştu. Yakında artık taze, kolay, olacıklardan habersiz avlarla dolu yeni bir dünyaya adım

atacaklardı. Kana susamışlık bir hastalık derecesine varacak ve vahşî Güruh, kendisini yönetecek bir konseye ihtiyaç duyacaktı. Bu konseyin başına Gul'dan gelecekti.

İçeri girenleri başıyla selamladı. Alev alev yanan, dumanlı, küçük gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Sahibinin kölesi olan hayvanlar gibi çağrıya kulak verip tek tek gelmişlerdi. Onun çağrısına...

Hepsi masanın etrafında toplandı. Bütün ork kabileleri içinde en çok korkulan, en çok saygı 'duyulan ve en çok nefret edilenlerdi. Bazıları biçimsiz ve iğrençti, karanlık bilginin bedelini sadece ruhlarıyla ödememişlerdi. Diğerleri hâlâ biçimli sayılırdı. Vücutları tam ve güçlü, kırıptılı kasları pürüzsüz yeşil deriyle sımsıkı örtülüydü. Karanlık pazarlıkta istekleri bu olmuştı. Hepsi daha fazla güç için her şeyi yapacak kadar acımasız ve kurnazdı.

Ama hiçbir Gul'dan kadar acımasız değildi.

"Biz, burada toplananlar, kabilelerimizin en güçlüleriyiz," diye başladı konuşmaya Gul'dan, çatallı sesiyle. "Gücün ne olduğunu biliyoruz. Onun nasıl elde edileceğini, nasıl kullanılacağını ve daha fazlasına nasıl sahip olunacağını biliyoruz. Diğerleri birimiz ya da öbürümüz aleyhinde konuşmaya başlamakta. Bir kabile eski günleri dönmek istiyor; öteki savunmasız çocukları öldürmekten bıktı." Kalın ve yeşil dudakları bir esef ifadesiyle büküldü. "İşte orklar zavıyılık göstermeye başladığında olanlar bunlardır."

"Ama, Yüce Efendim, bütün Draenei'yi katlettik." dedi savaş-büyücülerinden biri. "Bu dünyada öldürülecek başka ne kaldı?"

Gul'dan kalın dudakları iri ve keskin dişlerinin üstüne yayılarak gülümsedi. "Hiçbir şey," dedi.

"Ancak diğer dünyalar bizi beklemekte."

Kızıl gözlerde yanan güce susamışlıktan keyif alarak onlara planı anlattı. İşte bu iyiydi. Bu, orkların şimdiye kadar kurulmuş en güçlü örgütü olacaktı ve bu örgütün başında da Gul'dan'dan başkası olmayacaktı.

"Bizler de Güruh'u parmağında oynatacak olan konsey olacağız," dedi sonunda. "Her birimiz güçlü birer karakteriz. Ancak orkların gururu, burada aslında kimin efendi olduğunu bilmemelerini gerektirmekte. Bırakalım hepsi, baltalarını biz emrettiğimiz için değil de kendileri istediği için savurduğunu sansın. Bizler bir sır olarak kalacağız. Bizler gölgede gezenleriz; görünmezliğiyle daha da kudret sahibi olan gücüz. Bizler Gölge Meclisiz ve hiç kimse gücümüzden haberdar olmamalı."

Ancak bir gün, hem de çok yakında bir gün, birileri haberdar olacaktı.

BİR

B

öyle bir gecede hayvanlar bile üşüyordur, diye düşündü Durotan. Dalgın dalgın, yol arkadaşı olan kurda uzandı ve Keskindiş'in beyaz kulaklarından birinin arkasını kaşıdı. Hayvan minnetle mırıldanıp ona daha da sokuldu. Kurt ve ork şefi, gözlerini Durotan'ın mağarasının girişi olan,' kaba oval delikten dışarıya, beyaz kar tanelerinin sessizce yağışına diktiler.

Bir zamanlar Buzkurdu kabilesinin şefi Durotan daha ılıman iklimlerin dokunuşunu bilirdi. Baltasını gün ışığında savurur, metalden yansıyan parıltıdan ve fışkıran kırmızı insan kanından sakınmak için gözlerini kısırdı. Bir zamanlar sadece kendi kabilesinden olanlara değil halkının bütün üyelerine karşı bir yakınlık hissederci. Birlikte saf tutmuşlar, tepelerin yamaçlarından akıp giden yeşil bir ölüm dalgası halinde insanları sarmışlardı. Birlikte ateş etrafında ziyafetler çekmişlerdi. Birlikte derin, gürültülü kahkahalar atmış; küçük zihinleri katliam görüntüleriyle dolu çocukları, sönmekte olan közlerin yanında uyuklarken onlar kan ve fetih öyküleri anlatmıştı.

Ancak şimdi Buzkurdu kabilesini oluşturan bir avuç ork, bu yabancı dünyanın dondurucu Alterac Dağlarında, sürgünde, yalnız başlarına üşüyordu. Buradaki tek dostları iri, beyaz kurtlardı. Onlar bir zamanlar Durotan'ın halkının bindiği de-

vasa siyah kurtlardan çok farklıydılar ama postu ne renk olursa olsun kurt kurttu. Bu hayvanları onlara kazandıran azimli bir sabır ve Drek'Thar'ın güçlerinin birleşimiydi. Şimdi ork-&\_ 1ar ve kurtlar birlikte avlanıyor, bitmez tükenmez karlı gecelerde birbirlerini sıcak tutuyorlardı. Mağaranın içinden gelen yumuşak bir iç çekme sesi Durotan'ın bakışlarını oraya çevirdi. Yıllar yılı süregelen kaygı ve öfkeden çizgilerle dolmuş, üstüne ebedi bir sıkıntı ifadesi yerleşmiş, haşin yüzü bu sesle yumuşayıverdi. Ad Verme töreni zamanı gelene kadar isimsiz kalacak olan küçük oğlu, annesi tarafından beslenirken feryat ediyordu.

Keskindiş 'i kar yağışını izlemesi için yalnız bırakan Durotan ayağa kalkıp mağaranın iç kısmına ağır ağır geri döndü. Draka bebeği emzirmek için bir göğsünü açmıştı. Şimdiyse çocuğu yapmaya çabaladığı işten alıkoyuyordu ve anlaşılan bebek orkun sızlanma nedeni buydu. Durotan seyrederken Draka işaret parmağını uzatıp ustura keskinliğindeki siyah tırnağıyla meme ucuna derin bir kesik açtı ve sonra bebeğin minik başını tekrar göğsüne yasladı. Draka'nın güçlü çeneli, güzel yüzüne hiçbir acı ifadesi yayılmamıştı. Artık çocuk emdikçe, sadece annesinin besleyici sütünü değil, onun kanını da içiyordu. İşte gelişmekte olan genç bir savaşçı için uygun besin buydu. Durotan'ın oğlu, Buzkurdu kabilesinin gelecekteki şefi için...

Cesarette ve bilgelikte kendisine eş olan karısı ve onların güzeller güzeli, kusursuz oğulları için Durotan'ın kalbi sevgiyle doluverdi.

O zaman yapmak zorunda olduğu şeyin düşüncesi omuzlarına yerleşmiş ağır bir örtü gibi içini kapladı. Yere oturup derin bir iç çekti.

Draka bakışlarını kaldırıp ona baktı, kahverengi gözleri kısılmıştı. Durotan'ı gayet iyi tanıyordu kadın. Şef bunun en doğru seçim olduğunu bildiği halde ani kararını ona söylemek istemiyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

"Artık bir çocuğumuz var," dedi Durotan. Derinden gelen sesi geniş göğsünden gümbürdeyerek çıkıyordu.

"Evet," diye karşılık verdi Draka, sesinde gururla. "Sevimli, güçlü bir oğlan. Babası savaşta asil bir şekilde öldüğünde 1\_\_ Buzkurdu kabilesini yönetecek olan bir çocuk. Bundan yıllar sonra," diye ekledi.

"Onun geleceği için bir sorumluluk taşıyorum," diye devam etti Durotan.

Şimdi Draka'nın dikkati tamamen ona yönelmişti. O anda eşinin görüntüsü Durotan'a olağanüstü güzel görünüyordu. Ork şefi onun yüzünü kendi zihnine kazımaya çalıştı. Ateşin ışığı yeşil tenine vurup güçlü kaslarını iyice ortaya çıkarıyor, uzun ve sivri iki dişinin parıldamasına neden oluyordu. Draka bir şey söylemeden onun devam etmesini bekledi.

"Eğer Gul'dan'ın aleyhinde konuşmamış olsaydım şimdi oğlumuzun birlikte büyüyeceği daha fazla oyun arkadaşı olacaktı," diye devam etti Durotan. "Eğer Gul'dan'ın aleyhinde konuşmamış olsaydım hâlâ Güruh'un saygın üyeleri olacaktık."

Draka kocaman çenesini açıp uzun dişlerini hoşnutsuzca eşine göstererek tısladı. "O zaman sen de benim eşim olmazdın," diye patladı. İr kilen bebek yüzünü birden annesinin dolgun göğsünden çekip dışı orkun yüzüne baktı. Beyaz süt ve kırmızı kan şimdiden çıkık olan çenesinden damlıyordu. "Buzkurdu kabilesinden Durotan bir kenarda oturup halkımızın insanların koyunları güttüğü gibi ölüme sürüklenmesini uysallıkla kabullenemez. Öğrendiklerini anlatmak zorundaydın, sevgili eşini. Daha azını yapıp hâlâ şimdi olduğun şef olarak kalamazdın."

Durotan onun sözlerinin doğruluğunu başıyla onayladı. "Gul'dan'ın halkımıza karşı zerre kadar sevgi beslemediğini bilmek, bunun onun için sadece gücünü artırmak için bir yol olduğunu bilmek..."

Ork ŧefi sessizliğe büründü. Gölge Meclisten ve Gul'dan'ın iki yüzlüğünden haberdar olduğunda yaŧadığı ŧaşkınlığı, dehŧeti ve de öfkeyi anımsadı. Diğerlerini hepsini bekleyen tehlike konusunda ikna etmeye çalıŧmıŧtı. Draenei ırkını yok etmek için akılsız kuklalar gibi kullanılmıŧlardı. Durotan artık Draenei neslinin tükenmesinin gerekli olmadığını düşünmeye baŧlamıŧtı. Karanlık Geçit'ten onları hiç beklemeyen bir dünyaya gönderilmişlerdi. Bu orkların seçimi değildi, ah hayır, Gölge Meclisin seçimiydi. Hepsi Gul'dan içindi, hepsi Gul'dan'ın ŧahsi gücü içindi. Bu kadar boş bir amaç uğruna kaç ork dövüşüp ölmüştü?

Kararım eşine açıklamak için doğru sözcükleri aradı. "Konuştum ve sürüldük. Peŧimden gelen herkes de öyle. Bu büyük bir utanç."

. "Sadece Gul'dan'ın utancı," dedi Draka, sert bir sesle. Bebek geçici korkusunu atlatmış, tekrar meme emmeye baŧlamıŧtı. "Halkın hayatta ve özgür, Durotan. Burası zorlu bir yer ama kar kurtlan bizim yoldaşımız oldu. Kışın en çetin zamanında bile bol bol taze et buluyoruz. Elimizden geldiğince eski günleri canlı tutuyoruz ve ateşin etrafında anlatılan öyküler çocuklarımızın mirasının bir parçası."

"Daha fazlasını hak ediyorlar," dedi Durotan. Keskin tırnağıyla, meme emmekte olan oğlunu işaret etti. "O daha fazlasını hak ediyor. Hâlâ kandırılmakta olan kardeşlerimiz daha fazlasını hak ediyor. Ben de hak ettiklerini onlara vereceğim."

Ayağa kalkıp bütün heybetiyle dikleŧti. Muazzam gölgesi eşinin ve çocuğunun üstüne düşüyordu. Draka'nın mutsuz yüz ifadesi ona, karısının onun ne söyleyeceğini zaten bildiğini açıklıyordu ama sözcüklerin ağızdan dökülmesi gerekiyordu. Onları somutlaŧtıran, gerçek yapan buydu... ve bozulmayacak bir yemin yapan da.

"Her ne kadar kuşkuları olsa da bana kulak verenler vardı. Geri dönüp bu birkaç ŧefi bulacağım. Hikâyesinin doğruluğu

konusunda onları ikna edeceğim ve onlar da halklarım bir araya getirecekler. Artık Gul'dan'ın köleleri olmayacağız. Sadece ona hizmet eden savaşlarda kolayca telef olup bir daha hiç hatırlanmadığımız zamanlar' sona erecek. Bu benim andım olsun; benim, Durotan'ın, Buzkurdu kabilesi şefinin andı!"

Başını geri atıp keskin dişlerle dolu ağzını neredeyse mümkün olamayacak kadar açtı ve gözleri geriye yuvarlanırken yüksek sesli, derinden, öfke dolu bir çığlık attı. Bebek ağlamaya başlamıştı. Bu çığlıkla Draka bile ürpermışti. Bu Ant Çığlığıydı ve ork şefi, genelde sesi boğan yoğun kara yağmen bu gece kabilesindeki herkesin onu duyacağını biliyordu. Dakikalar içinde Ant Çığlığının sebebini öğrenmek için şeflerinin mağarasının etrafında toplanacak ve kendi çığlıklarını atacaklardı.

"Tek başına gitmemelisin, sevgili eşim," dedi Draka. Yumuşak sesi Durotan'ın kulakları sağır eden Ant Çığlığıyla bir tezat oluşturunuyordu. "Biz de seninle geleceğiz."

"Seni bundan men ediyorum."

Bunu bekliyor olması gereken Durotan'ı bile şaşırtan ani bir hareketle Draka ayağa fırladı. Yumruklarını sıkıp havaya kaldırdığında, ağlamakta olan bebek kucağından yuvarlanmıştı. Bir an sonra Durotan vücuduna bir acı yayılır ve yüzünden kan damlarken gözlerini kısmıştı. Dişi ork mağarayı bir anda baştan başa aşır ve erkeğinin yanaklarını tırnaklarıyla yarmıştı.

"Ben Kelkar kızı Draka'yım, Rhakish oğlu. Kimse beni eşimin ardından gitmekten men edemez, Durotan'ın kendisi bile! Seninle gelirim, senin yanında kalırım, gerekirse ölürüm. Peh!" Draka onun suratına tükürdü.

Tükürük ve kan karışımını yüzünden temizlerken Durotan'ın kalbi kadınına karşı sevgiyle doldu. Onu eşi olarak, oğlunun babası olarak seçmekle doğru olanı yapmıştı. Bütün ork tarihinde ondan daha şanslı bir erkek var mıydı acaba? Durotan hiç sanmıyordu.

Bunun Gul'dan'ın kulağına gitmesi halinde Orgrim Kıyametçekici'nin ve onun kabilesinin sürgün edileceği gerçeğine rağmen büyük Savaş Şefi, Durotan ve ailesini kamp yerine buyur etti. Ancak kurda kuşkuyla göz atmıştı ve kurt da ona aynı şekilde karşılık vermişti. Düşük rütbeli orklar Kıyamet-çekici'nin barınağı olan kaba çadırdan çıkarılmış ve Durotan, Draka ve onların henüz isimlendirilmemiş çocukları içeri alınmıştı.

Gece Kıyametçekici için biraz soğuktu. Saygıdeğer konukları üstlerindekilerin çoğunu çıkarıp buranın sıcaklığıyla ilgili bir şeyler mırıldanırken Savaş Şefi onları rahatsız bir hayretle seyretti. Buzkurdu kabilesi böyle 'sıcak havalara' alışık değil her halde, diye geçirdi aklından.

Dışarıda kişisel muhafızları nöbet bekliyordu. Kapı görevi gören örtü hâlâ açıktı ve Kıyametçekici onların ateşin etrafında toplanıp kocaman yeşil ellerini dans eden alevlere uzatmalarını görebiliyordu. Gece yıldızların ufak ışıkları dışında karanlıktı. Durotan gizli ziyareti için iyi bir gece seçmişti. Erkek, kadın ve çocuktan oluşan küçük grubun fark edilip aslında kim olduklarının anlaşılması pek mümkün değildi.

"Seni ve kabileni tehlikeye attığım için elem duyuyorum," diye başladı söze Durotan.

Kıyametçekici elini bu sözlerin önemsizliğini işaret edercesine salladı. "Ölüm bizim için gelecekte bizi şerefli davranır bir şekilde bulacaktır." Ork ailesine oturmaları için işaret etti ve eski dostuna taze bir avın yağları damlayan budunu uzattı. Et hâlâ sıcaktı. Durotan teklifi başını sallayarak kabul etti. Sulu ete dişlerini geçirip kocaman bir parça kopardı. Draka da aynısını yapıp kanlı parmaklarını bebeğine uzattı. Çocuk annesinin elindeki tatlı sıvıyı hevesle emdi.

"Sevimli, güçlü bir oğlan," dedi Kıyametçekici.

Durotan başıyla onayladı. "Kabileme layık bir lider olacak ama bunca yolu oğluma takdirlerini duymak için gelmedim."



"Yıllar önce üstü kapalı sözlerle konuştun," dedi Kıyametçekici.

"Kabilemi korumaya çalışıyordum ve Gul'dan sürgün kararı verene kadar kuşkularımın doğruluğundan emin değildim," diye karşılık verdi Durotan. "Beni çabucak cezalandırmaya kalkması bildiklerimin doğruluğundan emin olmamı sağladı. Dinle, eski dostum ve kendin karar ver."

Durotan, birkaç metre ötede ateşin yakınında oturan muhafızların konuşulanlara kulak misafiri olmaması için kısık bir sesle anlatmaya başladı. Kıyametçekici'ne bildiği her şeyi anlattı; iblis lorduyla yapılan pazarlığı, Gul'dan'ın gücünün iğrenç yapısını, Gölge Meclisin kabilelere ihanet edişini ve iblis güçlerine yem edilecek orkların kaçınılmaz, utanç verici sonunu anlattı. Kıyametçekici yüzüne duygusuz bir ifade vermeye çalışarak dinledi onu ama geniş göğsünün içinde kalbi, kendisinin o ünlü savaş çekicinin insan etine çarptığında çıkardığı ses gibi küt küt atıyordu.

Bu doğru olabilir miydi? Savaşmaktan kafayı bozmuş yarım akıllının birinin saçmalaması gibi geliyordu kulağa. İblisler, karanlık anlaşmalar... ama yine de burada konuşmakta olan Durotan'dı. Şeflerin en bilgelerinden, en haşinlerinden ve en asillerinden biri olan Durotan. Başka dudaklardan dökülmüş olsalar bu anlatılanların yalan ya da saçmalık olduğuna hükmederdi ama Durotan söylediklerinden dolayı sürgün edilmişti ve bu da söylenenlerin gerçek olduğuna kanıttı. Hem Kıyametçekici karşısındaki şefe bundan önce de birçok kez hayatı pahasına güvenmişti. Tek bir sonuç vardı: Durotan'ın sözleri doğrudu. Eski dostu konuşmasını bitirince Kıyametçekici ete uzandı ve bir ısırık daha aldı. Karmakarışık olan zihni anlatılanlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken ork şefi lokmasını yavaş yavaş çiğnedi. Sonunda ağzındakini yutup konuşmaya başladı.

"Sana inanıyorum, eski dostum. Seni temin ederim halkım adına Gul'dan'ın planlarını desteklemeyeceğim. Karanlığa karşı seninle birlikte duracağız."

Karşısındaki sözlerinden etkilendiği belli olan Durotan elini uzattı ve Kıyametçekici bu eli sıkıca kavradı.

"Her ne kadar bu bize şeref verirdiyse de bu kampta çok uzun süre kalamazsınız," dedi Kıyametçekici, ayağa kalkarken. "Şahsi muhafızlarımdan biri -size güvenli bir yere kadar eşlik edecek. Yakınlarda akan bir dere ve etraftaki ağaçlıklarda yılın bu zamanında birçok av var, bu yüzden aç kalmazsınız. Senin adına elimden geleni yapacağım ve doğru zaman, geldiğinde sen ve ben birlikte Büyük Hain Gul'dan'ı katletmek için yan yana olacağız."

Onları kamp yerini çevreleyen ormanın kilometrelerce içine götüren muhafız ağzını bile açmamıştı. Vardıkları açıklık alan gerçekten de ıssız ve yeşillikti. Durotan suyun akışını duyabiliyordu. Ork şefi, Draka'ya döndü.

"Eski. dostuma güvenilebileceğimi biliyordum," dedi Buz-' kurdu kabilesinin şefi. "Çok zaman geçmeden..."

Ve Durotan birden donup kaldı. Yakınlardaki akarsuyun şırıltısını bastıran bir. ses duymuştu. İnce bir dalın heybetli bir ayağın altında ezilme sesi...

Savaş narasını haykırarak baltasına uzandı. Daha silahını kavrayamadan suikastçılar tepesine binivermişti. Durotan, Draka'nın öfke dolu tiz çığlığını hayal meyal duydu ama ona yardım edebilmek için fırsat bulamadı. Gözünün ucuyla, Keskindiş'in davetsiz misafirlerden birinin üstüne atlayıp onu yere yıktığını gördü-

Sessizce gelmişlerdi. Bunlarda orklara özgü gururun en önemli parçalarından biri olan öldürürken düşmanla şereflice yüzleşme diye bir şey söz konusu değildi. Bunlar suikast-

çıldırđı; aşığılığın en aşığılığı, ayağın altındaki solucanlardı. Gerçek solucanlardan tek farkları her yerde olmalarıydı. Bu doğal olmayan sessizlikte onların ağızları kapalı kalsa da silahlarının dili belli bir amaç için konuşuyordu.

Bir balta Durotan'ın sol uyluğunda derin bir yarık açtı. .Ork şefi dönüp katili olacak olan. suikastçıyı gırtlaklamak için çıplak ellerini çaresizce uzatırken sıcak kan bacağından aşığı akıp gidiyordu. Durotan'ın gözleri o bildik, içten gelen ork hiddetinden, hatta bütün duygulardan, korkutucu derecede yoksun bir yüzle karşı karşıya geldi. Rakibi baltasını tekrar kaldırdı. İçinde kalan gücün tamamını kullanan Durotan ellerini orkun gırtlacağına sardı. Şimdi baltasını elinden düşüren solucanın yüzündeki ifadesizlik yok olmuştı. Ork, Durotan'ın kalın ve güçlü parmaklarını boynundan sökmek için çabalıyordu.

Kısa ve keskin bir uluma duyuldu ve ardından sessizlik geldi. Keskindiş ölmüştü, Durotan'ın bunu bilmesi için dönüp bakması gerekmiyordu. Draka halen, kendisini katledecek olan orka homurdanarak sayıp döküyordu. Sonra ork şefinin içini korku dolu bir ürpertiyle dolduran bir ses boşluğu yardı: küçük oğlunun dehşetli çığılığı...

Oğlumu öldüremeyecekler! Bu düşünce Durotan'ın içini yeniden kuvvetle doldurdu ve ork savaşçısı bacağındaki kesilmiş atardamardan akıp giden kana rağmen kükreyerek doğrulup düşmanını kendi muazzam gövdesinin altına almayı başardı. Suikastçı artık gerçek bir dehşetle kıvranmaktaydı. Durotan iki eliyle sertçe bastırdı ve avuçlarının içinde rakibinin boynunun onu tatmin eden kırılmasını hissetti.

"Hayır!" Ses onlara ihanet eden hain muhafızdan gelmişti. Bu ses yüksek tondaydı ve insansı bir korkuyla doluydu.\* "Hayır, ben sizdenim; hedef onlar..."

Durotan kafasını çevirir çevirmez muazzam bir suikastçının, elindeki neredeyse kendisinden iri kılıcını akıcı ve mun-

tazam bir kavisle savurduğunu gördü. Kıyametçekici'nin kişisel muhafızının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kılıç hainin boynunu tek bir hamlede yardı ve kopmuş, kanlı kelle uçarak ork şefinin yanından geçip gitti. Durotan ölü muhafızın yüzündeki şaşkınlık ve şoku hâlâ görebiliyordu. Eşini korumak için döndü ama artık çok geçti. Durotan, Draka'nın neredeyse parça parça doğranmış hareketsiz bedenini ormanlık alanda, gittikçe büyümekte olan bir kan gölünün ortasında görünce öfke ve sonsuz bir kederle haykırdı. Dişi orkun katili cansız bedeninin üstünde tehditkâr bir ifadeyle durmuş ve şimdi de dikkatini Durotan'a yöneltmişti.

Adil bir dövüşte Durotan üçüyle de başa çıkabilirdi. Ancak böylesine korkunç bir yara almışken ve elleri dışında hiçbir silahı yokken öleceğini biliyordu. Kendini korumaya çalışmadı. Bunun yerine tamamen içgüdüsel olarak çocuğu olan küçük yığma uzandı.

Gözleri sersem sersem, birden omzundan fışkıran kan sağanağına takıldı. Refleksleri kan kaybından dolayı zayıflıyordu. Daha hiçbir tepki vermeden sol kolu da sağ kolunun yanında, yerde istemsizce seğirerek yatıyordu. Bu solucanlar onun oğlunu son bir kez tutmasına bile izin vermeyeceklerdi.

Yaralı bacağı onu daha fazla taşıyamazdı. Durotan öne doğru devrildi. Şimdi yüzü oğlununkinin sadece birkaç santim uzağındaydı. Güçlü bir savaşçıya ait olan yüreği, bebeğin yüzündeki ifadeyle parçalanıverdi. Bu tam anlamıyla bir dehşet ve şaşkınlık ifadesiydi.

"Çocuğu... alın," dedi Durotan, çatallı bir sesle. Konuşabilmiş olmasına bile şaşırıyordu. Suikastçı ork şefinin onu görebileceği kadar eğildi ve Durotan'ın yüzüne tükürdü. Bir an için Durotan onun, bebeği babasının gözü önünde kılıçtan geçireceğinden korktu.

"Çocuğu orman yaratıklarına bırakacağız," diye hırladı suikastçı. "Belki onlar çocuğu parçalarken seyredebilirsin."

Sonra geldikleri kadar sessiz bir şekilde gittiler. Kan vücudundan bir nehir gibi akıp giderken Durotan sersemlemiş ve yön duygusunu kaybetmiş halde gözlerini kırıştırdı. Tekrar hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Tek yapabildiği gittikçe yok olmakta olan görüşüyle oğlunun görüntüsüne bakmaktı. Bebeğin küçük göğsü attığı her çığlıkta inip kalkıyor, toparlak olmuş minik yumrukları deli gibi sallanıyordu.

Draka... sevgilim... Küçük oğlum... Çok özür dilerim... Bütün bunlara ben sebep oldum...

Görüş alanının kenarları kararmaya başlamıştı. Oğlunun görüntüsü yok oluyordu. Buzkurdu kabilesinin şefi Durotan'ın yaşamı vücudundan ağır ağır akıp giderken tek tesellisi oğlunun aç orman hayvanları tarafından canlı canlı yenisinin korkunç görüntülerine şahit olmak zorunda kalmadan ölüp gideceğiydi.

"Kutsal Işık adına, bu ne sesi böyle!" Yirmi iki yaşındaki Tammis Foxton ormanda yankılanan sese kulak kesildi. "Geri dönsek de olur, Teğmenim. Bu ses her neye aitse, peşine düşmeye degecek ne kadar av varsa kesin kaçırmıştır."

Teğmen Aedelas Blackmoore uşağına miskin miskin sırttı.

"Sana öğretmeye çalıştığım hiçbir şeyi öğrenemedin mi, Tammis?" dedi sözcükler ağzından ağır ağır dökülerek. "Derdim akşam yemeği için geriye bir şeyler götürmek kadar o kahrolası kaleden uzaklaşmak. Bırak bu şey her neyse avazı çıktığı kadar feryat etsin." Arkasındaki heybeye uzandı. Avucundaki şişe serin ve pürüzsüzdü.

"Av kupası ister misiniz, efendim?" Blackmoore'un onun hakkında söylediklerine rağmen Tammis gayet iyi bir eğitim görmüştü. Eyerine tutturulmuş, ejderha kafası biçimli küçük bir kupayı efendisine uzattı. Av kupaları at üstünde kullanmak için özellikle asılacak biçimde tasarlanmıştı. Blackmoore bir an düşündükten sonra uşağının teklifini elini sallayarak reddetti.

"O kadar zahmete hiç gerek yok." Teğmen dişleriyle şişenin mantarını çekip boştaki eline bıraktı ve şişenin ağzını dudaklarına dayadı. Ah, bu meret çok lezzetliydi. İçki boşazından midesine bir yudumda inmişti. Elinin kenarıyla ağzını silen Blackmoore şişenin mantarını tıkayıp tekrar şişeyi eyerine taktı. Teğmen, Tammis'in endişeli bakışlarını kaçırmamasını bilerek görmezden geldi. Efendisinin ne kadar içtiğinden uşağına neydi ki? Savaş meydanında ork saflarını delip geçme konusundaki neredeyse inanılmaz başarısı sebebiyle Aedelas Blackmoore'un rütbesi hızla yükselmişti. Üstleri bunu onun yeteneğine ve cesaretine bağlamışlardı. Blackmoore onlara cesaretinin içki kadar oynak olduğunu söyleyebilirdi ama tabii ki bunu yapması için bir neden yoktu.

Ünü kadınlara karşı şansını artırmıyor değildi. Atılğan ve zarif görüntüsünün de buna katkısı oluyordu. Omuzlarına dökülen siyah saçları, çelik mavisi gözleri ve özenle kesilmiş keçi sakalıyla yakışıklı; uzun boylu; kusursuz bir kahramandı. Eğer bazı kadınlar yatağını pişmanlıkla, hatta sıklıkla birkaç çürükle terk ediyorsa elbette bunu sorun edecek değildi. Geldikleri yerde onlardan daha bir sürü vardı.

Kulak tırmalayan ses teğmeni sinirlendirmeye başlamıştı. "Susmaya niyeti yok," diye homurdandı Blackmoore.

"Yaralı bir hayvan olabilir, efendim. Belki sürüne sürüne uzaklaşabilecek durumda değildir," dedi Tammis. . "O zaman onu bulup bize çektiirdiği bu ıstıraba son verelim," diye karşılık verdi Blackmoore. İsminin çağrıştırdığı kadar kara bir at olan Geceşarkısı'nı gereğinden aşırı bir kuvvetle mahmuzlayıp atı cehennemlik sesin geldiği yöne dörtlale sürdü.

Geceşarkısı öyle ani durdu ki en iyi süvarilerinden ■ olan Blackmoore neredeyse hayvanın kafasının üstünden öne fırlıyordu. Teğmen küfrederek hayvanının boynunu yumrukladı.

Sonra Geceşarkısı'nın bu kadar ani durmasının sebebini görüp sessizliğe büründü. "Kutsal Işık adına," dedi Tammis, küçük, gri midillisini efendisinin atının yanma sürerek. "Bu da ne!"

Üç ork ve muazzam bir beyaz kurt ağaçlık alanda yatıyordu. Blackmoore onların yakın zamanda öldüğünü tahmin etti. Kan. katılmışsa da henüz çürüme kokusu yayılmamıştı. İki erkek, bir dişi. Kurdun cinsiyeti kimin umurundaydı. Kahrolası orklar. Vahşi yaratıklar daha sık birbirlerine girse onun gibi insanların başını bir sürü dertten kurtarırlardı. Bir şey hareket etti ve Blackmoore o kadar canhıraş feryat edenin ' ne olduğunu gördü. Bu, hayatında gördüğü en çirkin şeydi: bir ork bebeği... Kuşkusuz bu yaratıklar arasında kundak olarak kullanılan bir kumaşa sarılmıştı.

Blackmoore bakışlarını ondan ayırmadan atından indi ve bebeğe yaklaştı.

"Dikkatli olun, efendim!" diye ciyakladı Tammis. "Isırabilir!"

"Daha önce hiç yavru görmemiştim," dedi Blackmoore. Topak halindeki bebeği çizmesinin ucuyla dürttü. Mavi beyaz kumaştan hafifçe dışarı yuvarlanan yaratık çirkin, yeşil suratım daha da buruşturup zırlamaya devam etti.

Bir şişe bal likörünü çoktan götürmüş ve ikinciye de kolaylamış olduğu halde Blackmoore'un aklı hâlâ gayet iyi çalışıyordu. Şimdi zihninde bir fikir şekillenmeye başlamıştı. ■ Tammis'in huzursuz uyarılarına aldırış etmeyen Blackmoore eğilip küçük canavarı yerden aldı. Mavi ve beyaz renklerdeki kumaşı onun etrafına sıkıca sardı. Bebek ağlamayı neredeyse hemen kesmişti. Griye yakın mavi gözleri teğmeninkilerle buluştu.

"İlginç," dedi Blackmoore. "Bebekleri küçükken aynı insanlar gibi mavi gözlere sahip." Çok geçmeden bu gözler domuz rengine, siyaha ya da kızıla dönecek ve bütün insanlara canice bir nefretle.bakacaktı.

Ama eğer...

Yıllardır Blackmoore kendisinininkine eş soydan ve rütbeden insanların yarısı kadar saygı görebilmek için hepsinden iki kat fazla çalışmıştı. Babasının hainliğinin damgasıyla boğuşmuş, güç ve mevki sahibi olmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Hâlâ çoğu kişi tarafından kendisine kuşkuyla bakılıyor, onun duyamayacağını düşündüklerinde çevresindekiler 'hainin kanından gelme' diye mırıldanıyorlardı. Ama belki de artık bir gün gelip bu acı yorumları daha fazla dinlemekten kurtulabilirdi.

"Tammis," dedi düşünceler içinde. Bakışlarım, ork bebeğinin olmayacak mavilikteki gözlerine dikmişti. "Çok zeki bir adama hizmet etme şerefine sahip olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette biliyorum, efendim," diye karşılık verdi Tammis, teğmenin de bekleyeceği gibi. "Acaba bunun neden şu anda özellikle doğru olduğunu sorabilir miyim?"

Blackmoore bakışlarını hâlâ midillisinin sırtında olan uşağına kaldırıp sırttı. "Çünkü Teğmen Aedelas Blackmoore ellerinde kendisini ünlü, zengin ve en önemlisi, güçlü yapacak bir şey tutmakta."



İki

T

ammis Foxton üzüntü dolu bir telaş içindeydi; bunun tek ve doğrudan sebebi efendisinin canının feci şekilde sıkın olmasıydı. Ork yavrusunu eve getirdiklerinde Blackmoore neredeyse savaş meydanındaki gibi bir hal almıştı: tetikte, ilgili ve dikkatli...

Ork tehdidi her geçen gün daha azalıyordu ve neredeyse her gün tekrarlanan savaşların heyecanına alışık olan insanlar sıkılmaya başlamışlardı. Programlı arena dövüşleri oldukça tutulmuş ve hem erkeklerin içlerindeki enerjiyi boşaltacakları bir yer halini almış, hem de bir miktar paranın yer değiştirmesi için fırsat sağlamıştı.

Bu ork da insanların kontrolünde ihtiyatlı bir şekilde büyütülecekti. Bir orkun gücü ve hızıyla ama aynı zamanda Blackmoore'un sağlayacağı bilgiyle, yakında her yere yayılacak olan programlı müsabakalarda yenilmez bir rakip olacaktı.

Ancak küçük çirkin şey son birkaç gündür hem bir şey yememiş, hem de solgunlaşıp sessizliğe bürünmüştü. Kimse bir şey söylemiyordu ama herkes gerçeği biliyordu: Yaratık ölmek üzereydi. Bu, Blackmoore'u sinirlendirmişti. Hatta bir keresinde küçük canavarı yakalayıp et parçasını boğazından aşağı zorla sokmaya bile kalkmıştı ama tek yapabildiği 'Thrall' ismini verdiği orku neredeyse boğmaktı. Thrall eti tükürünce de

Blackmoore onu kelimenin tam anlamıyla alıp samanların içine fırlatmış ve orkun geçici olarak barındığı ahırdan küfürler savurarak çıkmıştı.

Şimdi Tammis efendisinin etrafında elinden geldiğince ihtiyatlı dolaşüyor, ağzından çıkan sözcükleri her zamankinden daha dikkatli seçiyordu. Yine de birkaç kez Teğmen Blackmoore'un. onun ardından fırlattığı bazen boş bazen de dolu bir şişeyle karşılaştığı olmuştı.

Mutfak bölümünde çalışan kumral, elma yanaklı bir kadın olan karısı Clannia şimdi Tammis'in önündeki tahta masaya bir tabak soğuk yemek koyup kocasının gergin boynunu ovuyordu. Blackmoore'la kıyaslandığında mutfaklardan sorumlu iriyarı, gürültücü aşçıbaşı bir paladin sayılırdı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Clannia, umutla. Kaba, tahta masada eşinin yanma ilişti. Birkaç hafta önce doğum yapmıştı ve hâlâ hareketlerinde temkinli davranıyordu. O ve en büyük çocukları Taretha saatler önce yemek yemişlerdi. Anne babası tarafından fark edilmeyen küçük kız, henüz bir bebek olan kardeşiyle birlikte şöminenin kenarındaki küçük yataкта uyurken babasının gelişiyile uyanmıştı. Şimdi sarı, bukleli saçları uyku başlığının içinde, ayağa kalkmış; büyüklerin konuşmasını hem gözleriyle, hem de kulaklarıyla takip ediyordu.

"Evet ve hepsi kötü şeyler," dedi Tammis, yılgın bir ifadeyle. Bir yandan da artık katılaşmaya başlamış olan patates çorbasından kaşıkliyordu. Lokmasını çiğneyip yuttu ve konuşmaya devam etti: "Ork ölüyor. Blackmoore'un yedirmeye çalıştığı hiçbir şeyi kabul etmiyor."

Clannia iç çekip dikmekte olduğu kumaşlara uzandı. İğne ileri geri oynayarak Taretha'nın yeni elbisesini oluşturacak parçaları birleştiriyordu şimdi. "Bu en doğrusu," dedi yumuşacık bir sesle.

"Blackmoore'un işi gücü mü yoktu da böyle bir şeyi Durnholde'ye getirdi? Zaten yetişkin olanların bütün

gün attıkları çığlıkları yeteri kadar dinliyoruz. Şu iskân bölgelerinin tamamlanmasını ipte çekiyorum, böylece o yaratıklar Durnholde'nin sorunu olmaktan çıkacaklar." Kadının vücudu ürpertiyle titredi.

Taretha, .gözleri kocaman açılmış, sessizce onları seyrediyordu. Bir ork bebeğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıldığı duymuştu ama anne babasının onunla ilgili konuşmasına ilk defa şahit oluyordu. Körpe zihninden düşünceler hızlı hızlı geçiyordu. Orklar keskin dişleri, yeşil derileri, derinden gelen sesleriyle korkunç bir görünüşe sahip ve kocamandırlar. Taretha şimdiye kadar onları sadece göz ucuyla görebilmişti ama onlarla ilgili anlatılan bütün hikâyeleri dinlemişti. Ama bebekleri o kadar büyük ve korkunç olmamalıydı. Küçük kız, bakışlarını erkek kardeşine çevirdi. O bakarken, Faralyn kımıldandı, gül goncasına benzeyen minik ağzını açtı ve acıktığını belli eden tiz bir sesle ağlamaya başladı.

Clannia hemen elindeki dikişi kenara bırakıp oğlunu yattığı yerden kaldırdı ve göğsünü açıp bebeği emzirmeye başladı. "Taretha!" diye azarladı küçük kızı. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Uyuyordum," dedi Taretha, ayağa kalkıp babasının yanına koşarak. "Babacık gelince uyandım."

Tammis yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve Taretha'nın onun kucağına tırmanmasına izin verdi.

"Faralyn uyumadan o da uyumaz şimdi," dedi Clannia'ya adam. "Bırak da biraz kucağımda kalsın.

Onu çok az görebiliyorum ama o bir filiz gibi durmadan büyüyor." Küçük kızın yanağına yavaşça bir çimdik attı ve kız da ona kıkırdayarak karşılık verdi.

"Eğer ork ölürse bu hepimiz için kötü olur," diye devam etti konuşmasına.

Taretha kaşlarını çatı. Bunun cevabı belliydi. "Babacık, eğer o bir bebekse neden ona et yedirmeye çalışıyorsunuz ki?"

İki yetişkin de ona aval aval baktılar. "Ne demek istiyorsun, küçüğüm?" diye sordu Tammis, ciddi bir sesle.

Taretha meme emmekte olan kardeşini işaret etti. "Bebekler süt içer, aynı Faralyn gibi. Bu ork bebeğin annesi ölmüşse süt içemez ki."

Tammis ona bakmaya devam etti, sonra yavaş yavaş bir gülümseme bitkin yüzüne yayılmaya başladı. "Bebeklerin ağzı..." diye fısıldadı ve kızma öyle sıkı sarıldı ki Taretha bu duruma itiraz edercesine kıvranmaya başladı.

"Tammis..." dedi Clannia, telaşlı bir sesle.

"Canımın' içi," dedi adam, bir eliyle Taretha'ya sarılmış, diğeriyle masanın diğer tarafındaki eşine uzanarak. "Tari haklı. Bütün barbarlıklarına rağmen orklar da bebeklerini bizim gibi emziriyor. En iyi tahminle ork yavrusu sadece birkaç aylık olmalı. Henüz et yiyememesi şaşılacak bir şey değil. Daha dişleri bile yok." Bir an duraksadı ama onun lafı nereye getireceğini biliyormuş gibi

Clannia'nın yüzünün rengi solu-vermişti.

"Bunu demek istiyor olamazsın... Benden bunu istiyor olamazsın..."

"Bunun ailemiz için anlamını düşün!" diye haykırdı Tammis. "Blackmoore'a on senedir hizmet ediyorum, onun hiçbir konuda bu kadar heyecanlandığını görmemiştim. Bu ork sayemizde hayatta kalırsa bir daha hiçbir eksiğimiz olmayacak!"

"Ben... ben bunu yapamam," diye kekeleydi Clannia.

"Neyi yapamazsın?" diye sordu Taretha ama ikisi de ona aldırış etmedi.

"Lütfen," diye eşine yalvardı Tammis. "Sadece kısa bir süre için."

"Onlar canavar Tam!" diye inledi Clannia. "Canavar... ve sen benden... benden..." Kadın bir eliyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bebeği olan biteni umursamadan meme emmeye devam ediyordu.

"Babacık, anne niye ağlıyor?" diye sordu Taretha, endişeli bir sesle.

"Ağlamıyorum," dedi Clannia, insanın içine işleyen bir sesle. Nemli yüzünü silip gülümsemeye zorladı kendini. "Gördün mü, tadını? Her şey yolunda." Kadın bakışlarını Tammis'e çevirip zorlukla yutkundu. "Babacık benden bir şey yapmamı rica etti o kadar."

Blackmoore uşağının karısının ölmekte olan ork bebeğine süt annelik yapmayı kabul ettiğini duyduğunda Foxton ailesi ihsana boğuldu. Pahalı kumaşlar, en taze meyveler, en iyisinden etler ve kaliteli balmumundan mumlar, hepsi ama hepsi ailenin ev dedikleri küçük odanın kapısının önüne geliyordu. Çok geçmeden bu odadan başka bir tanesine, sonra oradan da daha geniş bir eve geçtiler. Tammis Foxton'un Ladyfire adını verdiği, kendine ait, sevimli, doru bir atı vardı artık.

Artık Bayan Foxton adıyla çağırılan Clannia mutfak bölümünde değildi. Bütün zamanını çocuklarıyla geçiriyor ve Blackmoore'un 'özel proje' dediği işin gereksinimleriyle uğraşıyordu. Taretha güzel kıyafetler giyiyordu ve bir hocası bile vardı. Bu kılı kırk yaran, kibar adamın adı Jaramin Skisson'du ve küçük kıza bir leydi gibi okuyup yazmayı öğretmek için gönderilmişti.

Ancak Taretha'nın, sonraki bir yıl boyunca onlarla kalan ve Faralyn ateşli bir hastalık geçirip öldükten sonra Foxton ailesinin tek bebeği haline gelen küçük yaratıkla ilgili konuşmasına izin yoktu. Gün gelip de Thrall kan, inek sütü ve yulaf lapasından yapılmış iğrenç bir mamayı kendi ^küçük elleriyle yemeyi öğrendiğinde üç silahlı muhafız gelip onu Taretha'nın kollarından çekip aldı. Küçük kızın ağlayarak itiraz etmesinin karşılığı sert bir tokat oldu.

Babası kızma sarılıp onu kırmızı bir el izinin kaldığı solgun yanağını öperek susturmaya çalıştı. Taretha bir süre sonra sessizleşti ve uslu bir kız gibi görünmeye çalışarak bir da-

ha, çok istisnai şartlar hariç, Thrall'la ilgili konuşmamayı kabul etti. ■

Ancak küçük kız, kendisi için adeta küçük bir kardeş gibi olan bu garip yarattığı asla unutmayacağına kendi kendine yemin etti.

Asla...

"Hayır, hayır. Bak işte böyle." Jaramin Skisson öğrencisinin yanına geldi. "Onu böyle tut, parmaklarını buraya... ve buraya koy. Ah evet, böyle daha iyi. Şimdi şu işareti yap... Bir yılın gibi."

"Yılan nedir?" diye sordu Thrall. Sadece altı yaşındaydı ama neredeyse hocası kadar iriydi. Kalın, beceriksiz elleri ince ve narin yazı aletini tutmakta zorlanıyor; kil tablet de elinden kaçıp duruyordu. Ancak Jaramin'in 'S' dediği harfi becerebilme konusunda inatçı ve azimliydi. Jaramin geniş gözlüklerinin ardındaki gözlerini kıstı. "Ah, elbette ya," dedi Thrall'dan çok kendi kendine. "Yılan ayaksız bir sürüngendir. Bu harfe benzer."

Thrall'ın gözleri anlayışla parıladı. "Solucan gibi," dedi. Hüccresine girmeyi başaran bu küçük yiyecekleri sık sık atıştırırdı.

"Evet, bir solucana benzer. Bir daha dene,- bu sefer kendi başına." Thrall dikkatini toplamasına yardım ediyormuş gibi dilini dışarı çıkarmıştı. Kilin üstünde titrek bir şekil oluştu ama ork bunun bir 'S' olduğunun anlaşıldığını biliyordu. Kendisiyle gurur duyan Thrall bunu Jaramin'e gösterdi.

"Çok iyi, Thrall! Bence artık sana rakamları öğretmenin zamanı geldi," dedi hocası.

"Ama önce nasıl dövüşüleceğim öğreneceksin, öyle değil mi, Thrall?" Thrall bakışlarını kaldırıncı efendisi Teğmen Blackmoore'un kapının önünde durmakta olan ince yapılı vücuduyla karşılaştı. Adam içeri girdi. Thrall dışarıdan gelen,

kapının kilidin yuvasına oturma sesini duydu. Hiç kaçmayı denememişti ama nöbetçiler onun bunu yapmasını her an bekler gibiydi.

Thrall hemen Blackmoore'un kendisine öğrettiği gibi yere eğildi. Başını nazikçe okşayan bir el kalkabileceğini gösteriyordu. Beceriksizce ayağa kalkarken kendini her zamankinden daha iri ve sakar hissetti. Bakışlarını Blackmoore'un çizmelerine indirip efendisinin kendisi için düşündüğü her neyse onu bekledi.

"Derstlerdeki durumu nedir?" diye Jaramin'e sordu Blackmoore, sanki Thrall orada değilmiş gibi.

"Gayet iyi. orkların bu kadar zeki olduğunu düşünmezdim ama..."

"O, ork olduğu için zeki değil," diye araya girdi Blackmoore. Sesi o kadar sert çıkmıştı ki Thrall ürpermekten kendini alamadı. "Zeki çünkü ona bildiklerini öğretenler insan. Bunu sakın aklından çıkarma, Jaramin. Ve sen..." Çizmeler Thrall'a döndü. "Sen de bunu aklından çıkarmayacaksın." Thrall başını deli gibi iki yana salladı.

"Bana bak, Thrall."

Thrall bir an. tereddüt etti, sonra mavi gözlerini yukarı çevirdi. Blackmoore'un gözleri onunkilere delici bir bakışla bakıyordu. "Adının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır, efendim." Sesi kendi kulaklarına bile insanların o melodik tınısının yanında kaba ve boğuk geliyordu.

"'Köle' anlamına geliyor. Senin bana ait olduğun anlamına geliyor." Blackmoore öne doğru bir adım atıp güçlü parmağıyla orkun göğsünü dürttü. "Benim sana sahip olduğum anlamına geliyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Bir an için Thrall şaşkınlıktan cevap veremedi. Adı köle anlamına mı geliyordu? İnsanlar konuşurken bu ad kulağa o kadar hoş geliyordu ki ork onun güzel, saygın bir isim olduğunu sanmıştı.

Blackmoore un eldivenli eli kalktı ve Thrall m yüzüne sertçe indi. Teğmen elini kuvvetlice savurduğu halde Thrall'ın derisi o kadar kalın ve sertti ki ork bunu hissetmemişti bile ama yine de tokat onu derinden yaralamıştı. Efendisi ona vurmuştu! Orkun, siyah tırnakları kısa kesilmiş kocaman ellerinden biri uzanıp yanağına dokundu.

"Seninle konuşulduğunda cevap vereceksin," dedi Blackmoore, sertçe. "Ne dediğimi anladın mı?" "Evet, Efendi Blackmoore," diye karşılık verdi Thrall. Boğuk sesi neredeyse fısıltı halinde çıkmıştı. "Harika." Blackmoore'un sinirli yüzü gevşedi ve bu yüze memnun bir gülümseme yayıldı. Siyah keçi sakalının çevrelediği dişleri bembeyaz parlıyordu. Birden her şey yine eski halini almıştı. Thrall'ın içine bir rahatlama yayıldı. Dudaklarının kenarları Blackmoore'unakilere benzemeye çalışarak yukarı kıvrıldı.

"Bunu yapma, Thrall," dedi Blackmoore. "Bu seni olduğundan da fazla çirkinleştiriyor." Orkun gülümsemesi • aniden siliniverdi.

"Teğmen," dedi Jaramin, yumuşak bir sesle. "Sadece sizin gülümsemenizi taklit etmeye çalışıyordu, hepsi bu."

"İyi ya, bunu yapmamalı. İnsanlar gülümser, orklar değil. Derslerinde başarılı olduğunu söyledin, öyle değil mi? Yani okuyup yazabiliyor mu?"

"Okuması ileri derecede. Yazmasına gelince, nasıl yapıldığını anlasa da bu kaim parmaklarla bazı harflerde zorlanıyor."

"Harika," dedi Blackmoore, tekrar. "Öyleyse artık sana ihtiyaç kalmadı."

Thrall birden iç çekip bakışlarını Jaramin'e çevirdi. Yaşlı adam da bu sözler karşısında onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Hâlâ bilmediği birçok şey var, efendim," diye geveledi Jaramin. "Rakamlar hakkında, tarih ve sanat hakkında çok az şey biliyor..."



"Tarih bilmesine gerek yok ve rakamlarla ilgili öğrenmesi gerekenleri ben ona öğretirim. Ayrıca bir kölenin sanattan anlamasına ne gerek var, hı? Sanırım sen bunu zaman kaybı olarak görürsün, Thrall, ne dersin?"

Thrall'ın aklına bir keresinde Jaramin'in getirdiği küçük bir heykel ve hocasının ona bu heykelin nasıl oyulduğunu anlatışı geldi. Sonra onun kundak bezi olan kumaşın bir zamanlar parlak olan beyaz ve mavi renklerinin nasıl dokunduğunu tartışmışlardı. Jaramin bunun 'sanat' olduğunu söylemişti ve Thrall böyle güzel şeyler yapmak için büyük bir heves duymuştu.

"Thrall, efendisi nasıl isterse öyle düşünür," dedi kalbindeki hisleri gizleyen ork, itaatkâr bir şekilde.

"Doğru. Bunları bilmene gerek yok, Thrall. Nasıl dövüşeceğini bilmen gerekli." Kendisine pek uymayan bir şefkatle Blackmoore elini Thrall'ın devasa omzuna attı. Thrall irkilerek efendisine baktı.

"Okuma yazma öğrenmeni, bir gün gelip rakiplerin karşısında üstünlük sağlayabileceği için istedim. Bildiğim bütün silahlarda ustalaşmanı sağlayacağım. Sana taktik ve manevraları öğreteceğim, Thrall. Gladyatör arenasında meşhur olacaksın. Sen meydana çıktığında binlerce insan senin adını hay-kırarak arenayı inletecek. Bu kulağına nasıl geliyor?"

Thrall, Jaramin'in dönüp eşyalarını toplamasını seyretti. Yazı aletinin ve kil tabletin son kez olarak Jaramin'in heybesine girmesi orkun içini garip bir acıyla doldurdu. Arkasına kısa bir bakış atan Jaramin kapıya gitti ve eliyile tıklattı. Kapı onun çıkması için açıldı. Yaşlı adam dışarı çıktı ve kapı arkasından kapanıp kilitlendi.

Blackmoore, Thrall'dan bir cevap bekliyordu. Thrall çabuk öğreniyordu ve karşılık vermekte tereddüt ettiği için bir kez daha dayak yemek niyetinde değildi. Sesinin buna gerçekten inanıyormuş gibi çıkması için kendini zorlayarak efendisinin.

sorusuna cevap verdi: "Çok heyecan verici. Efendimin benim için seçtiği yolun bu olmasına çok sevindim."

Ork Thrall bunu hatırlayabilecek yaşa geldiğinden beri ilk kez hücresinin dışına çıkmıştı. Önünde ve arkasındaki iki muhafız ve yanındaki Blackmoore'la birlikte bir sürü dolambaçlı koridorda yürürken yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Birkaç merdiven çıkmışlar, sonra bir koridor geçip Thrall'a onu boğacakmış gibi gelen daracık bir sarmal merdiven inmişlerdi.

İleride Thrall'ın gözlerini kısmasına neden olan bir parlaklık vardı. Bu parlaklığa doğru ilerledikçe bilinmeyen korkusu orkun içine çörekleniyordu. Önündeki muhafızlar bulundukları yerden çıkıp bu alana vardığında Thrall donup kaldı. İlerideki zemin kahverengi ve sarı renklerdeydi; alışık olduğu gri, taş zemin değildi. Muhafızlara benzeyen siyah şeyler yerde yatıyor ve onların her hareketini takip ediyorlardı.

"Orada ne halt ediyorsun?" dedi Blackmoore, sertçe. "Dışarı çık. Burada tutulan diğerleri güneş ışığına çıkabilmek için sağ kollarım verir."

Thrall bu kelimeyi biliyordu. 'Güneş ışığı' hücreindeki küçük deliklerden içeri giren şeydi ama burada çok fazla güneş ışığı vardı! Hem bu garip, siyah şeyler de neyin nesiydi? Neydi bunlar? Thrall parmağıyla yerdeki insana benzeyen şeyleri işaret etti. Bütün muhafızlar kakhahalarla gülmeye başlayınca utancından yerin dibine girdiğini hissetti. Muhafızlardan biri az sonra, gülerken yanaklarından süzölmüş olan ıslaklığı yüzünden siliyordu. Blackmoore kıpkırmızı kesildi. "Seni geri zekâlı, bunlar sadece..." diye girdi lafa teğmen. "Kutsal Işık adına, bula bula kendi gölgesinden korkan bir ork mu bulmuşum?" Eliyle işaret etti ve muhafızlardan biri Thrall'ın sırtına bir mızrağın ucunu sertçe kaktı. Doğuştan ka-

İm olan derisi onu korusa da silahın sivri ucu vücuduna girmişti ve bu da Thrall'ın ileri doğru sendelemesine sebep oldu.

Gözleri yanınca elleriyle onları örttü. Ama yine de... güneş ışığının... kendisinin başını ve sırtını saran sıcaklığı hoşuna gitmişti. Ellerini yavaş yavaş indirip gözlerini kısarak ışığa alışmaya çalıştı. Muazzam, yeşil bir şey birden Thrall'ın önüne çıktı.

İçgüdüsel bir hareketle doğrulup bu kocaman şeye kükre-di. Muhafızlar tekrar kahkahalara boğuldu ama bu kez Blackmoore, Thrall'ın tepkisini başıyla onaylamıştı..

"Bu dövüş talimi için kullanılan bir kukla," dedi teğmen. "Sadece ketenden, iç dolgusundan ve boyadan yapılma, Thrall. Bir troll kuklası."

Thrall'ın içini yine utanç kapladı. Şimdi yakından bakınca bunun canlı bir şey olmadığını anlayabiliyordu. Kuklada saç yerine saman kullanılmıştı ve dikiş yerleri görülebiliyordu.

"Troller gerçekten buna mı benziyor?" diye sordu Thrall.

Blackmoore gevrek gevrek güldü. "Sadece kabaca. Gerçekçi olsun diye yapılmadı, eğitim için yapıldı. Seyret."

Eldivenli elini uzattı ve muhafızlardan biri ona bir şey verdi. "Bu tahta bir kılıç," diye açıkladı Blackmoore. "Kılıç bir silahtır ve talimlerde tahtadan yapılanı kullanılır. Bununla yeterince çalıştıktan sonra gerçeğine geçeceksin.

Blackmoore kılıcı iki eliyle kavrayıp pozisyon aldı ve kukla trolle doğru hamle yaptı. Hiç durmadan üç darbe indirmişti: bir darbe başına, bir darbe gövdesine ve bir darbe de kumaştan bir silah tutan, yapma kola... Nefes alıp veriş çok az hızlanmış olan teğmen hızla dönüp az önceki yerine geldi. "Şimdi sıra sende," dedi.

Thrall silah için elini uzattı. Kaim parmakları kabzayı sardı.. Avucunun içine yazı aletinden çok daha iyi oturmuştu, orkta yarattığı his de daha iyi, hatta neredeyse tanıdıktı. Blackmoore'dan gördüğü şekilde silahı tutan elini hafifçe açıp kapatarak tutuşunu ayarlamaya çalıştı.

"Çok iyi," dedi Blackmoore. Muhafızlardan birine dönüp devam etti: "Şuna baksana! O doğuştan yetenekli. Öyle olduğunu biliyordum zaten. Şimdi, Thrall... saldır!"

Thrall elinde silahla döndü. Hayatında ilk kez olarak vücudu onun kendisinden istediği şeyi yapmaya hevesli gibiydi. Kılıcı kaldırdı ve kendisini de şaşırtan bir şekilde gırtlğından bir kükreme yükseldi. Bacakları neredeyse kendi kendilerine hareket ediyorlar, onu hızla ve durmaksızın kukla trolle taşıyorlardı. Kılıcı iyice havaya kaldırdı (ah, bu o kadar kolaydı ki) ve onu düzgün bir kavis çizerek trollün vücuduna indirdi.

Korkunç bir kırılma sesi duyuldu ve troll havalandı. Çok yanlış bir şey yaptığından korkan Thrall'ın hareketlerindeki zarafet yerini birden beceriksizliğe bıraktı ve ork kendi ayağına takılarak tökezledi. Yere sertçe düşüp tahta kılıcın da kendi ağırlığı altında kırılmasına neden oldu.

Thrall güçlükle ayaklarının üstünde doğrulup korkuyla eğildi. Çok feci bir ceza göreceğı kesindi.

Kukla trollü kırmış ve eğitim kılıcını mahvetmişti. Öyle iri, öyle beceriksizdi ki!

Yüksek sesli bağırışlar etrafı sardı. Jaramin, sessiz muhafızlar ve Blackmoore'un ara sıra yaptığı ziyaretler dışında Thrall'ın insanlarla çok fazla etkileşimi olmamıştı. Onların sözsüz seslerinin asıl anlatmak istediklerini ayırt etmeyi öğrenememişti ama içinde bu seslerin kızgınlıktan dolayı olmadığına dair garip bir kuşku vardı. Merakla bakışlarını kaldırdı.

Blackmoore'un yüzünde de aynı muhafızlarınkinden olduğu gibi kocaman bir gülümseme vardı.

İçlerinden biri avuçlarını birbirleriyle bir şaplak sesi çıkaracak şekilde birleştiriyordu. Thrall'ın bakışlarını görünce Blackmoore'un gülümsemesi daha da yayıldı yüzüne.

"Onun beklentilerin de ötesinde olacağım söylememiş miydim?" diye bağırdı Blackmoore. "Aferin, Thrall! Aferin!"

Thrall ne diyeceğini bilemez halde kalakaldı. "Ben... Yanlış bir şey yapmadım mı?" diye sordu.

"Troll ve kılıç... ikisini de kırdım."

"Kahretsin, hem de nasıl kırdın! İlk defa bir kılıç sallıyorsun ve trollü avlu boyunca uçuruyorsun!" Blackmoore'un taşkınlığı biraz olsun dinmişti. Teğmen kolunu genç orkun omzuna dostça attı. Thrall önce gerildi ama sonra rahatladı.

"Kendini gladyatör arenasında varsay," dedi Blackmoore. "Trollün de, kılıcının da gerçek olduğunu varsay. Ve ilk hamlede ona bu kadar sert bir darbe vurup yarattığı böyle uçurduğunu varsay.

Bunun ne kadar iyi bir şey olduğunu anlayabiliyor musun, Thrall?"

Ork anladığını sanıyordu. Geniş dudakları dişlerini ortaya çıkaracak şekilde, yukarı doğru bir gülümseme ifadesiyle bükülmeye başladı ama ork içinden yükselen bu ani isteği bastırdı.

Blackmoore daha önce kendisinden hiç bu kadar hoşnut olmamıştı, ona karşı hiç bu kadar nazik davranmamıştı ve o da bu anı bozmak istemiyordu.

Blackmoore, Thrall'ın omzunu sıkıca kavradı ve sonra adamlarına döndü. "Sen!" diye seslendi muhafızlardan birine. "Şu trollü sırtına geri oturt ve onun benim Thrall'ımın güçlü darbelerine dayanacak kadar sağlam durmasını sağla. Sen, bana yeni bir eğitimci kılıcı getir. Kahretsin, beş tane gelir. Thrall hepsini kıracak!"

Thrall gözünün ucuyla bir hareketlilik fark etti. Oraya döndüğünde uzun boylu, ince yapılı, kıvrıkcıklı saçlı bir adam gördü. Bu adamın üstünde Blackmoore'un uşağı olduğunu gösteren kırmızı, siyah ve altın renkli bir üniforma vardı. Yanında parlak sarı saçlı ufak bir insan vardı. Thrall'ın bildiği muhafızlara benzemiyordu. Bunun bir insan yavrusu olup olmadığını merak etti. Daha narin görünüyordu ve üstündeki giysiler diğerlerinin giydiği pantolon ve ceketlerden değil; kirli yerleri süpüren, uzun ve kabarık bir giysiydi. O halde

bu dişi bir çocuk mıydı?

Orkun gözleri çocuğun mavi gözleriyle buluştu. Kız onun çirkin görüntüsünden hiç de korkmuş görünmüyordu. Aksine Thrall'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık vermiş ve ork bakmaya devam ederken sarışın kız gülümseyip el sallamıştı.

Sanki Thrall'ı gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Bu nasıl olabilirdi ki? Thrall uygun bir karşılık bulmaya çalışarak boş boş bakarken kızın yanındaki adam çocuğun omzuna elini atıp onu uzaklaştırmıştı bile.

Az önce neler olduğunu hâlâ çözememiş olan Thrall neşe içindeki adamlara geri dönüp iri, yeşil eliyle başka bir eğitim kılıcını kavradı.

## üç

T

hrall'm bundan sonraki yıllar boyunca her gün tekrarlayacağı bir düzen oluşmuştu. Şafakta ona yemek veriliyor, sonra Durnholde'nin avlusuna gidebilmesini sağlayacak şekilde elleriyle ayakları kelepçeleniyor ve avluda antrenman yapıyordu. İlk başlarda antrenmanları Blackmoore kendisi idare ediyor, ona temel prensipleri gösterip sık sık da coşkuyla övgüler düzüyordu. Ancak bazen de Blackmoore'un sinirleri gergin oluyor ve Thrall'ın yaptığı hiçbir şey onu memnun etmiyordu. Böyle zamanlarda soylu .ulamın dili sürçüp duruyor, hareketleri dengesizleşiyordu ve orku, Thrall'ın bunun için hiçbir sebep görememesine rağmen, haşlıyordu. Thrall sonunda basitçe kendisinin işe yaramaz olduğu sonucuna varmıştı. Eğer Blackmoore onu azarlıyorduyse o bunu hak ediyor olmalıydı, efendisinin övgüleriye sadece kibarlığından kaynaklanıyordu. Ancak birkaç ay sonra başka bir adam ortaya çıkmış ve Thrall, Blackmoore'u düzenli olarak göremez olmuştu. Thrall'ın sadece Çavuş olarak bildiği bu adam, insan ölçüle-ı ine göre oldukça iriydi. Boyu bir seksen beşin üstündeydi ve '..sağlam bir fıçıyı andıran göğsü kıvrıcık kızıl kıllarla kaplıydı. Saçları parlak bir kızıl tonunda ve uzun sakalı gibi dağınıktı. Boğazında siyah bir eşarp, kulaklarından birindeyse iri bir küpe vardı. Thrall ve onun yanında eğitilen diğer dövüşçüle-

re hitaben konuşmaya geldiği ilk gün bakışlarını tek tek her birinin gözlerinin içine dikmiş ve onlara meydan okumuştur.

"Bunu gördünüz mü?" demişti kısa ve kalın işaret parmağıyla sol kulağındaki parlak halkayı göstererek. "On üç senedir bunu kulağımdan çıkarmadım. Siz encikler gibi binlerce acemi yetiştirdim. Her gruba da aynı meydan okumayı tekrarladım: Bu küpeyi kulağımdan çıkaracak olana, beni pestilimi çıkarana kadar dövme hakkını veririm." Ağzına yayılan sırıtış, eksik dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu. "Şu an için bunu aklınızdan geçirmiyorsunuz belki ama zamanla sizinle işim bitince bana tek bir hamle yapmak için ananızı bile satmaya razı olacaksınız. Eğer siz küçük hanımlardan gelecek bir saldırıyı savuşturamayacak kadar yavaş kalırsam kulağınım paralanmasını ve geriye kalan dişlerimi yutmayı hak ettim demektir."

Sıra halinde dizilmiş olan adamların önünden ağır ağır ilerlerken Thrall'ın önünde birden duru vermiş ti. "Bu senin için iki kere geçerli, seni fazla gelişmiş goblin," diye hırladı Çavuş.

Bakışlarını aşağı indiren Thrall'ın aklı karışmıştı. Asla ama asla insanlara el kaldırmaması öğretilmişti ona. Ama şimdi onlarla dövüşmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Çavuş'un kulak memesinden küpeyi koparmayı denemesi mümkün değildi.

İri bir el Thrall'ın çenesinin altına uzandı ve orkun başını yukarı doğru itti. "Seninle konuşurken yüzüme bakacaksın, anladın mı?"

Thrall başını salladı ama artık kafası iyice karışmıştı. Blackmoore onun kendisine bakmasını istemezdi, bu adamsa tam olarak bunu emrediyordu. Ne yapması gerekirdi acaba?

Çavuş onları ikili gruplara ayırdı. Toplamları çift sayı olmadığı için Thrall tek başına kalmıştı. Çavuş orkun dibine kadar gelip tahta bir kılıcı ona doğru attı. Thrall silahı içgüdüsel olarak yakalayınca Çavuş onaylarcasına homurdandı.



"El ve göz uyumu iyi," dedi adam. Diğer dövüşçülerdeki gibi bir kalkanı ve iç yastığıyla doldurulmuş, ağır bir zırhı vardı. Thrall'ın ise hiçbir şeyi yoktu. Derisi o kadar kalındı ki aldığı darbeleri hissetmiyordu bile. Ayrıca hızla büyüdüğü için kendisi için hazırlanan herhangi bir kıyafet ya da zırh kısa zamanda küçük gelmeye başladırı.

"O zaman kendini nasıl koruduğunu görelim bakalım!" Çavuş başka bir uyanda bulunmadan Thrall'ın üstüne atıldı.

Thrall hamleden son anda kaçtı. Sonra sanki içinde bir şey kıpırdadı. Artık hareketlerini yönlendiren korku ve şaşkınlık değil güvendi. Dimdik doğruldu ve ne kadar hızlı büyümekte olduğunu fark etti. Boyu karşısındaki rakibinden bile uzundu. Tahta kılıca karşı korunmak için, bir gün bir insandan daha ağır bir kalkan taşıyacağım bildiğı sol kolunu kaldırdı ve kendi eğitim kılıcım düzgün bir kavisle savurdu. Çavuş şaşırtıcı bir hızla tepki vermeseydi Thrall'ın kılıcı onun miğferine hızla inecekti. Thrall kendi darbesinin, hedefi bulması halinde bu koruyucuya rağmen Çavuş'u öldürebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Ancak Çavuş hızlıydı ve kalkanı Thrall'ın muhtemelen öldürücü olan hamlesini karşılamıştı. Ork, rakibi onun çıplak karın boşluğuna bir darbe indirince şaşkınlıkla bir homurtu sesi çıkardı. Kısa bir an için dengesini yitirip sendeledi.

Çavuş bu boşluğu değerlendirip yüklendi. Zırhsız bir insanı öldürebilecek üç hızlı darbe indirdi üst üste. Thrall dengesini tekrar sağladığında içinde garip, yakıcı bir duygunun yükseldiğini hissetti. Birden dünyası küçölüp sadece karşısındaki adamdan ibaret kaldı. Bütün acizliği ve içe dönüklüğü yok olup yerini ölümcül bir hedefe bıraktı: Çavuş'u öldür.

Sesinin heybeti kendisini bile ürküterek yüksek sesle haykırdı ve ileri atıldı. Silahını kaldırdı ve vurdu, kaldırdı ve vurdu; koca adamın üstüne darbeleri sağanak gibi üst üste indir-

di. Çavuş gerilemeye çalışırken çizmeli ayağı bir taşa takıldı ve gerisin geri düştü. Thrall tekrar haykırdı ve Çavuş'un kafasını ezip pelteye çevirmek için hararetle bir arzu içinde delice bir dalga gibi yükseldi. Çavuş kılıcını önünde tutmayı başarıyor ve darbelerin çoğunu savuşturuyordu ama Thrall onu artık iki güçlü bacağının arasına sıkıştırmıştı. Thrall kılıcı kenara atıp kocaman ellerim uzattı. Eğer onları Blackmoore'un boynuna sarabilirse...

Gözlerinin önünde şekillenmiş olan görüntüyle şoka uğrayan Thrall, parmakları Çavuş'un gırtlığından birkaç santim ötede, donup kaldı. Elbette onu koruyan bir boyunluk vardı ama Thrall'ın parmakları güçlüydü. Eğer o gırtlığa sıkı sıkı sarılmış olsaydı...

Sonra bir sürü adam, birden üstüne çullanmış; ona bağırıp çağırıyor, onu dövüş eğitmeninin yüzükoyun uzanmış vücudundan sürüyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Şimdi kolları üstüne gelen bir sürü darbeyi durdurmak için kalkmış halde yerde yatan Thrall'dı. Orkun kulağına garip bir ses geldi, bir şingirti sesi... ve metal bir şeyden yansıyan güneş ışığını gördü Thrall.

"Dur!" diye bağırdı Çavuş. Sesi sanki az önce ölümden sadece birkaç santim uzak olan o değilmiş gibi yüksek ve emredici çıkmıştı. "Kahrolasica, dur yoksa o lanet kolunu keserim! Kılıcını hemen kınına koy, Maridan!"

Thrall bir çıt sesi duydu ve iki güçlü kol onu kendi kollarından yakalayıp çekiştirerek ayağa kaldırdı. Ork, çavuşa baktı.

Onu şaşkına çeviren bir şekilde Çavuş yüksek sesli bir kahkaha atıp elini orkun omzuna attı. "İyi iş çıkardın, evlat. Bu şimdye kadar küpemin yolunmasına en çok yaklaştığım andı... Hem de ilk seferde. Sen doğuştan savaşıcsın ama asıl amacını unuttun, değil mi?" Parmağıyla altın halkayı işaret etti. "Amacım buydu, beni boğup gebertmek değildi."

Thrall konuşmaya çabaladı: "Özür dilerim, Çavuş. Ne olduğunu bilemiyorum. Siz saldırdınız ve birden..." Blackmoore'un bir an için gözünün önünde belirmiş olan görüntüsünden bahsedecek değildi. Aklının başından gitmiş olması da zaten yeterince kötüydü.

"Bazı düşmanlara karşı bu yaptığını yapmak isteyeceksin," dedi Çavuş, şaşırtıcı bir şekilde. "Böyle zamanlarda bu iyi bir stratejidir. Ama bazı rakipleri, karşılaşacağın bütün insanlar gibi, sadece yere devirip bunu sona erdirmek isteyeceksin. Orda durmalısın. Kana susamışlık gerçek bir savaşta postunu kurtarmanı sağlayabilir, ama gladyatör dövüşünde buradan çok..." Karnına vurdu hafifçe. "... buraya ihtiyacın olacak," dedi başını işaret ederek. "Taktiklerle ilgili kitaplar okumanı istiyorum. Okuyabiliyorsun, değil mi?"

"Biraz," diyebildi Thrall.

"Savaş hareketlerinin tarihçesini öğrenmen gerekiyor. Bu veletlerin hepsi biliyor." Elini diğer genç askerlere doğru salladı. "bir süre için bu onlara üstünlük sağlayacak." "Dönüp onlara baktı. "Ama sadece bir süre için, gençler. Buradaki, hem cesur, hem de güçlü; üstelik daha sadece bir bebek." Adamlar Thrall'a düşmanca gözlerle baktılar. Ork birden içine bir sıcaklığın, hiç bilmediği bir mutluluğun dolduğunu hissetti. Bu adamı neredeyse öldürecekti ama bunun için azarlanmamıştı. Aksine ona öğrenmesi, kendini geliştirmesi gerektiği söylenmişti. Öğreneceği şeyler, kendini geliştirmek, ne zaman öldüreceğini öğrenmekti, bir de o şey neydi? Bir rakibin canını bağışlamaya ne denirdi?

"Çavuş, bazen..." diye girdi lafa, bu soruyu dile getirdiği için bile cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ederek, "...bazen karşındakini öldürmeyeceğini söylediniz. Neden?" Çavuş ona dikkatle baktı. "Buna merhamet denir, Thrall," dedi sessizce. "Ve ilerde bunu da öğreneceksin."

Merhamet. Thrall sözcüğü ağzının içinde şekillendirdi. Bu, çok hoş bir sözcüktü.

"Onun sana bunu yapmasına izin mi verdin?" Her ne kadar Tammis'in, efendisi ve onun Thrall'ı eğitmesi için tuttuğu adam arasındaki bu görüşmeye kulak misafiri olmaması gerekirdiyse de Blackmoore'un çınlayan sesi ona kadar ulaşıyordu. Uşak, Blackmoore'un çizmesindeki çamuru temizleme görevine bir an ara verip içeride konuşulanlara kulak kabarttı. Bunu, başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemek olarak algılamıyordu adam, bu sadece ailesinin refahını koruması için yapması gereken hayati bir işti.

"Bu iyi bir askeri hamleydi," diye karşılık verdi Çavuş 'Adı Her Ne Haltsa', sesi hiç de kendini savunmaya çalışır gibi çıkmayarak. "Ona diğer adamlara nasıl davranıyorsam öyle davrandım."

"Ama Thrall bir adam değil, o bir ork! Yoksa bunu fark etmedin mi?"

"Evet, fark ettim," dedi asker. Tammis duruşunu, yarı açık kapıdan içeri göz atabilecek şekilde değiştirdi. Çavuş'un görüntüsü, Blackmoore'un şatafatlı kabul odasıyla tezat oluştuyordu. "Tabii ki onun neden bu kadar sıkı bir eğitimden geçmesini istediğinizi sormak da üstüme vazife değil." "Haklısın."

"Ama onun sıkı bir eğitimden geçmesini istiyorsunuz ve ben de tam olarak bunu yapıyorum," dedi karşılık olarak.

"Seni neredeyse öldürmesine izin vererek mi?"

"Başarılı bir hamleyi överek, ne zaman kana susamışlığım kullanmasını ve ne zaman soğukkanlılığını koruması gerektiğini öğreterek!" diye homurdandı Çavuş. Tammis ağzına yayılmakta olan bir gülümsemeyi engelledi ama belli ki Çavuş bunu yapmakta zorlanıyordu. "Geliş sebebim bu değil. Ona okumayı öğretmişsiniz anladığım kadarıyla. Onun bazı kitaplara göz atmasını istiyorum."

Tammis'in ağızı açık kaldı.

"Ne?" diye bağırdı Blackmoore.

Tammis göya yapmakta olduğu angaryayı tamamen unutmuştu. Kapının aralığında, bir elinde fırça, diğerinde çamurlu bir çizmeyle bakarak pür dikkat dinliyordu. Birisi omzuna hafifçe vurunca birden yüreği ağzına geldi.

Yüreği küt küt atarak arkasını döndüğünde Taretha'yı gördü. Kız, babasına muzipçe sırıtıyordu.

Mavi gözleri, babasının gözlerinden açık kapıya kaydı. Belli ki adamın ne yapmakla meşgul olduğunu gayet iyi biliyordu.

Tammis utanmıştı ama bu his, neler olup bittiğini öğrenmek için duyduğu dayanılmaz arzunun yanında sönük kalıyordu. Adam parmağını dudaklarına götürdü ve Taretha da onu anladığını belli edercesine başıyla onayladı.

"Peki eğer okumasını istemiyorduysanız neden gidip bir orka okuma öğrettiniz?"

Blackmoore sinirden abuk sabuk bir şeyler mırıldandı.

"Onun hakkında ne düşünürseniz düşünün onun bir beyni var ve eğer dediğiniz gibi eğitilmesini istiyorsanız her şeyi bilmesi gerekiyor: savaş stratejilerini, haritaları, taktikleri, kuşatma tekniklerini..."

Çavuş sakın bir tavırla parmaklarıyla tek tek sayarken Blackmoore patlayıverdi: "Pekâlâ! Bunu yaptığıma pişman olacağımı bilsem de..." Hızlı adımlarla kitapların dizili olduğu duvara gidip çabucak birkaç tanesini seçti. "Taretha!" diye böğürdü.

Foxton ailesinin iki üyesi de yerlerinden sıçrayıverdi. Taretha çabucak saçlarını düzeltip yüzüne sevimli bir ifade vererek odadan içeri girdi.

Genç kız bir ayağını öne atıp dizlerini hafifçe kırarak reverans yaptı. "Buyurun, efendim?"

"İşte." Blackmoore kitapları ona uzattı. Kitaplar hantal ve kocamandılar, kızın kollarını kaplamışlardı. Taretha efendisi-

ne en üstteki kitabın tepesinden bakarken sadece gözleri görünüyordu. "Bu kitapları, Thrall'a vermeleri için onun muhafızlarına götürmeni istiyorum."

"Emredersiniz, efendim," diye karşılık verdi Taretha. Sanki bu Tammis'in hayatında efendisinin ağzından çıktığını duyduğu en şoke edici emirlerden biri değil de, genç kızdan her gün yapması istenilen bir şeydi. "Bunlar biraz ağır, efendim... Eve gidip bir çuval alabilir miyim? Taşımamı kolaylaştırır. "

Tepeden tırnağa, itaatkâr bir hizmetçi gibi duruyordu. Sadece Tammis ve Clannia kızın aslında bu şirin görüntüsünün altında ne kadar keskin bir zekâsı (ve de dili) olduğunu biliyordu. Blackmoore biraz gevşeyerek onun açık renk saçlarını okşadı.

"Elbette, çocuk. Ama sonra hemen gidecekleri yere götür, tamam mı?"

"Kesinlikle, efendim. Teşekkür ederim, efendim." Reverans yapmaya çalışıp sonra bundan vazgeçti ve odadan çıktı.

Tammis, kızının ardından kapıyı kapadı. Taretha iri gözleri ıslıl ıslıl parlayarak döndü babasına. "Ah, babacık!" diye inledi, içeriden duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Onu görmeye gideceğim!"

Tammis yüreğini bir acının kapladığını hissetti. Kızının, orkun durumuyla ilgili bu rahatsız edici ilgisinin sona erdiğini ummuştı. "Hayır, Taretha. Kitapları muhafızlara teslim edeceksin o kadar." Genç kızın yüzü asıldı ve Taretha üzgün bir yüzle arkasına döndü. "Sadece... Faralyn öldüğünden beri... o benim tek küçük kardeş imdi."

"O senin kardeşin falan değil, o bir ork; sadece iskân bölgelerine ya da gladyatör dövüşlerine layık bir hayvan. Bunu aklından çıkarma." Tammis, kızını herhangi bir konuda düş kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama bu sadece çocu-

ğun kendi iyiliğı içindi. Thrall'a karşı bir ilgisi olduğu anlaşılmamalıydı. Blackmoore bunu fark ederse, bu başlarına bela açmaktan başka işe yaramazdı.

Hücresinin kapısı çarparak açıldığında Thrall ėun boyu süren antrenmandan yorgun dűřműř, horul horul uyumaktaydı. Uykulu ėözlerini kırıpştırıp ayağa kalkarken muhafızlardan biri koca bir çuvala içeri girdi.

"Teğmen bunların senin için olduğunu söyledi. Hepsini bitirmeni ve kendisiyle bunlarla ilgili konuşabilecek hale gelmeni istiyor," dedi muhafız. Sesinde bir aşağılama var gibiydi ama Thrall bunu umursamadı. Muhafızlar onunla hep böyle aşağılarcasına konuşurdu.

Kapı kapanıp kilitlendikten sonra Thrall bakışlarını çuvala çevirdi. Devasa vücudundan beklenmeyecek bir maharetle çuvalın ağzındaki dűėümü çözüp elini içine uzattı. Parmakları dikdörtgen biçiminde, sert bir řey yakaladı ve sonra gevşeyiverdi.

Bu olamazdı. Bu hissi hatırlıyordu...

Yanlış bir ümide kapılmaktan korkarak o nesneyi çuvaldan çıkarıp hücresinin solgun ışığında ėöz attı. Bu, gerçekten de, bir kitaptı. Başlığını yüksek sesle okudu Thrall: "Lor — Lordaeron İttifakı Tarihi." Hevesle ikinci bir kitabı yakaladı ve sonra da üçüncüsünü. Hepsı askeri tarih kitaplarıydı. İçlerinden birini hızla açtığında, hücresinin samanla kaplı zeminine bir řey dűřtü. Bu sıkıca katlanmış, küçük bir parşömeni.

Parşömeni merakla açarken iri parmakları ona zorluk çıkartıyordu. Bu bir nottu. Dudakları hareket etti ama ork yazıyı içinden okuyordu:

Sevgili Thrall,

Efendi B. sana bu kitapları ėönderdi senin için heyecanlandım. Sana okuma öğrettiğini bilmiyordum. Bana da okuma öğretti ve ben oku-

mayı çok seviyorum. Seni özledim umarım iyisindir. Avluda sana yaptırdıkları canını yakıyor galiba umarım bir şeyin yoktur. Seninle konuşmaya devam etmek isterim sen de ister misin? Evetse bu kâğıdın arkasına bir not yaz ve katlayıp aynı kitabın içine koy. Beni aramazsan gelip seni görmeye çalışacağım Sana el sallayan küçük kız bendim. Umarım cevap yazarsın!!!!

Sevgiler Taretha

Not: Kimseye bu nottan bahsetme başımız ÇOK BÜYÜK DERDE GİRER!!!

Thrall olduğu yere çöktü. Okuduğu şeye inanamıyordu. Küçük dişi çocuğu ve o an onun kendisine neden el salladığını merak etmiş olduğunu hatırladı. Belli ki kız Thrall'ı tanıyordu ve... ve onun için iyi şeyler düşünüyordu. Bu nasıl olabilirdi? Kimdi o?

İşaret parmağını ileri uzatıp kesilip köreltilmiş tırnağına baktı. Bu işe yaramalıydı. Sol kolundaki iyileşmekte olan bir sıyrığa tırnağını mümkün olduğunca batırıp birkaç denemenin sonunda küçük yarayı tekrar açmayı başardı. Çabalarının ödülü, tembel tembel süzölmeye başlayan kırmızı bir sıvı oldu. Tırnağını bir yazı aleti gibi kullanan Thrall, notun arkasına tek bir kelime yazdı:

EVET.



DÖRT

T

Thrall ilk defa bir ork gördüğünde on iki yaşındaydı. Kalenin dışında antrenmandaydı. Daha sekiz yaşında körpe bir çocukken ilk galibiyetini aldığında Blackmoore, Çavuş'un orka daha fazla özgürlük tanınması düşüncesini onaylamıştı... en azından antrenman zamanlarında. Hâlâ tek ayağı, bir ucu muazzam bir taşla tutturulmuş bir kelepçeyle bağlıydı. Thrall'ın gücünde bir ork bile bacağına bu kadar büyük bir ağırlık bağlıyken kaçamazdı. Zincirler kıılamayacak kadar kaim ve sağlamdı. Bir iki seferden sonra Thrall onu önemsememeye başlamıştı. Zincir uzundu ve orka hareket etmesi için bir oldukça mesafe sağlıyordu. Kaçma fikri hiç aklından geçmemişti. O, köle Thrall'dı; Blackmoore onun efendisiydi; Çavuş eğitmeni; Taretha ise gizli arkadaşıydı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Thrall, birlikte antrenman yaptığı adamlardan hiçbiriyle arkadaş olamamış olmasına üzülüyordu. Her yıl yeni bir grup geliyordu; hepsi aynı kalıptan çıkmış gibiydi: genç, hırslı, kibirli ve birlikte çalışmak zorunda oldukları iriyarı, yeşil varlıktan biraz korkan adamlar... Sadece Çavuş ona övgüde bulunuyor, sadece Çavuş onlardan birkaçı bir araya gelip Thrall'ın üstüne çullandığında müdahale ediyordu. Thrall bazen onlara karşılık verebilmek istiyordu ama şerefli dövüş kavramını hatırlıyordu sonra. Bu adamlar onu düşman olarak

görseler de ork onların düşman olmadığı biliyordu. Onları öldürmek ya da ölümcül şekilde yaralanmalarına neden olmak yanlış bir şeydi.

Thrall keskin kulaklara sahipti ve her zaman adamların aralarında vakit öldürmek için yaptıkları dedikodulara kulak kabartıyordu. Onun akılsız bir hayvan olduğunu düşündüklerinden onun yanında konuşmalarına pek dikkat etme gereği duymuyorlardı. Tek duyabilecek olan bir hayvansa kim ne söylediğini umursardı ki? Böylece Thrall, bir zamanlar korkulan bir düşman olan orkların şimdi zayıflamakta olduğunu öğrenmişti. Her geçen gün biraz daha fazlası yakalanıp 'iskân bölgesi' denen bir şeye koyuluyordu. Durnholde merkezdi ve bu bölgelerin başında olanların hepsi şu anda burada kalıyor, alt rütbelilerse bölgelerin gündelik işlerim idare ediyordu. Blackmoore hepsinin başıydı. Hâlâ bazı çarpışmalar olsa da her geçen gün sayıları azalıyordu. Antrenmana katılan adamlardan bazıları Thrall'dan daha önce savaşan bir ork görmemişti.

Yıllar içinde Çavuş, Thrall'a yakın dövüşün inceliklerini öğretmişti. Thrall dövüşte kullanılan her türlü silah konusunda deneyim sahibi olmuştu: Kılıç çeşitleri, mızrak, morningstar, hançer, kamçı, ağ, balta, sopa ve halberd... Ona mümkün olan en az zırhı sağlamışlardı. Dövüşçülerin ne kadar az koruması olursa seyircilerin o kadar heyecan duyacağı varsayılıyordu.

Şimdi Thrall bir eğitim grubunun ortasında duruyordu. Bu alışık olduğu bir durumdu ve kendisinden çok etrafındaki gençlere avantaj sağlamak için hazırlanmıştı. Çavuş bu senaryoya 'çember' adını veriyordu. Eğitimdeki gençler (elbette) son ana kadar dövüşmeden teslim olmamaya kararlı son birkaç asi orktan birine rast geldiği varsayılan insanlardı. Thrall da (elbette) küstah orktu. Ana fikir onların 'aşağılık orku' yakalamak veya öldürmek için en az üç ayrı yol tasarlamasıydı.

Thrall aslında bu senaryodan pek hoşlanmazdı. Bire bir dövüşü, kesinlikle bazen yirmiyi bulabilen sayıda adamın hedefi olmaya tercih ederdi. Adamların gözlerinde onunla dövüşme düşüncesiyle yanan alevler ve dudaklarındaki gülümsemeler Thrall'ı her zaman dehşete düşürmüştü. Çavuş senaryoyu ilk uygulattığında Thrall bunun işe yarar bir eğitim aracı olmasını sağlayacak direnişi göstermekte zorlanmıştı. Çavuş'un onu kenara çekip gerektiği gibi davranmasında bir sakınca olmadığı konusunda ikna etmesi gerekmişti. Adamların zırhı ve gerçek silahları vardı, onunsa sadece bir eğitim kılıcı. Thrall'ın kalıcı bir hasara yol açması mümkün değildi.

Şimdiyse, son birkaç yıldır bunu tekrarlayıp durduktan sonra Thrall hemen hırslayan, ağgözlü yaratık haline bürünüvermişti. İlk birkaç seferde hayalle gerçeği ayırmak zordu ama uygulamalarla birlikte bu da kolaylaşmıştı. Bu senaryoda asla kontrolünü kaybetmezdi ve bir şeyler kötü giderse ork, Çavuş'a hayatı pahasına güveniyordu.

Şimdi adamlar üstüne üstüne geliyorlardı. Tahmin edilebileceği gibi basit bir saldırıyı üç taktikten ilki olarak belirlemişlerdi. İkisinde kılıç, dördünde mızrak ve geri kalanlarda balta vardı. Biri hamle yaptı.

Thrall tahta kılıcını şaşırtıcı bir hızla savurarak bunu çabucak savuşturdu. Devasa bacağı kaldırıp bir tekme savurdu ve saldırganın göğsüne vurdu. Genç adam aniden geriye doğru uçu. Yüzünde büyük bir hayret vardı. Yere boylu boyunca serildiğinde inleyerek nefes almaya çalışıyordu. Thrall iki tanesinin daha yaklaşmasına fırsat vermeden döndü. Bu seferkiler mızraklıydı. Kılıcıyla birini, sanki karşısındaki insan onu rahatsız eden bir böcekmişçesine rahatlıkla yere indirdi. Kalkan taşımadığı için boş olan eliyle diğer adamın mızrağını yakalayıp silahı adamın elinden kurtardı ve mızrağı çevirerek keskin ucunun, sadece bir saniye önce mızrağı tutmakta olan adama doğru dönmesini sağladı.

Thrall, gerçek bir savaşta olsa mızrağı karşısındaki adamın gövdesine saplayacağım biliyordu ama bu sadece antrenmandı ve Thrall duruma hâkimdi. Silahı kaldırıp kenara atacakken dehşetli bir ses herkesin olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

Genç ork dönüp küçük, dolambaçlı yoldan kaleye doğru yaklaşmakta olan ufak bir araba gördü.

Bu, gün içinde birçok kez tekrarlanır ve yolcular hep aynı olurdu: çiftçiler, tüccarlar, acemi askerler, ziyaret için gelmiş olan mevki sahibi insanlar...

Ama bu kez gelenler onlar değildi.

Bu kez kişneyen atlar bir araba dolusu hilkat garibesi, yeşil yaratık taşıyordu. Metal bir kafesteydiler ve kambur vaziyette duruyormuş gibi görünüyordlardı. Thrall onların arabanın alt kısmına zincirli olduklarını gördü. Onların biçimsizliği karşısında Thrall dehşete düştü. İriyarı, şekilsiz, insan dişi yerine kocaman iki uzun dişi olan, ufak ve vahşi gözlü yaratıklardı...

Ve sonra gerçek ona dev bir gürz gibi çarptı. Bunlar ork-tu. Onun sözde halkı. İnsanlara kendisi de böyle görünüyordu. Eğitim kılıcı Thrall'ın sinirleri boşalan ellerinden kayıp düşüverdi. Ben çirkinim, korkuncum, bir canavarım. Benden bu kadar. nefret etmeleri şaşırtıcı değil.

Yaratıklardan biri dönüp Thrall'ın gözünün içine baktı. Thrall bakışlarını kaçırmak istiyordu ama yapamıyordu. Nefes almakta zorlanarak diğer orkun bakışlarına karşılık verdi. O bakarken arabadaki ork kendini her nasılsa bağlarından kurtardı. Thrall'ın kulaklarını şağır eden bir çığlık atan yaratık kafesin parmaklıklarına atıldı. Prangalara sürtünmekten kanlar içinde kalmış olan elleriyle uzanarak parmaklıkları yakaladı ve Thrall'ın hayretler içinde kalan gözleri önünde onları muazzam gövdesini dışarı atacak kadar büktü. Ürken atlar son hızla koşmaya başladığında araba zaten ilerlemektey-

di. Ork sertçe yere düştü ve birkaç takla attı ama bir an sonra ayağa kalkmış, Thrall'a ve dövüşçülere doğru, iriyarı vücudundan beklenmeyecek bir hızla koşmaya başladı. Korkunç ağzını açıp sözcüklere benzer bir şey haykırdı: \_"Kagh! Bin mog g'thazag cha!" "Saldırın sersemler!" diye bağırdı Çavuş. Thrall gibi o da zırhsızdı. Kılıcını çekmiş, orka doğru koşuyordu. Bunun üzerine adamlar da harekete geçip üstlerine yardım etmek için atıldılar. Ork, Çavuş'un yüzüne bakma gereği bile duymamıştı. Savurduğu kelepçeli sol eli Çavuş'un tam göğsüne indi ve adamın ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Ork dur durak bilmeden gelmeye devam ediyordu. Gözleri Thrall'a sabitlenmişti ve tekrar aynı sözcükleri bağırıyordu: "Kagh! Bin mog g'thazag cha!"

Thrall sonunda silkinip korkusunu üstünden attı ama ne yapacağını bilemiyordu genç ork. İleri atılmak yerine eğitim kılıcını kaldırıp savunma pozisyonu aldı. Bu dehşet verici çirkinlikteki şey ona doğru hücum ediyordu. O kesinlikle düşmandı ama yine de aynı zamanda kendi halkından biriydi, kendi kanından ve canından biri. Bir orktu o, aynı Thrall'ın da bir ork olduğu gibi. Thrall kendinde saldırıya gececek gücü bulamıyordu.

Thrall bakmaya devam ederken adamlar orkun üstüne çullandı ve büyük, yeşil gövde kılıç, balta ve siyah zırhlardan oluşan bir dalganın altında gözden kayboldu. Adamlardan oluşan tepenin altından kan sızmaya başlamıştı ve her şey sona erdiğinde hepsi geri çekilip yeşil ve kırmızı renkleri içindeki, bir zamanlar canlı bir varlık olan bir yığını gözleri önüne serdiler.

Çavuş dirseği üzerinde doğruluk haykırdı: "Thrall! Onu hemen hücrelerine geri götürün!"

\* \* \*

"Kutsal olan her şey adına, sen ne yaptın?" diye bağırdı Blackmoore. Şaşkınlıktan donakalmış bir halde, kendisine methodile edile bitirilememiş olan, şu anda ise Blackmoore'un herkesten çok nefret ettiği Çavuş'a bakıyordu. "Başka bir orkla karşılaşmamalıydı, zamanı gelip de... kahretsin, artık biliyor. Ne yaptığını sanıyordun?"

Çavuş bu sözlü saldırıdan fena halde rahatsız olmuştu. "Sanıyordum ki efendim, eğer Thrall'ın başka bir orkla karşılaşmasını istemiyor olsaydınız bunu bana söylerdiniz. Sanıyordum ki efendim, eğer Thrall'ın başka bir orkla karşılaşmasını istemiyor olsaydınız onları taşıyan arabaların Thrall hücresindeyken gelmelerini ayarlardınız. Sanıyordum ki efendim..."

"Yeter!" diye böğürdü Blackmoore. Derin bir nefes alıp kendini topladı. "Olan oldu. Şimdi bu zararı nasıl telafi edeceğimizi düşünmeliyiz."

Sesinin tonuna yerleşen sakinlik Çavuş 'u da sakini eştirmiş görünüyordu. Eğitimci daha az sinirli bir sesle sordu: "Yani Thrall şimdiye kadar kendisinin nasıl görüldüğünü-hiç bilmiyordu, öyle mi?" "Hiç. Ayna yok, içinde durgun su olan taslar yok. Orkların pislik olduğu öğretilirdi ona, elbette bu da doğru bir şey. Sadece bana para kazandırdığı için yaşamasına izin verildiği öğretildi ona."

İki adam da düşüncelere dalıp gittiğinde bir sessizlik oldu. Çavuş kızıl sakalını dalgın dalgın kaşıyıp konuşmaya başladı: "Yani şimdi biliyor. N'olmuş yani? Sırf ork olarak doğdu diye kendini geliştiremez mi yani? Beyinsiz bir hayvan olması gerekmez. Aslında değil de. Kendisini daha çok insan hissetmesi için onu cesaretlendirirseniz..."

Çavuş'un önerisi Blackmoore'u çileden çıkarmıştı. "Ama o bir insan değil!" diye patladı. "O bir *hayvani* Onun, kendisi-

nin büyük, yeşil derili bir insandan daha aşağı bir şey olmadığına dair fikirler edinmesini istemiyorum!"

"Öyleyse lütfen söyleyin, efendim..." dedi Çavuş, sözcükler sıktığı dişlerinin arasından çıkarak. "... Onun kendisini ne olarak görmesini istiyorsunuz?"

Blackmoore'un verebileceği bir cevap yoktu. O da bunu bilmiyordu. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Ork bebeğini bulduğunda her şey çok basit görünmüştü. Onu köle olarak yetiştirecek, dövüşmeyi öğretecek, ona insanca bir yan katacak ve onu mağlup orklardan oluşan bir ordunun başına geçirip İttifak'a saldıracaktı. Saldırlara önderlik edecek yenilenmiş ork ordusu, başında Thrall olduğu müddetçe, Blackmoore'a en abartılı fantezilerinde bile sahip olmadığı bir güç sağlayacaktı.

Ama işler olması gerektiği gibi gitmiyordu. Blackmoore'un içinde bir yer Çavuş'un haklı olduğunu biliyordu. Thrall'ın hayvani orklar üzerinde hâkimiyet kazanabilmesi için insanların nasıl düşündüğünü ve akıl yürüttüğünü anlaması gerekirdi ama eğer bunları öğrenseydi isyan etmeye kalkmaz mıydı? Thrall'ın olduğu yerde kalması ve doğuştan aşağı bir ırkın üyesi olduğunu unutmaması gerekiyordu. Böyle olmak zorundaydı. Kutsal Işık adına, yapılması gereken neydi? Bir taraftan insanlara onun büyük bir gladyatörden başka bir şey olmadığı gösterirken ondan mükemmel bir lider yapmak için ona en iyi şekilde nasıl davranması gerekiyordu?

Blackmoore derin bir nefes aldı. Bu eğitmen parçasının karşısında küçülmemeliydi. "Thrall'ın yönlendirilmeye ihtiyacı var, biz de bunu ona sağlayacağız," dedi çok sakın bir sesle. "Acemilerle yeterince eğitim aldı. Bence artık onu sadece dövüş için kullanmamızın zamanı geldi,"

"Efendim, eğitimlerde çok yararlı oluyordu," diye başladı söze Çavuş.

"Orkları tamamen mağlup ettik," dedi Blackmoore. Aklında kamplara tıklan binlerce ork vardı. "Liderleri Kıyametçekici kaçtı ve onlar da artık etrafa dağılmış halde yaşayan bir ırk. Barış dünyamıza egemen olmakta. Acemileri orklara karşı savaşmaları için eğitmemize gerek kalmadı. Bundan böyle girişecekleri savaşlar canavarlara karşı değil, başka insanlara karşı olacak." Kahretsin. Neredeyse ağzından çok fazla şey kaçırıyordu. Çavuş da sanki onun bu hatasını fark etmiş gibiydi ama hiç tepki vermedi.

"Barış ortamında insanların, kana susamışlıklarını boşaltacakları bir meşgaleye ihtiyacı var," dedi teğmen. "Thrall'ın görevini gladyatör dövüşleriyle sınırlandırılalım. Hem cebimizi doldursun hem de bize şan getirsin." Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Bir orka karşı durabilecek tek bir adam görmek için sabırsızlanıyorum."

Thrall'ın gladyatörler arasında yükselmesi hiç de şaşırtıcı bir olay değildi. Daha genç yaşta boyunu boşunu almış, yıllar geçtikçe de yapılı vücuduna heybet katmıştı. Artık çoğu kişi için o gördükleri, hatta bahsini duydukları en büyük ork-tu. O, arenanın efendisiydi ve herkes bunun farkındaydı. Dövüşmediği zamanlarda hücrelerine kilitleniyordu. Blackmoore ona yeni bir hücre tahsis etmişse de her geçen gün burası ona daha ufak geliyordu. Thrall'ın şimdi küçük, örtülü bir uyku bölümü ve antrenman yapabileceği daha geniş bir bölümü vardı. Bir ızgarayla kapatılmış olan bu çukur alanda her çeşit eğitim silahı ve orkun üstünde çalışması için eski dostu olan mahvolmuş durumdaki troll kuklası vardı. Thrall bazı geceler uyku tutmadığında ayağa kalkıp bütün gerginliğini kuklanın üstünde atardı.

Bu uzun ve yalnız geceleri aydınlatan şeyler, Taretha'nın ona gönderdiği, içinde çok kıymetli notlar olan kitaplar ve



bir tabletle bir yazı aletiydi. En az haftada bir kere bu gizli sohbetlerini sürdürüyorlardı. Thrall'ın zihninde Tari'nin anlattığı gibi bir dünya şekillenmişti: Sanat, güzellik ve dostlukla dolu bir dünya. Çürümüş et ve bulaşık suyundan başka yiyeceklerin olduğu bir dünya. İçinde ona da bir yer olan bir dünya...

Gözleri sık sık artık iyice yıpranmış olan, mavi zemin üstüne beyaz kurt başı desenli kare kumaş parçasına takılıyordu. O anlarda, düşüncelerinin bu yöne kaymasını istemeyerek hemen bakışlarını başka yöne çeviriyordu. Bu ne işe yaradı ki? Okuduğu kitaplardan (bazılarının Tari tarafından kendisine ulaştırıldığından Blackmoore'un haberi yoktu) ork ırkının, her biri kendine ait bir sembole sahip küçük gruplar halinde yaşadığını biliyordu. Ne yapabilirdi ki? Gidip Blackmoore'a artık bir köle olmaktan usandığını söyleyip teşekkür etmeli ve kendisini ailesini bulması için serbest bırakmasını mı rica etmeliydi?

Ama yine de bu fikir aklını çelmekteydi. Kendi halkı... Tari'nin kendi halkı vardı: Tammis ve Clannia Foxton'dan oluşan ailesi... Onu seviyor ve ona değer veriyorlardı. Onu bu kadar sevgiyle kolladıkları için Thrall çok büyük şükran duyuyordu çünkü bu güvenli konumu Tari'nin orka içten bir yakınlıkla ulaşmasını sağlıyordu.

Bazen Foxton ailesinin diğer üyelerinin onun için ne düşündüğünü merak ediyordu. Tari artık onlardan bahsetmiyordu. Daha önce ona annesi Clannia'nın, kendisini bebekken emzirip hayatını kurtardığını söylemişti. Thrall ilk başta bundan çok duygulanmıştı ama büyüyüp daha fazlasını öğrendikçe Clannia'nın onu emzirme sebebinin sevgi değil, Blackmoore'un yanındaki konumunu yükseltme arzusu olduğunu anlamıştı.

Blackmoore... Bütün düşünceleri dönüp dolaşıp buraya geliyordu. Tari'ye yazarken, ondan gelen mektupları okurken

ya da gladyatör maçlarında seyircilerin arasında onun altın saçlarını ararken, kendisinin sahipli bir mal olduğunu unutabiliyordu. Hatta kendini Çavuş'un 'kana susamışlık' dediği heyecan verici şeye kaptırabiliyordu. Ancak bu anlar çok kısa süreliydi. Blackmoore, Thrall'ı yeni öğrendiği bir askeri stratejiyi tartışmak ya da Atmaca-Tavşan oyunu oynamak için ziyarete geldiğinde bile ork bu adamla aralarında hiçbir bağ, hiçbir yakınlık hissetmiyordu. Blackmoore iyi günündeyse ona bir çocuğa davranacağı gibi davranıyordu. Asabi ve fena halde sinirli zamanlarındaysa, ki bu daha sık oluyordu, Thrall kendisini bir çocuk kadar çaresiz hissediyordu. Blackmoore onu dövdürebilir, açıktan süründürebilir, yaktırabilir, zincire vurdurabilirdi ya da hepsinden beteri (ve neyse ki henüz Blackmoore'un aklından geçmemiş olanı) kitaplarına, ulaşmasını engelleyebilirdi. Tari'nin Blackmoore gibi imtiyazlı bir yaşamı olmadığını biliyordu. O da bir çeşit uşaktı, aynı orkun ismi gibi bir thrall di. Ama onun arkadaşları vardı, bir kenara atılmamıştı ve ait olduğu bir yer vardı.

Elleri kendi kendine ve yavaş yavaş mavi kundak bezine uzandı. O sırada ardındaki kapının, kilidinin açıldığını ve aralandığını duydu. Thrall kumaş parçasını sanki pis bir şeymiş gibi yere attı. "Yürü bakalım," dedi suratsız muhafızlardan biri. Elindeki kelepçeleri orka doğru uzatıyordu. "Dövüş zamanı. Bugün senin için sağlam rakipleri varmış diye duydum." Hiçbir neşe barındırmayan bir ifadeyle sırtırken kahverengi dişleri ortaya çıktı. "Efendi Blackmoore kazanamazsan derini yüzmeze hazır."

BES

T

eğmen Blackmoore, düşlerini gerçekleştirmenin bir yolu olacak olan ork bebeğini bulduğundan beri on yıldan fazla zaman geçmişti. Bu yıllar Thrall'ın efendisi ve genel anlamda insanlık için mutlu ve verimli geçmişti. O zamanlar Teğmen şimdiyse Tuğgeneral olan Aedelas Blackmoore 'evcil orkunu' Durnholde'ye ilk getirdiği zaman, özellikle de küçük sefil şey yaşamayacak gibi görüldüğünde, alaya alınmıştı. Bayan Foxton'a ve onun koca memelerine şükürler olsun. Blackmoore bir orku emzirebilecek bir kadın düşünemiyordu bile ama her ne kadar bu teklif onun uşağına ve ailesine karşı hissettiği küçümsemeyi artırmıştıysa da aynı zamanda Blackmoore'un kıcını da kurtarmıştı. İşte bu yüzden onlara incik boncuk, yemek ve (kız olmasına rağmen) çocuklarına eğitim sağlamaktan kaçınmamıştı.

Bu açık bir gündü, hava sıcaktı ama boğucu değildi. Kusursuz bir dövüş havasıydı. Kırmızı ve sarı renkli göz alıcı tente yeterince gölge sağlıyordu. Her renkte bayraklar tatlı bir esintiye eşlik ederek dans ediyor, Blackmoore'un kulağına müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Olgun meyvelerin, taze ekmeğin ve kızarmış etin kokuları burun deliklerine davetkâr bir şekilde doluyordu. Buradaki herkesin keyfi yerindeydi. Dövüşlerden sonra bazılarının keyfi kaçacaktı ama şu anda hepsi mutlu ve beklenti içindeydi.

Blackmoore'un yanındaki bir sezlonga genç arkadaşı Lord Karramyn Langston uzanmıştı. Langston'un gözleriyle aynı renkte parlak kahverengi saçları; güçlü, atletik bir vücudu ve uyuşuk bir gülümsemesi vardı. Genç adam Blackmoore'a tamamen sadıktı ve Blackmoore'un nihai planlarını açıkladığı tek insandı. Yaşça Blackmoore'dan epey küçük de olsa Langston onun vicdansızlığını ve çoğu idealini paylaşıyordu. İki iyi bir çiftti. Langston insanın içini ısıtan güneş ışığı altında uyuya kalmıştı ve hafifçe horlamaktaydı.

Blackmoore uzanıp kızarmış etten bir ısırık aldı ve kırmızı şaraptan bir yudum içti. Şarap az sonra arenaya dökülüp onu baştan başa yıkayacak olan kanla aynı renkteydi. Hayat güzeldi, Thrall'ın yaptığı ve kazandığı her karşılaşmayla daha da güzel hale geliyordu. Her dövüşten sonra Blackmoore'un kesesi daha da doluyordu. Bir zamanlar kalede alay konusu olan 'evcil orku' şimdi onun gururu olmuştu.

Elbette Thrall'ın karşısına çıkanların çoğu sadece insandı. Kesinlikle insanların en gaddar, en güçlü, en kurnazlarındandılar ama sonuçta insan insandı. Diğer gladyatörlerin hepsi, sahiplerine para ve şan kazandırıp hapisten çıkmayı amaçlayan hayvani, kavgacı mahkûmlardı. Bazıları bunu başarmış ve özgürlüğünü kazanmıştı. Çoğu kendini, duvarları halılarla süslü ve yatağında bir kadın olan başka hapishanelerde bulmuştu ama yine de vardıkları yer hâlâ bir hapishaneydi. Çok az köle sahibi para kaynaklarının serbest kalmasını isterdi.

Ama Thrall'ın rakiplerinden bazıları insan değildi ve bu da işe heyecan katıyordu. Orkların artık eskisi gibi dehşetli, rakiplerinin yüreğine korku salan bir savaş gücü değil de yenik, ezilmiş bir ayakta kalması Blackmoore'un arzularını köreltmiş değildi. Savaş çoktan sona ermiş ve insanlar kesin bir galibiyet almıştı. Otlayan sürülerin akşam olunca ahırlarda toplandığı kadar

kolay bir şekilde, düşman iskân bölgelerinde toplanmıştı. Bunlar Blackmoore'un yönetimindeki kamplardı.

İlk başta planı orku iyi eğitim görmüş, sadık bir köle ve eşsiz bir savaşçı olarak yetiştirmekti. Thrall'ı kendi halkını dize getirmesi için gönderecekti, tabii ki 'halk' bu beyinsiz, yeşil derili haydut çetesi için doğru bir isimse. Onlar yenildikten sonra dağılmış kabileleri Blackmoore'un amaçları doğrultusunda kullanacaktı.

Ancak Thrall daha savaş yüzü görmeden İttifak, Güruh'u yenmişti. Blackmoore ilk başta bu durumdan epey rahatsız olmuştu ama sonradan aklına evcil orkunu kullanabileceği başka bir yol gelmişti. Bunun için sabır gerekliydi ve sabır da Blackmoore'da çok az bulunan bir şeydi ama sonuçta kazancı hayallerinin bile ötesinde olacaktı. Kendi içinde rekabet şimdiden İttifak'ta kol geziyordu. Elfler insanları küçük görüyor, insanlar cücelerle alay ediyor, cüceler elflere güvenmiyordu. Dar kafalılık ve şüpheyile dolu küçük, sevimli bir üçgen oluşmuştu.

Blackmoore oturduğu yerde doğrulup Thrall'ın, kendisinin şimdiye kadar gördüğü en iri, en tiksindirici adamlardan birini yenisine göz attı. İnsan savaşçılar, durdurulması mümkün olmayan yeşil yaratığa rakip olamazdı. Blackmoore, alkış ve bağırışlar yükselirken gülümsedi. Tammis Foxton'a eliyile gelmesini işaret etti. Uşak itaatkâr bir şekilde aceleyle efendisinin yanına geldi.

"Buyurun, lordum?"

"Bugün kaç oldu?" Blackmoore sözcüklerin ağızında yuvarlandığını biliyor ama bunu umursamıyordu. Tammis efendisinin bundan daha sarhoş hallerini görmüştü. Tammis onu daha sarhoş hallerde yatağına yatırmıştı.

Tammis'in ağırbaşlı, tedirgin yüzü şimdi her zamankinden daha endişeli görünüyordu. "Ne kaç oldu, lordum?" Ba-

kışları bir an efendisinin yanındaki şişeye sonra tekrar Blackmoore'a döndü.

Ani bir hiddet Blackmoore'un içinde kaynamaya başladı. Tammis'in yakasına yapışıp uşağı hızla kendi yüzünün birkaç santim yakınma çekti.

"Şişeleri mi sayıyorsun, seni erkek müsveddesi?" diye kısık bir sesle yılan gibi tısladı. Tammis'e yönelttiği tehditlerden biri de onu toplum içinde küçük düşürmekti. Şu anki kadar sarhoşken bile henüz bu önemli kartı kullanmaya niyeti yoktu ama bu tehdidi, şimdi olduğu gibi, sık sık savururdu. Tammis'in hafifçe dalgalanmakta olan görüntüsü sararıp solmuştu. "Kendi karısını canavarları emzirmeye yollayan bir adam bana zaafımlarım olduğunu mu ima ediyor?" • Adamın beti benzi atmış yüzünden midesi bulanana Blackmoore onu kendinden iterek uzaklaştırdı. "Thrall'ın kaç tur kazandığını sordum."

"Ah evet, efendim, elbette. Yarım düzine, hiç durmadan." Tammis durup efendisine tam anlamıyla acınacak bir ifadeyle baktı. "Efendim, bütün saygımla arz etmek isterim ki bu sonuncusu onu çok zorladı. Onu üç dövüşe daha çıkarmakta kararlı mısınız?"

Kuş beyinliler... Blackmoore'un etrafı kuş beyinlilerle doluydu. Çavuş da sabah dövüş listesini okuduğunda ona gelip orkun en azından birkaç dakika dinlenmesi gerekeceğini söylemiş, dövüşçü sıralamasını değiştirip üstüne çok fazla gidilen zavallı yaratığa dinlenme payı verilip verilemeyeceğini sormuştu.

"Ah, hayır. Her dövüşle Thrall'ın bahisçilere kazandıracağı para artıyor. O hiç kaybetmedi, bir kere bile. Elbette durup bütün bu güzel insanlara paralarını geri vermeyi çok isterim." Bu muhabbetlerden tiksinen Blackmoore, Tammis'i elini sallayarak kovaladı. Thrall'ın yenilmesi mümkün değildi. Elinde fırsat varken niye kâr etmeye bakmasındı ki?

Thrall sonraki dövüşü de kazandı ama Blackmoore bile yarattığın zorlandığının farkındaydı. Adam olan biteni daha iyi görebilmek için sandalyesini ayarladı. Langston da onu taklit etti. Bundan sonraki dövüş, orkun çıkacağı dokuz dövüşten sekizincisi, Blackmoore ve kalabalığın daha önce şahit olmadığı bir şeydi.

Güçlü ork yorulmaya başlamıştı. Bu seferki rakipleriye bir çift pumaydı. İki hafta önce yakalanmışlar, kafeslere tıkmışlar, eziyet görmüşler ve şimdiye kadar hemen hemen hiç beslenmemişlerdi. Hayvanlar arenanın kapısı açılır açılmaz bir top mermisi gibi orkun üstüne fırladılar. Tek bir varlık gibi hareket ederlerken kahverengi ve krem rengindeki postları belli belirsiz görünüyordu. Thrall'ın üstüne atlayıp onu yere düşürdüler. Ork, pençe ve dişlerin altında kayboluverdi.

Seyirciler arasında korku dolu bir uğultu yükseldi. Blackmoore ayağa fırladı ve aşağı düşmemek için sandalyesine tutundu. Onca para...

Ve Thrall ayağa kalktı! Hiddetli bir haykırışla kocaman hayvanları birer fare gibi üstünden silkeledi. Bu dövüşte kendisine tahsis edilen iki kılıcı ustalıklı ve hızla kullanmıştı. Thrall iki elini de aynı beceriyle kullanabiliyordu. İki keskin çelik, parlak güneş ışığını yansıtarak döndü ve eti yardı. Büyük kedilerden biri ölmüştü bile. Uzun ve esnek vücudu tek bir güçlü hamleyle neredeyse ikiye bölünmüştü. Geriye kalan hayvan eşinin öldürülmüş olmasıyla deliye dönmüş, daha büyük bir öfkeyle saldırıya geçmişti. Thrall bu kez ona fırsat tanımadı. Kedi kükemeler, pençeler ve dişlerle sıçradığında Thrall onu karşılamaya hazırды. Orkun kılıcı sola, sağa ve tekrar sola savruldu. Kedi şimdi dört kanlı parça halinde yerde yatıyordu.

"Şuna bakar mısın?" dedi Langston, neşeyle.

Kalabalık bu zaferi onaylarcasına kükredi. Normalde haykırışlara havaya kaldırdığı yumruklarıyla karşılık verip nere-

deyse toprağı sarsarcasına ayağını yere vuran Thrall şu anda omuzları çökmüş bir halde duruyordu. Ork güçlükle nefes alıyordu ve Blackmoore kedilerin bıraktığı kanlı, derin birçok yara ve ısırık izini görebiliyordu. O, gözlerini dikmiş değerli kölesine bakarken Thrall da çirkin yüzünü yavaşça Blackmoore'a çevirip efendisine baktı. İkisinin bakışları buluştu, Blackmoore orkun gözlerinin derinliklerinde ıstırap ve tükenmişlik gördü... ve de sözcüklere dökülemeyen bir yalvarış.

Sonra güçlü savaşçı Thrall dizlerinin üstüne çöktü. Kalabalık yine sesli bir tepki verdi. Blackmoore bu seste acıma bile olduğunu hissetti. Langston bir şey söylemedi ama kahverengi gözleri Blackmoore'u dikkatle izliyordu.

Kahrolası Thrall! O bir orktu ve altı yaşından beri dövüşüyordu. Bugünkü karşılaşmalarının çoğu insanlara karşıydı. Evet, güçlü dövüşçülerdi ama bu Thrall'ın hayvani gücüyle kıyas bile edilemezdi. Thrall bu son turun en zorlusu olacağını biliyor ve numara yapıyordu. Bencil, aptal köle. Rahat hücreesine gidip kitaplarını okumak ve yemeğini yemek istiyordu, öyle mi? Pekâlâ, Blackmoore ona iyi bir ders verecekti.

O anda Çavuş dövüş alanına girdi hızla. "Lord Blackmoore!" diye ellerini sakallı ağzının yanlarında birleştirerek bağırırdı. "Bu son müsabakadan vazgeçecek misiniz?"

Blackmoore'un kan beynine sıçradı. Çavuş herkesin önünde böyle bir şey yapmaya nasıl cüret ederdi! Hâlâ dengesiz bir şekilde durmakta olan Blackmoore sol eliyle tuttuğu sandalyesinin arkasına daha sıkı yapıştı. Langston dikkat çekmeden ona yaklaşıp gerekirse yardım etmeye hazırladı kendini. Blackmoore sağ elini dümdüz ileri uzattı ve sonra bu elini sol omzunun yanına getirdi.

Hayır.

Çavuş bir an ona sanki gördüğü şeye inanamıyormuş gibi baktı. Sonra başını sallayıp bu son dövüşün başlamasını işaret etti.



Thrall güçlükle ayağa kalktı. Sırtında bir ton kaya varmış gibi duruyordu. Birkaç adam çabucak dövüş alanına girip pumaların leşlerini ve yere atılmış silahları topladılar. Thrall'a bu dövüşte kullanacağı silahı verdiler: Bir morningstar. Kaim bir tahtaya zincirle tutturulmuş, üstü çivili, metal bir güle. Thrall silahı eline alıp vücuduna tehditkâr bir duruş vermeye çalıştı. Blackmoore bu mesafeden bile onun titremekte olduğunu görebiliyordu. Aslında Thrall her dövüşten önce ayağını yere vururdu. Düzenli ritim hem kalabalığı çoğurtuyor, hem de Thrall'ın kendini savaşa hazır hissetmesini sağlıyor gibiydi. Ancak bugün, ork ayakta kalmakta bile zorlanıyordu. Sadece bir dövüş daha. Yaratık bunu kaldırılabirdi.

Kapılar açıldı ama bir an için içerinin kasvetli karanlığından hiçbir şey çıkmadı. Sonra o geldi; iki kafası birbiriyle alakasız bağırışlarla meydan okuyor, solgun vücudu Thrall'ın insanlara yaptığı gibi orka tepeden bakıyordu. Thrall gibi onun da bir tek silahı vardı ama silah bu dövüş için orkunkinden üstündü: Bu uzun, ölümcül görünümlü bir mızraktı. Yaratığın kolları mızrağın gövdesinin uzunluğuyla birleştğinde ogre, Thrall'a çok uzaktan erişebilecekti. Thrall'ın değil ölümcül bir darbe, herhangi bir darbe vurması için bile çok yaklaşması gerekecekti. Bu hiç adil değildi! "Kim ogreye mızrak verdi?" diye Langston'a gürledi Blackmoore. "En azından Thrall'a verilene benzer bir şey verilmeliydi!" Blackmoore, Thrall enli kılıçla veya mızrakla dövüşürken insan rakiplerinin kısa kılıç veya baltaıyla dövüşmek zorunda olduğu karşılaşmaları hatırlamamayı tercih etmişti.

Ogre çember şeklindeki alana yaşayan, nefes alan bir varlıktan çok bir savaş makinesi gibi daldı. Bir kafası seyircilere, bir kafası Thrall'a dönük halde, elinde mızrağıyla orka yaklaştı.

Thrall daha önce bu yaratıklardan birini görmüş değildi. Bir an durup sadece ona baktı, sonra kendine gelip diki eş ti ve morningstarı havada savurmaya başladı. Uzun, siyah saçlarını sırtına yayarak başını arkaya attı ve öğrenin böğürtüsüne, ona- denk bir ulumayla karşılık verdi. Ogre mızrağı saplamak için ileri atıldı. Hareketlerinde hiçbir beceri yoktu, tek kullandığı hayvani bir güçtü. Thrall eğilerek hantal hamleden kolayca kaçtı ve ogreyi savunmasız yakalayarak morningstarı sertçe savurdu. Çivili top karnına şiddetle indiğinde ogre haykırarak yavaşladı. Thrall vurup geçmiş ve şimdi tekrar saldırmak için dönmüştü.

Ogre daha arkasına dönmeden Thrall morningstarı onun sırtına indirdi. Ogre dizlerinin üstüne çöküp mızrağını yere attı ve sırtına uzanmaya çalıştı.

Blackmoore gülümsedi. Bu darbe kesinlikle sefil yaratığın omurgasını dağıtmıştı. Bu dövüşler illaki ölümüne yapılmazdı... Aslında birinin rakibini öldürmesi, geriye kalan işe yarar dövüşçülerin sayısını azalttığından, pek hoş karşılanmazdı ama herkes ölümün bu arenada muhtemel bir son olduğunu bilirdi. Şifacılar ve onların merhemleri her yarayı kapatamazdı. Zaten Blackmoore da bir ogreye zerre kadar acımazdı.

Ama orkun efendisinin keyfi yarım kaldı. Daha Thrall morningstarını döndürüp zincirin hızla savrulması için uğraşırken ogre sürünerek ayağa kalkmış ve mızrağı yerden almıştı. Thrall morningstarı yaratığın kafasına savurdu. Kalabalığı ve görünüşe göre Thrall'ı da hayrete düşüren bir şekilde ogre koca elini uzatıp çivili gülleyi kendinden kolayca uzaklaştırdı ve mızrakla ileri atıldı.

Morningstar Thrall'ın elinden uçup gitti. Ork dengesini yitirmiş ve zamanında toparlanamamıştı. Çaresizce kenara kaçmaya çalışırken mızrak göğsüne, sol omzunun birkaç santim uzağına sertçe saplandı. Ork ıstırap içinde haykırdı. Ogre yaklaşık silahı daha da derine gömmeye başladı. Mızrak

Thrall'ın vücudunun bir yanından girip diğer yanından çıkmıştı. Ork gerisin geri düştü ve toprağa kelimenin tam manasıyla çivilendi. Şimdi ogre onun üstüne çullanmış, talihsiz orku deli gibi yumruklayarak korkunç hırıltılar çıkarıyor ve çığlık atıyordu. Blackmoore dehşet içinde bakakaldı. Ork dayak yiyor, iri-yarı biri tarafından pataklanan bir çocuk gibi çaresiz görünüyordu. Krallıktaki en "iyi savaşçılar için güç, yetenek ve zekâ kullanarak kozlarını paylaşacakları bir vitrin olan gladyatör arenası, zayıf bir canavarın daha iri başka bir canavar tarafından pestilini çıkarana kadar dövüldüğü bir yere dönüşmüştü.

Thrall buna nasıl izin verebilirdi?

Şimdi dövüş alanına adamlar doluşmuştu. Sivri uçlu sopalarla ogreyi dürtüyor, onu avından uzaklaşması için kışkırtmaya çalışıyorlardı. Hayvani yaratık bu kışkırtmalara Thrall'ı bırakıp adamların peşine takılarak cevap verdi. Diğer üç adam onun üstüne, hiddetli ogreyi tamamen saracak kadar küçülveren büyüü bir ağ atıp yaratığın boşlukta sallanıp duran kol . ve bacaklarının gövdesinin yanında toplanmasını sağladı. Adamlar, sudan yeni çıkmış balık gibi kıvranan ogreyi pek de kibar sayılmayacak bir şekilde sürüyerek bir arabaya taşıyıp arenanın dışına çıkardı.

Thrall da dışarı taşınmaktaydı ama daha özenli bir şekilde. Bunu Blackmoore'un himayesi sağlıyordu. Ancak Blackmoore bu tek dövüş yüzünden bugün Thrall'ın üstüne oynadığı bütün parayı kaybettiğinin farkındaydı. Çoğu dostu da aynı şeyi yapmıştı ve onlar borçlarını ödemek için ellerini keselerine atarken Blackmoore hepsinin öfkeli bakışlarını üstünde hissediyordu.

Thrall. Thrall. Thrall...

Thrall yatak vazifesi gören samanların üstünde inleyerek yatıyordu. Şimdiye kadar ne böyle bir acının, ne de böyle bir

yorgunluğun var olabileceğini düşünmüştü. Bilincini kaybetmiş olmak isterdi; böylesi çok daha kolay olurdu.

Her şeye rağmen davetkâr karanlığın kendisini sarmasına izin vermedi. Şifacılar yakında burada olurdu. Thrall bir dövüşte yaralanınca Blackmoore her zaman onları gönderirdi. Ayrıca Blackmoore'un kendisi de onu ziyarete gelirdi ve şimdi Thrall efendisinin rahatlatıcı sözlerini duymayı hevesle bekliyordu. Evet, dövüşü kaybetmişti ve bu ilk defa oluyordu ama Blackmoore kesinlikle üst üste dokuz karşılaşmada başarılı bir şekilde dövüşmesini övecekti. Thrall bunun hiç duyulmamış bir şey olduğunu biliyordu. Thrall aynı zamanda eğer ogreyle ilk turda, üçüncü turda, hatta altıncı turda bile dövüşmüş olsa onu yenebileceğini biliyordu ama kimse ondan rekor sayılacak sekiz dövüşten sonra kazanmasını bekleyemezdi.

Acı benliğini sararken gözlerini kapadı. Göğsündeki yakıcı ateş neredeyse dayanılmazdı. Şifacılar neredeydi? Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi. Bu kez yaralarının kötü olduğunu biliyordu. Bir sürü kaburgasının ve bir bacağının kırıldığını, birçok kılıç yarası aldığını ve tabii mızrağın saplandığı omzunda berbat bir delik olduğunu hesap etmişti. Thrall ertesi gün tekrar arenaya çıkacaksa bir an önce gelmeleri iyi olurdu.

Thrall kilidin açıldığını duydu ama gelenin kim olduğuna bakmak için başını kaldıramadı.

"Şifacılar yolda," dedi Blackmoore'un sesi. Thrall gerildiğini hissetti. Sözcükler ağzının içinde yuvarlanıyordu ve sesinin tonunda esef vardı. Orkun kalp atışları hızlandı. Lütfen, şimdi olmasın... Bu sefer değil...

"Ama gelmeleri uzun sürecek. Süründüğünü görmek istiyorum, seni lanet orospu çocuğu."

Blackmoore'un çizmesi karnını tekmelediğinde Thrall acıyla inledi. Acı inanılmazdı ama ihanete uğramanın içini

ürperden şaşkınlığı kadar değildi. Bu kadar yaralıyken Blackmoore ona neden vuruyordu ki? Thrall'ın ne kadar iyi dövüştüğünü görmemiş miydi?

Acı bilincini kaybetmesine neden olabilecek kadar çoksa da Thrall başını kaldırıp Blackmoore'un bulanık görüntüsüne baktı. Adamın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Thrall onunla göz göze geldiğinde Blackmoore orkun tam yüzüne zırh eldivenli yumruğunu indirdi. Bir an için her şey karardı ve Thrall'ın duyduğu bir sonraki şey yine Blackmoore'un söylenmekte olan sesi oldu.

"... kaç bin kaybettim, duydun mu beni, kaç bin! Senin derdin ne? Bu sadece küçük, dandik bir dövüştü!"

Hâlâ yumruklarını Thrall'ın vücuduna indiriyordu ama ork kendini kaybetmeye başlamıştı. Vücudu sanki sadece görünüşte kendisininindi. Blackmoore'un tekmeleri ona gittikçe okşama gibi gelmeye başlamıştı. Yüzünde kuruyan kanı hissedebiliyordu.

Blackmoore onu görmüştü. Onun nasıl yorgun düştüğünü, dokuz seferden sekizinde kendini toparlamak için çabaladığını görmüştü. Kimse Thrall'dan o dövüşü kazanmasını bekleyemezdi.

Thrall elinden gelen her şeyi vererek dövüşmüş, ve şerefiyle, adilce kaybetmişti. Ama bu yine de Blackmoore için yeterli değildi.

Sonunda darbeler kesildi. Blackmoore çıkarken ayak sesleri duyuldu ve sonra tek bir cümle geldi orkun kulağına: "Sıradakiler gelsin."

Kapı kapanmamıştı. Thrall başka ayak sesleri duydu. Çabalasa da başını yukarı kaldıramıyordu. Bir siyah asker çizmesi belirdi önünde. Thrall şimdi Blackmoore'un verdiği emri idrak edebilmişti. Çizmelerden biri -hafifçe geri gidip hızla ileri savruldu ve Thrall'ın yüzünü tekmeledi.

Orkun dünyası önce beyaza büründü, sonra da karardı. Thrall bundan sonrasını bilemiyordu.

Thrall uyandığında ona sonsuz gibi gelmiş olan bir süre boyunca kendisine arkadaşlık etmiş olan ıstırabın sona erdiğini ve iğinin huzurla dolduğunu fark etti. Üç şıfacı onunla ilgileniyor ve merhemlerini orkun yaralarına sürüyordu. Nefes alması biraz rahatlamıştı, herhalde kaburgaları iyileşmiş olmalıydı. Mis kokulu, yapışkan .maddeyi omzuna sürüyorlardı şimdi. Bu kesinlikle en zorlu yaraydı.

Dokunuşları nazik ve merhemleri iyileştirici olsa da bu adamlarda gerçek bir şefkat hissi yoktu. Onu iyileştiriyorlardı çünkü Blackmoore bunun için onlara para veriyordu. Yoksa acısını dindirmek gibi bir amaçları yoktu. Thrall bir keresinde onlara saf saf içten bir şekilde teşekkür etmişti. İçlerinden biri bu sözler karşısında afallayarak ona bakmıştı.

Adamın dudakları bir küçümseme ifadesiyle bükülmüştü. "Çeneni boşa yorma, canavar. Para olmazsa merhem de olmaz. Kaybetmesen iyi edersin."

O zaman bu kaba sözlerden irkilmıştı ama şimdi bu onu rahatsız etmiyordu. Thrall anlıyordu. Artık birçok şeyin farkındaydı. Sanki gözlerinin önündeki sisler dağılıvermişti. Adamların işleri bitene kadar sessizce yatmaya devam etti. Sonra şıfacılar kalkıp gitti.

Thrall oturduğu yerde doğrudu ve şaşırtıcı bir şekilde karşısında Çavuş'u buldu. Adam kıllı kollarını geniş göğsünün üstünde çaprazlamış halde duruyordu. Thrall sırada nasıl bir işkencenin olduğunu merak ederek sessizce bekledi.

"Onları senden uzaklaştırdım," dedi Çavuş, sessizce. "Ama ben gelene kadar seninle yeterince eğlenmişlerdi. Blackmoore'un benimle konuşacağı bi... mesele... vardı. Bu olanlar için özür dilerim, evlat. Gerçekten özür dilerim. Bugün arenada beni çok şaşırttın. Blackmoore'un senden acayip gurur duyması gerekir ama o bunun yerine..." Hırçın sesi yavaşça kayboldu. "Sadece senin onun yaptıklarını hak etmediğini

bilmeni istedim. Onların yaptıklarım... Sen iyi iş çıkardın, evlat. Gayet iyi işti. En iyisi biraz uyu." Başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama sonra başını sallayıp dışarı çıktı. Thrall sırtüstü yattı. Dalgın dalgın, arkasındaki samanların değiştirilmiş olduğunu fark etti. Samanlar kana bulanmış değil, yeni ve temizdi.

Çavuşun yaptığı şeyi takdir ediyor ve ona inanıyordu ama bu yetersiz ve geç kalınmış bir çabaydı. Thrall artık kendisinin bu şekilde kullanılmasına izin vermeyecekti. Bir zamanlar diz çöküp çok arzuladığı sevgi ve saygıyı kazanmak için daha başarılı olmaya yemin etmişti. Ama artık aradığım burada asla bulamayacağını biliyordu. Blackmoore ona sahip olduğu müddetçe bu mümkün değildi.

Uyumayacaktı. Zamanım plan yapmakla geçirecekti. Çuvalın içinde sakladığı tabletle yazı aletine uzandı ve güvенеbileceği tek kişiye bir not yazdı: Tari'ye...

Aylar tekrar görünmez olduğunda kağmayı planlıyorum.

ALTI

T

Thrall başının üstündeki ızgaradan ayların ışığını gemleyebiliyordu. Kendisini dövmüş olan acemilere, Çavuş'a ve özellikle de (Thrall'a hiçbir şey olmamış gibi davranan) Blackmoore'a etkileyici aydınlanmasıyla ilgili hiçbir şey sezdirmemeye konusuna çok dikkat etmişti. Her zamanki kadar itaatkârdı ve ilk kez olarak bu tutumundan dolayı kendinden nefret ettiğini fark ediyordu. Diğer insanlarla eşit olduğunu bildiği halde bakışlarını yere çeviriyordu. Daha onlar onun yardım olmaksızın kendisini kelepçelemeden muhafızlardan dördünü kanlı parçalara ayırabileceğini bildiği halde üstüne takılan demirleri uysalca kabulleniyordu. Davranışlarında hiçbir değişiklik olmamıştı: Ne hücrenin içinde, ne dışında, ne arenada, ne de antrenman alanında.

Thrall ilk birkaç gün Çavuş'un, kendisini sanki orkun belli etmemeye kararlı olduğu değişiklikleri görmeye çalışır gibi onu dikkatle izlemekte olduğunu fark etmişti. Ancak Thrall'a bir şey söylememişti ve Thrall da kuşku uyandırmamak konusunda çok dikkatliydi. Onu dize getirdiklerini düşünsünlerdi. Tek üzüntüsü burada olup, 'evcil orkunun' kaçtığını öğrendiğinde Blackmoore'un yüzünde belirecek ifadeyi göremeyecek olmasıydı.

Hayatında ilk defa Thrall gerçekleşmesini umut ettiği bir şeye sahipti. Bu onun için daha önce hiç hissetmediği bir ih-



tiyağla doldurmuştu. Cezadan uzak durmaya ve övülecek davranışlarda bulunmaya o kadar odaklanmıştı ki özgür olmanın ne demek olabileceğini uzun uzun ve ciddi bir biçimde hiç düşünmemişti. Güneş ışığı altında zincirleri olmadan yürümek, yıldızların altında uyumak... Hayatı boyunca gece dışarı çıkmamıştı. Acaba bu nasıl bir şeydi?

Tari'nin gönderdiği kitaplar ve notlarla dolan hayal gücü artık uçup gidebiliyordu. Samandan yatağında uyumadan yatarak sonunda kendi halkından biriyle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Elbette insanların 'en karanlık iblis çukurlarından çıkmış yeşil, iğrenç canavarlarla ilgili bütün bilgilerini okumuştur. Bir de onu rahatsız eden, şu orkun kendini zincirlerinden kurtarıp Thrall'ın üstüne saldırışı olayı vardı. Orkun ne dediğini bir bilseydi! Ancak başlangıç düzeyinde bildiği orkçası bunu anlamasına yetmiyordu.

Bir gün gelecek orkun ne söylediğini öğrenecekti. Halkını bulacaktı. Thrall insanlar tarafından yetiştirilmiş olabilirdi ama onlar orkun sevgi ve saygısını kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı. Çavuş'a ve Tari'ye, kendisine şeref ve şefkat kavramlarını öğrettikleri için minnettardı. Yine onların öğrettikleri sayesinde Thrall, Blackmoore'u daha iyi anlamış ve Tuğgeneral'in bu özelliklerden hiçbirine sahip olmadığını fark etmişti. O, Thrall'a sahip olduğu müddetçe ork bu iki kavramı yaşamı boyunca tadamayacaktı.

Biri büyük ve gümüş renkli, diğeri daha küçük, koyu mavi ve yeşil tonlarda iki ay bu gece yeni ay evresindeydiler. Tari, onun gönderdiği nota yardım teklifiyle karşılık vermişti. Zaten Thrall'ın kalbinin bir köşesi bu karşılığı alacağını biliyordu. İkisi bir olunca işe yarama ihtimali yüksek bir plan yapabilmişlerdi. Ancak Thrall bu planın ne zaman uygulamaya koyulacağını bilemiyordu. Bu yüzden de bir işaret beklemeye başladı; bekledi, bekledi...

Bir çanın çınlamasıyla irkilerek uyandığında düzensiz bir uyuklama halindeydi. Hemen kendine gelip hücresinin en

uzak duvarına yöneldi. Thrall yıllar boyunca tek bir taşı yerinden oynatmak için titiz bir çaba göstermiş ve onun ardında bir gedik açmıştı. Burada en kıymetli şeylerini saklıyordu: Tari'den gelen mektupları... Thrall taşı yerinden çıkardı, mektupları çıkarıp onları kendisine bir anlam ifade eden diğer tek şey olan mavi zemin üstüne beyaz kurt desenli kundak bezine sardı. Kısa bir süre için onları göğsüne bastırarak bekledi. ■ Sonra kendisini bekleyen fırsatı değerlendirmek için döndü.

Çan çalmaya devam ediyordu, şimdi bu sese bağırışlar ve haykırışlar da eklenmişti. Thrall'ın bir insaninkinden çok daha duyarlı olan burnu duman kokusunu alabiliyordu. Kalbinin her atışıyla koku daha da yoğunlaşıyordu ve ork şimdi karanlık hücrelerine dolan, turuncu ve sarı renklerde, soluk bir ışık görüyordu.

"Yangın!" diye bağırışmalar geliyordu. "Yangın!"

Thrall içinden gelen bir sesle geçici yatağına doğru atıldı. Gözlerini kapayıp hızlı soluklarını kontrol altına almaya çalışarak uyuyor numarası yapmaya başladı. •

"Hiçbir yere gidemez," dedi muhafızlardan biri. Thrall, başında nöbet beklediklerini biliyordu. Derin uykuda olduğu izlenimini yaratmaya devam etti. "Hah. Kahrolası canavar top atsan uyanmaz. Hadi gidip diğerlerine yardım edelim."

"Bilemiyorum..." dedi öbürü.

Dehşet sesleri artmaya başlamıştı; şimdi bunlara tiz çocuk çığlıkları ve yüksek tonda kadın sesleri de eklenmişti.

"Hadi, yangın yayılıyor!" dedi ilk konuşan.

Thrall sert taş zemine çarpan çizmelerin seslerini duydu. Sonra sesler yok oldu. Artık yalnızdı. Ayağa kalkıp muazzam tahta kapının karşısına geçti. Kapı elbette hâlâ kilitliydi ama yakınlarda orkun yapacağı şeyi görebilecek kimse yoktu.

Thrall derin nefes alıp hızla hücum etti kapıya. Sol omzuyla vurduğu kapı, tamamen olmasa da gevşemişti. Darbeleri tekrar «tekrar indirdi. Devasa gövdesini kapıya beş kez

çarptıktan sonra eski tahta, bir gümbürtüyle yıkıldı. Hızı öne doğru gitmesine ve yere sert bir şekilde düşmesine neden oldu ama duyduğu bir anlık acı yaşadığı heyecan dalgasıyla kıyas edilemezdi.

Bu koridorları tanıyordu. Taş duvarların belli yerlerine yerleştirilmiş desteklerdeki birkaç meşale' onun rahatlıkla görebilmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Burayı inip şu merdivenleri de çıkınca... \_

Daha önce hücrelerinde hissettiği gibi bir dürtü onu harekete geçirdi. Kendim duvara yaslayıp muazzam vücudunu elinden geldiğince gölgelerin arasında gizledi. Giriş tarafından birkaç muhafız daha gelmekteydi. Onlar onu görmeden geçince ork bir rahatlama hissiyle, tuttuğu nefesini verdi. Muhafızlar avluya açılan kapıyı sonuna kadar açık bırakmıştı. Thrall dikkatlice yaklaşıp dışarıya göz attı.

Her tarafta bir kargaşa hâkimdi. Ahırların çevresi neredeyse tamamen alevlerle sarılmıştı ama atlar, keçiler ve eşekler avluda panik halinde koşturmaktaydı. Bu daha iyiydi çünkü bu keşmekeşte fark edilme ihtimali azalacaktı. Kovalarla su taşımak için bir sıra oluşturulmuştu ve Thrall onları seyrederken bir grup adam daha koşarak ilerliyor, kıymetli suları bu dikkatsizce çabaları sırasında yerlere döküyordu.

Thrall avlu girişinin sağ tarafına baktı. Aradığı şey yerde, karanlık bir yığın halinde yatıyordu: kocaman, siyah bir pelerin... Ne kadar iri olursa olsun onu kaplayacak kadar değildi ama işe yarayacaktı. Pelerini başına ve göğsüne sarmalayıp örtünün kısa etekleri tarafından bacaklarının daha çok gizlenebilmesi için eğilerek hızla ilerlemeye başladı.

Avluyu aşip ana kapılara varana kadarki yol muhtemelen birkaç dakikadan fazla sürmemiştir ama bu yolculuk Thrall'a sonsuz gibi gelmişti. Başını aşağıda tutmaya çalışıyor ama figürler dolusu yağmur suyu taşıyan arabalardan birine, çıldırılmış bir ata ya da çığlık çığlığa bağırarak bir çocuğa çarpmamak için bakışlarını belli aralıklarla yukarı kaldırması gereki-

yordu. Kalbi küt küt atarak bütün bu kargaşanın içinde kendine yol açıyordu. Sıcaklığın ve her yeri gündüzmüş gibi aydınlatan alevlerin parlak ışığının farkındaydı. Thrall dikkatini sadece bir adımını diğerinin ilerisine atarak ve mümkün olduğunca eğilerek kapılara ulaşmaya vermişti. Sonunda başardı. Bu iki kapı da açık bırakılmıştı. Buradan, yağmur suyu taşıyan yeni fıçılar tangırdayarak geçiyor, at arabalarının sürücülerini korkmuş binekleri idare etmekte zorlanıyordu. Kimse, karanlığın içine doğru sessizce kaçan yalnız orku fark etmemişti. Thrall bir kez kaleden çıktıktan sonra koşmaya başladı. Yoldan elinden geldiğince çabuk uzaklaşmak için çevredeki ağaçlık tepelere doğru koşuyordu. Ona duyuları her zamankinden keskinmiş gibi geliyordu. Açılıp kapanmakta olan burun deliklerine hiç tanımadığı kokular doluyordu. Sanki her taşı, koşarken ayağının altında ezilen her otu hissedebiliyordu. Taretha'nın kendisine daha önceden bahsettiği kayaları gördü. Tari kayaların, ormanı korumak için nöbet bekleyen bir ejderhaya benzediğini söylemişti. Epey karanlık olmasına rağmen Thrall'ın üstün gece görüşü bir kaya çıkıntısını ayırt edebiliyordu. Gerçekten de hayal gücünü kullanan biri bunu bir sürüngenin uzun boynu gibi görebilirdi. Taretha burada bir mağara olduğunu söylemişti. Ork orada güvende olacaktı. Bir an için aklından Taretha'nın kendisine tuzak kurmuş olabileceğini geçirdi. Sonra bu düşünceyi kafasından hemen uzaklaştırdı. Bunu aklına getirmiş olmasından dolayı bile kendine kızmış ve utanç duymuştu. Taretha gönderdiği cesaret verici mektuplarla ona sevecenlikle yaklaşmıştı. Neden orka ihanet etsindi ki? Daha da önemlisi, onun mektuplarını Blackmoore'a göstermesi de aynı işi görecekten neden bunca zahmete girişindi ki? İşte gri kayaların üstündeki siyah, oval boşluk orkun karşısındaydı. Thrall yön değiştirip sığmağa doğru hızla ilerlerken neredeyse hiç nefes almıyordu.

Onu, mağara duvarına yaslanmış, kendisini beklerken buldu. Ork kendi görüşünün kızinkinden üstün olduğunu bildiğinden bir an durup bekledi. Taretha içeride kendisiyse dışarıdaydı ama kız onu yine de göremiyordu.

Thrall güzelliği ölçmekte sadece insani değerleri kullanabiliyordu ve bu ölçülerle Taretha Foxton tek kelimeyle güzeldi. Örgülü, uzun, açık renk saçları (Bu karanlıkta tam rengini göremiyordu ama ork onu müsabakalarda seyircilerin arasında bir anlığına da olsa görmüştü) sırtına dökülüyordu. Üstünde sadece bir gecelik ve narin vücudunu örten bir pelerin vardı. Yanında da büyükçe bir çuval duruyordu.

Bir an bekledikten sonra kıza doğru kararlılıkla ilerlemeye başladı. "Taretha," dedi kaba ve derinden gelen sesiyle.

Taretha inleyerek bakışlarını ona çevirdi. Ork onun korktuğunu düşündü ama sonra kız gülmeye başladı. "Beni korkuttun! Bu kadar sessiz hareket ettiğini bilmiyordum!" Gülüşü yerini bir gülümsemeye bıraktı. Orka yaklaşıp ellerini ona uzattı.

Thrall onun ellerini yavaşça kendi elleriyle sardı. Kızın küçük, beyaz elleri orkun onunkinden neredeyse üç kat büyük, yeşil ellerinin içinde kaybolmuştu. Taretha onun ancak dirseklerine ulaşıyordu ama kızın yüzünde korku değil neşe vardı.

"Seni olduğun yerde öldürebilirim," dedi Thrall. Bir yandan da nasıl manyakça bir dürtünün bunu kendisine söylediğini merak ediyordu. "Burada buna tanıklık edecek kimse yok."

Sadece Taretha'nın gülümsemesi yüzüne daha fazla yayıldı. "Elbette bunu yapabilirsin," diye itiraf etti. Sesi sıcak ve ahenkliydi. "Ama yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum." Ork ellerini açıp kızın ellerini bıraktı. "Bir sorun çıktı mı?"

"Hayır, hiç sorun olmadı," dedi ork. "Plan çok iyi işledi. Öylesine bir kargaşa vardı ki bir köy dolusu orkun bile kaç-

bileceğini düşündüm. Ahır ateşe vermeden önce hayvanları serbest bıraktığını fark ettim." Taretha tekrar sırttı. Hafifçe burun büktüğünde normalde olduğundan daha genç görünmüştü. Kaç yaşındaydı? Yirmi mi? Yirmi beş mi?

"Elbette. Onlar yalnızca masum yaratıklar. Onların zarar görmesini kesinlikle istemem. Şimdi, acele etsek iyi olacak." Bakışlarını aşağıya, Dumholde'ye çevirdi. Yıldızlı gökyüzüne dalga dalga yükselen duman ve alevleri seyretti. "Kontrol altına almaya başlamışlar gibi görünüyor. Yakında seni aramaya başlarlar." Thrall'ın anlam veremediği bir duygu yüzünü bir an için kapladı. "Beni de arayacakları gibi." Çuvalı alıp açıklığa getirdi. "Otur hadi, sana bir şey göstermek istiyorum." Ork itaatkâr bir şekilde oturdu. Tari çuvalı alt üst edip içinden bir parşömen tomarı çıkardı. Tomarı açıp bir kenarını eliyle yere bastırdı ve orka da diğerini tutmasını işaret etti.

"Bu bir harita," dedi Thrall.

"Evet, bulabildiğim en yanlışsız olanı buydu. Burası Durnholde." Taretha küçük, kale benzeri bir çizimi işaret ediyordu. "Biz biraz güney batıda, tam burada kalıyoruz. İskân bölgelerinin hepsi Durnholde'den otuz kilometre yarı çaplık mesafe içinde; burada, burada, burada, burada ve burada." Thrall'ın zayıf ışıktaki zorlukla seçebildiği, küçük çizimleri işaret ediyordu. "Güvende olma ihtimalinin en yüksek olduğu yer şuradaki yabanıl topraklar. Hâlâ orada bir yerlerde hal-kından birilerinin saklandığını duymuştum ama Blackmoore'un adamları onları asla bulamadı, tek buldukları izlerdi." Başını kaldırıp orka baktı. "Onları bir şekilde bulman gerekecek, Thrall. Onları bul ve yardım iste."

Halkın, demişti Taretha. Orklar, o şeyler ya da o canavarlar dememişti. Thrall'ın içine birden bir minnet hissi doldu. Bu öy-

le güçlü bir histi ki ork bir an konuşamadı. Sonunda konuşmaya başladığında sordu: "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Orka onun görüntüsünden irkilmeyen, kararlılıkla baktı. "Çünkü seni bekleliğinden beri tanıyorum. Benim küçük kardeşim gibiydin. Faralyn... Faralyn bir süre sonra öldüğünde benim geriye kalan tek küçük kardeşim sendin. Onların sana yaptıklarını gördüm ve bundan nefret ettim. Sana yardım etmek, senin arkadaşın olmak istedim." Kız şimdi gözlerini kaçırmıştı. "Ayrıca efendimize karşı senin hissettiğinden daha fazla bir sempati hissetmiyorum."

"Senin canını mı yaktı?" İçinde yükselen hiddet Thrall'ı şaşırtmıştı.

"Hayır, tam olarak değil." Ellerinden biri diğerinin bileğine uzandı ve onu nazıkçe ovdu. Thrall geceliğin kol bölümünün altındaki bir çürüğün yok olmaya yüz tutmuş izini görebiliyordu. "Fiziksel anlamda değil. Bu daha karışık bir durum."

"Anlat bana."

"Thrall, zaman..."

"Anlat bana!" diye gürledi ork. "Sen benim arkadaşısın, Taretha. Neredeyse on yılı aşkın bir süre bana yazıp gülümsememi sağladın. Birinin benim aslında kim olduğumu, sadece... sadece gladyatör arenasındaki bir canavar olmadığımı bildiğinin far kındaydım. Sen karanlıkları aydınlatan bir ışıktın." Elini başarabildiği kadar kibar bir şekilde uzatıp yavaşça kızın omzuna koydu. "Anlat bana," diye ısrar etti. Sesi bu kez sevecen çıkmıştı.

Kızın gözleri parlamaya başladı. Ork bakarken Taretha'nın gözlerinden bir sıvı dökülüp yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Utanç içindeyim," diye fısıldadı kız.

"Gözlerine ne oluyor?" diye sordu Thrall. " 'Utanç' nedir?"

"Ah, Thrall," diye konuşmaya başladı. Ağzından dökülen sözcükler zorlukla anlaşılıyordu. Eliyle gözlerini sildi. "Bunlara gözyaşı denir. Çok üzgün olduğumuzda, ruhumuz allak bullak olduğunda, yüreğimizi dolduran acıdan yer bulamadıklarında dökülürler." Taretha nefes alırken vücudu titre-mekteydi. "Utançsa... gerçekte olduğun kişinin yapacağı şeylerin tam tersini yapman ve bunu başka kimsenin bilmesini istememendir. Ama herkes bildiğine göre senin de bilmen de bir sakınca yok. Ben Blackmoore'un metresiyim."

"Bu da ne demek?"

Taretha ona hüzünle baktı. "Sen çok masumsun, Thrall. Çok safsın. Ama bir gün gelecek anlayacaksın."

Thrall birden antrenman alanında duyduğu cakalı muhabbetlerin bölük pörçük parçalarını anımsadı ve Taretha'nın ne demek istediğini anladı. Ama ork onun için utanç duymadı, sadece Blackmoore'un Thrall'ın tahmin edebileceğinden de fazla alçalmış olduğunu düşünerek hiddetlendi. Blackmoore'un karşısında çaresiz kalmak ne demek bilirdi. Ayrıca Taretha karşı koyamayacak kadar küçük ve kırılgandı.

"Benimle gel," diye teklifte bulundu.

"Yapamam. Ben kaçarsam o aileme ne yapar... Mümkün değil." İçten gelen bir dürtüyle uzanıp orkun ellerini tuttu. "Ama sen kaçabilirsin. Şimdi git lütfen. En azından senin ondan kaçmış olduğunu bilerek rahatlayacağım. İkimiz için de özgür kal."

Ork sesini çıkarmadan başını salladı. Onu özleyeceğini zaten biliyordu ama şimdi, Tari'yle konuştuktan sonra ayrılışlarının acısı daha çok yakıyordu içini.

Kız yüzünü tekrar silip daha muntazam bir sesle konuşmaya başladı: "Bunu silme yiyeceklerle doldurdum ve birkaç tane de su dolu tulum koydum. Senin için bir bıçak çalabildim. Kaybolduğu anlaşılabilir başka bir şey almaya cesaret edemedim. Son olarak bunu da almanı istiyorum." Başını eğip



uzun boynundan gümüş bir zinciri çıkardı. İnce zincirin ucunda hilal şeklinde bir ay vardı. "Buraya çok uzak olmayan bir mesafede bir yıldırım tarafından yarılmış yaşlı bir ağaç var. Blackmoore istediğim zaman oraya gitmeme izin verir. ^£ En azından bunun için şükran duyuyorum. Eğer bir daha buraya gelersen ve yardıma ihtiyacın varsa bu kolyeyi yaşlı ağacın gövdesine yerleştir. O zaman seninle tekrar bu mağarada buluşacağım ve sana elimden gelen yardımı yapacağım." "Tari..." Thrall ona kederle baktı.

"Acele et." Taretha, Durnholde'ye doğru telaşlı bir bakış attı. "Ortadan kayboluşum için bir bahane hazırladım ama ne kadar çabuk geri dönersem o kadar işe yarayacak." İkisi de ayağa kalkıp birbirlerine rahatsız bakışlarla baktılar. Thrall daha ne olduğunu anlayamadan Tari öne doğru bir adım atıp orkun muazzam gövdesine kollarını uzatabildiği kadar sarıldı. Kızın yüzü Thrall'ın karnına yaslanmıştı. Ork gerilmişti; şimdiye kadar böylesi bir temas hep bir saldırı anlamına gelmişti. Ancak daha önce hiç kimse ona böyle dokunmamıştıysa da Thrall bunun bir sevgi ifadesi olduğunu biliyordu. İlgüdülerine güvenerek elini kızın başında kararsız bir şekilde gezdirip uzun saçlarını okşadı.

"Sana canavar diyorlar," dedi Taretha. Geri çekilirken sesi yine güçlükle duyuluyordu. "Ama asıl canavar onlar, sen değilsin. Hoşça kal, Thrall."

Taretha arkasına döndü, geceliğinin eteklerini kaldırdı ve Durnholde'ye doğru koşmaya başladı. Thrall orada öylece durup Tari'yi gözden kaybolana kadar seyretti. Sonra da elinden gelen dikkatle kıymetli gümüş kolyeyi çıkınına yerleştirdi ve onu da çuvala tıktı.

Ağır çuvalı kaldırıp (Tari için onu buraya kadar taşımak çok zor olmuş olmalıydı) sırtına aldı. Sonra, bir zamanlar köle olan Thrall, önünde uzanan kaderine doğru yol almaya başladı.

YEDİ

T

hrall, Taretha'nın, o uzak dursun diye bütün iskân bölgelerini tek tek gösterdiğini biliyordu. O, orkun özgür orkları bulmaya çalışmasını istemişti ama bu 'özgür orklar' gerçekten hâlâ yaşıyor muydu yoksa tozutmüş bir savaşçının hayal gücünün uydurması mıydı, Thrall bundan emin değildi. Jaramin'in gözetiminde haritaları araştırmıştı, bu yüzden de Tari'nin ona verdiği haritayı nasıl okuyacağını biliyordu.

Böylece orkların tutulduğu kamplardan birine doğru yol almaya başladı.

Durnholde'ye en yakın olanı seçmemişti. Kaybolduğu anlaşılınca Blackmoore'un herkesi alarma geçirmiş' olma ihtimali yüksekti. İskân bölgelerinden biri Thrall'ın büyüdüğü kalenin onlarca kilometre ilerisindeydi. Ork işte bu kampa uğrayacaktı.

İskân bölgeleriyle ilgili çok az şey biliyordu ve bu bildikleri de onun halkından nefret eden adamların fikirleriyle doluydu. Ork gideceği yere doğru yorucu olmayan bir hızla, rahat bir şekilde koşarken düşünceler zihninde hızla ilerliyordu. Acaba onca orku bir arada görmek nasıl bir şey olacaktı? Onun konuşmasını anlayabilecekler miydi? Yoksa konuşmasında en basit seviyede anlaşma sağlayamayacak kadar çok insan aksam mı vardı? Orklar ona meydan okuyacak mıydı? Onlarla dövüşmek istemiyordu ama öğrendiği her şey orkla-



rın amansız, mağrur, durdurulamaz savaşçılar olduğunu söylüyordu. O eğitimli bir savaşçıydı ama acaba bu, o efsanevi varlıklara karşı yeterli olacak mıydı? Onları kendisinin düşman olmadığına ikna edebilecek kadar dayanabilir miydi?

Kilometreler ayaklarının altında yok olup gitti. Zaman zaman yıldızlara bakıp yerini belirledi. Ona kimse yön bulmayı öğretmemiş ti ama Tari'nin gönderdiği gizli kitaplardan birinde yıldızlardan ve onların konumlarından bahsediliyordu. Thrall onu hevesle incelemiş, işine yarayacağını düşündüğü her bilgi kırıntısını yutmuştu.

Belki de mavi zemin üstüne beyaz kurt kafası desenli amblemi taşıyan kabileyle karşılaşmıştı. Belki de ailesini bulurdu. Blackmoore onun Durnholde'den çok da uzak bir yerde bulunmadığını söylemişti. Bu yüzden de Thrall kabilesinin üyeleriyle buluşma ihtimalini epey yüksek görüyordu. İçi heyecanla kaplanmıştı. Bu çok iyiydi.

Bütün gece yol tepip gün ağarmaya başladığında durdu. Eğer tuğgeneralı tanıyorduyorsa, ki yeterince tanıyordu, onu arayan adamlar her yere dağılmış olmalıydı. Hatta belki meşhur uçan makineleri de devreye girmişti. Thrall onları hiç görmemişti ve aslında onların varlığından bile şüpheliydi ama eğer gerçekten varsalar Blackmoore bu araçlardan birine, .dolaşmakta olan büyük dövüşçüsünü bulmak için bizzat komuta ederdi.

Aklına Tari geldi ve çaresizce, onun bu kaçıştaki payının fark edilmemesini umdu.

Blackmoore hayatı boyunca bundan daha sinirli olduğu bir zamanı hatırlamıyordu ve bu da ciddi bir durumdu.

Uykusundan çanların gürültüsüyle uyandırılmış (Taretha hastalığını mazeret bildirdiği için Blackmoore bu gece tek başınaydı) ve dehşet içinde penceresinden dışarıya, avlunun her yerinden yükselen turuncu alevlere bakakalmıştı. Üstüne bir şeyler giyip koşarak, alevleri kontrol altına almak için çılgın

gibi uğraşan Dumholde ahalisine katılmıştı. Bu iş saatler sürmüştü ama şafağın pembe ışıkları gece göğüne renk katmaya başladığında cehennem alevleri birkaç kasvetli köz yığını haline gelmişti.

"Kimsenin zarar görmemiş olması bir mucize," dedi alnını silen Langston. Solgun yüzü isten siyaha boyanmıştı. Blackmoore kendisinin de ondan iyi durumda olmadığını düşündü. Oradaki herkes ter ve pisliğe bulanmıştı. Uşakların yarma kadar yıkaması gereken bir sürü şey çıkacaktı. "Hatta hayvanların bile," dedi onların yanına gelen Tam-mis. "Hayvanların kendi başlarına kaçmış olması mümkün değil. Emin olamayız, lordum ama yangın kasıtlı olarak çıkarılmış gibi görünüyor." "Kutsal Işık adına!" diye inledi Langston. "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Kim böyle bir şey yapmak ister ki?"

"Bütün düşmanlarımızı parmaklarımla saymaya kalksam I parmaklarım yetmez," diye hırladı Blackmoore. "Hatta ayak parmaklarımı dahil. Dışarıda benim şanıma kıskanan bir sürü piç kurusu var ve... Lothar'ın hayaleti adına." Birden buz kestiğini hissetti ve ona yüzü sanki isin altında bembeyaz kesilmiş gibi geldi. Langston da, Tammis de ona bakıyordu.

Endişesini dile getirmekle zaman kaybedemezdi. Üstünde oturduğu taş basamaklardan fırlayarak kalktı ve kaleye doğru hızla koşmaya başladı. Uşağı ve arkadaşı onu arkasından bağırarak takip ediyordu. Tammis: "Ne oldu, lordum?" diye bağırırken Langston: "Blackmoore bekle!" diyordu. Blackmoore onları görmezden geldi. Koridorlardan aşağı hızla indi, merdivenleri çabucak çıktı ve bir zamanlar Thrall'ın hücresinin kapısı olan dağılmış tahta parçalarının önünde aniden duruverdi. En büyük korkusu gerçek olmuştu.

."Hepsine lanet olsun!" diye haykırdı. "Birisini orkumu çal- i di! Tammis! Adamlar istiyorum, atlar istiyorum, uçan makineler istiyorum... Thrall'ı hemen geri istiyorum!"

Thrall ne kadar derin bir uyku çekmiş olduğuna ve rüyalarının ne kadar canlı olduğuna hayret ediyordu. Gece çökmek üzereyken uyanmıştı ve bir süre için sadece olduğu yerde yatmıştı. Bedenin altındaki yumuşacık otları hissediyor, yüzünü okşayan rüzgârın tadını çıkarıyordu. Özgürlük buydu ve bu gerçekten çok hoştu. Ve de çok değerliydi. Şimdi, bazılarının hapis yatmaktansa ölmeyi tercih etmelerini anlıyordu.

Bir mızrak sırtını dürttü ve altı tane insan erkeği yüzü ona doğru eğildi.

"Sen," dedi içlerinden biri. "Kalk ayağa."

Thrall, iki yanında iki muhafızla, bir atın arkasına bağlanmış halde götürülürken kendi kendine lanetler savuruyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti! Evet, iskân bölgelerini görmek istemişti ama bunu güvenli bir şekilde gizlenerek yapacaktı. Hakkında hiç iyi bir şey duymadığı bu sistemin bir parçası değil, sadece gözlemci olması gerekirdi.

Koşarak kaçmayı denemişti ama adamlardan dördünün atı vardı ve onu nerdeyse hemen yakalayivermişlerdi. Ağları, mızrakları ve kılıçları vardı. Thrall onu bu kadar çabuk ve etkili bir şekilde etkisiz hale getirmiş olmalarından dolayı utanç duyuyordu. Mücadele etmeyi düşünmüş ama bundan vazgeçmişti. Elbette yaralanırsa bu adamların onun tedavisine masraf edeceğini düşünmüyordu ve ork, gücünü daha sonrası için saklamalıydı. Zaten orklarla karşılaşmak için kampta onlarla birlikte olmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Orkların amansız savaşçı doğası düşünülürse kaçmaya hevesli olacakları kesindi. Thrall'ın bilgisi onlara yardımcı olabilirdi. Böylece, her ne kadar hepsini bir kerede alaşağı edebilse de alt edilmiş gibi davranmaya devam etti. Adamlar çuvalının altını üstüne getirerek içindekilere bakmaya başlayınca ork verdiği karardan daha o anda pişmanlık duydu.

"Burada bir sürü yiyecek var," dedi bir tanesi. "Hem de sağlam malzemeler. Bu gece ziyafet var, beyler!"

"Kendisine ziyafet çekecek olan Binbaşı Remka," dedi baş- ka bir tanesi.

"Biz söylemezsek nerden bilecek?" dedi bir üçüncüsü. Thrall onları seyrederken ilk konuşan, Taretha'nın paketlediği etli böreklerden birini hevesle ısırdı.

"Şuraya da bakın," dedi ikincisi. "Bir bıçak." Ayağa kalkıp, aciz bir şekilde ağlara dolanmış olan Thrall'ın yanına geldi. "Bunların hepsini çaldın, değil mi?" Bıçakla Thrall'ın yüzünü dürttü. Thrall gözünü bile kırpmamıştı.

"Kes şunu, Hult," dedi ikinci adam. Altısının içinde en ufak tefek ve gergin olanıydı. Diğerleri atlarını yakındaki dallara bağlamış, ellerine geçen ganimetleri pay edip eyer heybelerine tıkmakla meşguldüler. Şu gizemli Binbaşı Remka her kimse, ona bu konuda rapor vermeye niyetleri yoktu.

"Bunu ben alıyorum," dedi Hult.

"Yiyecekleri alabilirsin ama biliyorsun ki bulduğumuz geri kalan her şeyi rapor etmemiz gerekir," dedi ikinci adam. Emirlerle uyma konusunda inat etse de Hult'a karşı gelmeye çekiniyor gibiydi.

"Peki ya etmezsem?" dedi Hult. Thrall bu adamdan hoşlanmamıştı. Hult'un da aynı Blackmoore gibi kaba ve sinirli bir hali vardı. "O zaman ne yapacaksın?"

"Asıl benim ne yapacağım seni düşündürmeli, Hult," dedi yeni bir ses. Bu adam uzun boylu ve ince yapıydı. Fiziksel görünüşü heybetli sayılmazdı ama Thrall tekniğin çoğunlukla cüsse kadar, hatta bazen daha da fazla, önemli olduğunu bilmesine yetecek kadar iyi savaşçılarla dövüşmüştü. Hult'un tepkisinden bu adamın saygı duyulan biri olduğu anlaşıyordu. "Kurallar orkları kontrol altında tutabilmemiz içindir. Bu, yıllardır bir insan silahı taşıdığını gördüğümüz ilk ork. Bu rapor etmeye değer. Buna gelince..."

Thrall, adamın Taretha'nın mektuplarını karıştırmasını dehşet dolu gözlerle seyretti. Mavi gözleri kısılan uzun boylu adam dönüp Thrall'a baktı.

"Okuyabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?

Diğerleri kakhahalara boğuluverdi. Gülerken ağızlarından etrafa kırıntılar sağılıyordu. Ancak soruyu soran adam ciddi görünüyordu. Thrall tam cevap vermeye başlamıştı ki bundan vazgeçti. En iyisi insan dili bilmiyormuş gibi davranmak, diye düşündü.

Uzun boylu adam onun yanına seğirtti. Thrall bir tokat beklentisiyle gerildi ama bunun yerine adam onun yanma çömeldi ve bakışlarını doğrudan Thrall'ın gözlerine çevirdi. Thrall bakışlarını kaçırdı.

"Sen. Okuyor musun?" Adam eldivenli eliyle mektupları işaret etti. Thrall onlara göz atıp insan dili bilmeyen bir orkun bile aradaki bağlantıyı kurabileceğini düşünerek başını deli gibi iki yana salladı. Adam bir an daha ona dikkatle bakıp ayağa kalktı. Ork onu ikna ettiğinden emin değildi.

"Her nasılsa tanıdık bir görüntüsü var," dedi adam. Thrall iinin buz kestiğini hissetti.

"Bana hepsi aynı görünüyor," dedi Hult. "İri, yeşil ve çirkin. "

"Hiçbirimizin okuması olmaması çok kötü," dedi adam. "İddiaya girerim bu kâğıtlarda çok önemli şeyler yazılı."

"Her zaman rütbeni yükseltme hayali kuruyorsun, Waryk," dedi Hult. Sesinde bir aşağılama izi vardı.

Waryk mektupları çuvala geri tıktı, bıçağı Hult'un yarım ağız yaptığı itirazlara rağmen adamın elinden kaptı ve artık neredeyse boş olan çuvalı atının sırtına yükledi. "Fikrimi değiştirmeden yiyecekleri ortadan kaldırın. Onu kampa götürüyoruz."

Thrall, kendisini bir atlı arabaya bindireceklerini sanmıştı. Ona en basit bir incelik bile bahsedilmemişti. Sadece, bakac-



larını ve kollarını sıkıca saran ağa bir ip tutturup orku atlardan birinin ardında sürüdüler. Ancak Thrall'ın gladyatör arenasında geçen onca yıldan sonra acıya dayanıklılık sınırı olağanüstü yükselmişti. Onun canını daha fazla yakan Taretha'nın mektuplarının kayıydı. Neyse ki bu adamlardan hiçbiri okuma bilmiyordu. Kolyeyi bulamadıkları için de şükrediyordu. Kızın önceki gece verdiği kolye hâlâ üstündeydi ve onu, fark edilmeden önce çaktırmadan siyah pantolonunun içine atmayı başarmıştı. En azından Taretha'nın bir parçası ona dayanma gücü verecekti. Yol hiç bitmiyor gibi görünüyordu ama güneş gökyüzünde çok yavaş bir şekilde yer değiştirmekteydi. Sonunda büyük, taştan surlara vardılar. Waryk giriş izni istedi ve hemen sonra Thrall'ın kulağına ağır kapıların açılma sesi olduğunu sandığı bir gürültü geldi. Sırtüstü sürüklendiği için içeri girerlerken surların kalınlığını net olarak görebilmişti. İlgisiz nöbetçiler yeni gelene kısa bir bakış atıp işlerine geri döndüler. Thrall'ı rahatsız eden ilk şey pis koku olmuştı. Bu koku ona Durnholde'deki ahırları anımsatmış ti ama buradaki daha ağır bir kokuydu. Ork burnunu bukerken onu seyreden Hult gülmeye başladı. "Kendi türünden çok mu uzun süre uzak kaldın, kurbağa?" dedi alayla. "Nasıl berbat koktuğunuzu unuttun mu yoksa?" Parmaklarıyla burun deliklerini tıkayıp gözlerini yana devirdi. "Hult," dedi Waryk, onu ikaz eden bir ses tonuyla. Ağın örgüsünü yakalayıp bir emir cümlesi söyledi. O anda Thrall'ı tutan bağlar gevşedi ve ork ayağa kalktı. Thrall etrafına ürpererek göz attı. Her tarafta istif halinde duran onlarca, belki de yüzlerce ork vardı. Bazıları, gözleri boşluğa bakarak, keskin ve uzun dişli çeneleri açık halde, kendi pisliklerinden oluşan gölcüklerde oturuyordu. Diğerleri volta atıyor ve ağızlarında anlamsız bir şeyler geveliyorlar-

di. Bir kısmı toprağın üstünde sıkı sıkı kıvrılmış, üstlerine basılsa bile umursamayacak gibi yatıyordu. Ara sıra bir ağız dalaşı duyuluyor ama o da sanki konuşanlara çok fazla enerji kaybettiriyormuş gibi başladığı kadar çabuk sona eriyordu.

Burada neler oluyordu böyle? Bu adamlar Thrall'ın halkına ilaç mı veriyordu? Sebep bu olmalıydı. Orkların nasıl olduğunu bilirdi; nasıl amansız, nasıl vahşi olduklarını... Beklediği şey... Eh, aslında ne beklediğini kendi de bilmiyordu ama beklentisi kesinlikle bu tuhaf, doğal olmayan uyusukluk hali değildi.

"Devam et," dedi Waryk, Thrall'ı en yakındaki ork kümesine doğru hafifçe dürterek. "Yemek günde bir kere çıkar. Yalaklarda su var."

Thrall, az önce bahsi geçen yalağın yanında oturan ork grubuna doğru ilerlerken vücudunu dik tutup yüzüne katı bir ifade verdi. Waryk'in, delici bakışlarını onun derileri sıyrılmış ve ezilmiş sırtına diktiğini hissedebiliyordu. Adamın: "Onu daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim," dediğini duydu. Sonra uzaklaşan ayak sesleri geldi kulağına.

Thrall onlara yaklaşıırken orklardan sadece biri bakışlarını kaldırıp orka baktı. Thrall'ın kalbi deli gibi atıyordu. Daha önce halkından birilerine hiç bu kadar yakın olmamıştı ve şimdi, burada onlardan beşi vardı.

"Selamlarımı sunarım," dedi ork dilinde.

Thrall'a dik dik baktılar. İçlerinden biri bakışlarını aşağı indirip çamura gömülmüş bir taşı tırnaklama işine geri koyuldu.

Thrall bir daha denedi: "Selamlarımı sunarım," dedi kollarını, kitaplardan bir savaşçının diğerini selamlama şekli olduğunu öğrendiği bir hareketle iki yana açarak.

"Seni nerede yakaladılar?" diye sordu sonunda içlerinden biri. Soruyu insan dilinde sormuştu.

Thrall karşısındaki dişi orka aval aval bakarken konuşmaya devam etti: "Gördüğüm kadarıyla ork dili konuşarak büyümemişsin."

"Haklısın. İnsanlar tarafından büyütüldüm. Bana çok az orkça öğrettiler. Daha fazlasını öğrenebilmem için bana yardım edebileceğinizi umuyorum."

Orklar birbirlerine baktılar, sonra da kahkahalarla gülmeye başladılar. "İnsanlar tarafından büyütüldün, ha? Hey, Krakis... buraya gel! Burada çok sağlam bir hikayeci var! Pekâlâ, Şaman, hadi bir tane daha anlat."

Thrall karşındakilerle iletişim kurma şansının elinden kayıp gittiğini hissediyordu. "Lütfen, amacım kabalık etmek değildi. Sizin şu anda olduğunuz gibi bir mahkûmum. Şimdiye kadar hiçbir orkla karşılaşmamıştım. Sadece..."

Şimdi, az önce bakışlarım başka yöne çevirmiş olan ork ona dönmüş ve Thrall'ın sesi kesilivermişti. Bu orkun gözleri parlak bir kızıl renkteydi ve sanki için için yanıyormuş gibi duruyordu. "Halkını mı bulmak istiyordun? İşte buldun. Şimdi defol git başımızdan." Ork tekrar taşı yerinden sökmeye çalışmaya döndü.

"Gözlerin..." diye mırıldandı Thrall. Garip, kızıl parıltı onu o kadar afallatmış ki bu sözlerdeki hakareti fark etmemişti.

Ork bir elini kaldırıp yüzünü Thrall'ın bakışlarından gizlerken olduğu yerde sindi ve Thrall'dan ezilip büzülerek uzaklaştı.

Thrall bir soru sormak için döndü ve yanında kimsenin olmadığını fark etti. Diğer orkların hepsi ondan uzağa kaçmış, ona sinsi bakışlar atıyorlardı.

Gökyüzü bütün gün bulutlarla dolmuş ve hava her an biraz daha soğumuştur. Şimdi, Thrall halkından geriye kalanlarla çevrili bir avlunun ortasına tek başına dururken, kurşuni gök aralandı ve karla karışık buz gibi bir yağmur üstlerine dökülmeye başladı.

Thrall'ın içindeki ıstırap öylesine derindi ki ork iç karartıcı havayı fark etmemişti bile. Sahip olduğu bütün bağları bu

yüzden mi kesip atmıştı? Bütün bunlar, bir zamanlar insanların diktatörlüğüne karşı harekete geçirmeyi hayal ettiği bir grup ruhsuz, uyuşuk yaratıkla birlikte tutsak hayatı yaşamak için miydi? Hangisi daha beter acaba, diye düşündü. Blackmoore'un şanına şan katmak için arenada dövüşüp güvenli, kuru bir yerde yatmak ve Tari'nin mektuplarını okumak mı; yoksa burada tek başına, kendi kanından olanlar tarafından bile dışlanarak, ayakları dondurucu çamurun içine gömülmüş halde durmak mı?

Cevap aklında çabucak şekillendi: İki seçenek de katlanılamazdı. Thrall belli etmemeye çalışarak çaktırmadan buradan kaçmanın yollarını gözden geçirmeye başladı. Bu yeterince basit olmalıydı. Sadece şurada burada birkaç nöbetçi vardı ve onlar da geceleri önlerindeki görmekte Thrall'dan daha fazla sorun yaşayacaklardı. Hepsi sıkkın ve umursamaz görünüyordu. Bu sefil ork yığının ruhsuzluğu, hatta gayretsizliği ve ilgisizliği, Thrall'ın onlardan birinde bile bu görece alçak surları tırmanıp aşmayı deneyecek cesaret olmadığını düşünmesine sebep olmuştu.

Thrall üstündeki pantolon sıırsıklam olunca yağmuru hissetmeye başlamıştı. Bu, kasvetli, karanlık bir derse uygun kasvetli, karanlık bir gündü. Orklar soylu, amansız savaşçılar falan değillerdı.

Thrall bu yaratıkların insanlara karşı en ufak bir direniş gösterebilmiş olmasına bile hayret ediyordu.

"Bizler hep burada gördüğün gibi değildik," dedi hemen yanından gelen, .yumuşak, derinden gelen bir ses. Şaşıran Thrall dönüp sesin geldiği yöne baktığında kızıl gözlü orkun rahatsız edici bakışlarının kendisine dikmiş olduğunu gördü. "Ruhsuz, korkak, utanç içindeyiz. İşte onların bize yaptığı bu," diye gözlerini işaret ederek devam etti. "Ve eğer bundan kurtulabilirsek, yüreğimiz ve heyecanımız yeniden canlanabilir."

Thrall onun yanma, çamurun içine çöktü. "Devam et," dedi istekle. "Seni dinliyorum."

sekiz

Y

angın ve Thrall'ın kaçıının üstünden neredeyse iki gün geçmişti. Blackmoore bu zamanın çoğunu sinirli ve düşünceli geçirmişti. Sonunda Tammis'in ısrarı üzerine atmacayla ava çıkmışlardı ve kabul etmesi gerekirdi ki uşanın önerisi gayet yerindeydi.

Hava kasvetliydi ama o ve Taretha güzelce giyinmişlerdi ve at sırtında yapılan hararetli bir yolculuk insanın kanını sıcak tutuyordu. Blackmoore aylanmak istiyorduysa da onun yufka yürekli metresi sadece at binmenin de güzel zaman geçirmek için yeterli olacağı konusunda onu ikna etmişti. Blackmoore, onun iki sene önce kendisinden hediye olarak aldığı güzel, gri benekli atıyla eşkin gidişini seyrederken havanın daha sıcak olmasını dilerdi. Aklında Taretha'ya güzel zaman geçirmek için başka yollar da vardı.

Foxton'un kızı hiç beklenmedik bir şekilde olgun bir ahuya dönüşmüştü. Bir zamanlar güzel, itaatkâr bir çocuk olan Taretha şimdi büyüüp güzel, itaatkâr bir kadın olmuştu. Bu parlak, mavi gözlerin Blackmoore'u böylesine esir edip adamın yüzünü bu altın renkli, kabarık, uzun lûlelerin içine gömmekten bu kadar haz almasını sağlayacağını kim bilebilirdi ki? En azından Blackmoore bilemezdi. Ancak tuğgeneral ona birkaç yıl önce el koyduğundan beri Taretha efendisine hep hoşça vakit geçirtmişti, bu da nadir rastlanacak bir yetenektir.

Langston bir keresinde Blackmoore'a Taretha'nın yerini ne zaman bir eşin alacağını sormuştu. Blackmoore ona, evlenmiş olsa bile Taretha'yı bir kenara bırakmayı düşünmediğini söylemişti. Hem planları meyvelerini verdiği gibi böyle şeyler için bir sürü zamanı olacaktı. İttifak'ın tamamını dize getirdikten sonra kendi siyasi çıkarlarına uygun bir evlilik için gerekli emri vermek adına daha uygun bir konumda olacaktı.

Aslında hiç acelesi yoktu. Şu anda Taretha'nın keyfini istediği zaman, istediği yerde sürmek için tonla zamanı vardı ve kızla daha çok zaman geçirdikçe bu, gittikçe ihtiyaç tatmininden sadece kızın varlığından alman bir keyfe dönüşüyordu. Birçok kez, kendisi uyanık olarak uzanır ve kızın uyuyuşunu seyrederken, onun pencereden içeri dolan ay ışığında gümüşü bir renge bürünmüş haline bakıp acaba bu kıza aşık olmaya mı başladım, diye merak etmişti.

Artık yaşlanmaya başlamış olan ama yine de ara sıra güzel bir koşunun keyfini çıkarmaktan hoşlanan Geceşarkısı'nın dizginlerine asılmış, neşe içindeki kızın Gray Lady'ye onun etrafında çember çizdirmesini seyrediyordu. Kendisinin emriyle saçlarını ne örtmüş, ne de örmüştü. Sarı saç telleri omuzlarına, saf altından bir örtü gibi dökülüyordu. Taretha gülerken bir an için ikisinin gözleri karşılaştı.

Havanın cam cehennemeydi. Bunu yapacaklardı.

Nasıl olsa üstlerindeki kapların onları yeterince sıcak tutacağını düşünerek kıza atından inip yakındaki ağaçlığa girmesini emredecekti ki yaklaşan toynak seslerini duydu. Nefes nefese kalmış olan Langston onlara doğru yaklaşıırken tuğgeneral kaşlarını çatı. Langston'un atının ağızı köpürmüş, hayvanın soluğu akşamüstünün ayazında duman duman çıkıyordu.

"Lordum," dedi genç adam nefes nefese. "Sanırım Thrall'la ilgili bir gelişme var!"

Binbaşı Lorin Remka hafife alınacak biri değildi. Boyu bir

altmış bile yoktuysa bile vücudu yapılı ve güçlüydü, savaşçı kadın kendini herhangi bir dövüşte fazlasıyla iyi savunabilirdi. Yıllar önce, köyüne saldırmış olan yeşil derili mahlukları yok etmek arzusunun sonucunda, asker olabilmek için erkek kılığına girmişti. Bu aldatmacası ortaya çıktığında komutam onu yeniden ön saflara yerleştirmişti. Remka sonradan komutanının bunu yaparken onun öleceğini umduğunu öğrenmişti, böylece bu durumu rapor etme utancından kurtulmuş olacaktı. Ancak Lorin Remka inatla hayatta kalmış ve kendini, birliğindeki her erkek kadar ve hatta bazen daha fazla, kanıtlamıştı.

Düşmanı katletmekten vahşice bir zevk alıyordu. Birçok kez karşısındakini öldürdükten sonra onun kızıla çalan kara kanını bütün yüzüne zaferine işaret edercesine sürmüştü. Erkekler hep ondan uzak dururdu.

Bu barış zamanında Binbaşı Remka bir zamanlar en korkunç düşmanı olan solucanlara emirler vermekten de bir o kadar zevk alıyordu. Gerçi bu zevk, piç kuruları karşılık vermekten vazgeçeli beri azalmıştı. Onların neden böyle canavarlıktan koyunluğa geçtikleri, Remka'yla adamları arasında akşamları bir kart oyunu sırasında ya da birkaç bira yuvarlarken yapılan muhabbetlere sık sık malzeme olmuştu.

Her şeyden öte, insana tatmin veren şey, bir zamanlar dehşetli katiller olan bu yaratıkları ezik, sünepe usaklar haline getirebilme şansıydı. Kızıl gözlü olanları en uysallarıydı. Övgü ve emirlere hevesli bir halleri vardı, hatta bu övgü ve emirler Remka'dan gelse bile. Şu anda da onlardan biri binbaşının odasında efendisinin banyosunu hazırlamaktaydı.

"Sıcak olduğundan emin ol, Greekik," diye seslendi "Ve bu kez otları unutma!"

"Emredersiniz, leydim," diye itaatkâr bir tonda seslendi dişi ork. Kurutulmuş ot ve çiçeklerin rahatlatıcı kokusu neredeyse hemen Remka'nın burnuna gelmeye başlamıştı. Burada göreve başladığından beri kendini her an kokuyormuş gi-

bi hissediyordu. Bu pis kokuyu elbiselerinden çıkaramıyordu ama en azından vücudunu mis kokulu, sıcak suyun içine sokup üstüne yapışan kokuyu teninden ve uzun, siyah saçlarından yıkayıp çıkarabiliyordu.

Remka erkekler gibi giyiniyordu. Bu giysiler bütün o kadınlara özgü cicilerden daha pratikti. Savaş meydanlarında geçen onca yıldan sonra kendi kendine giyinmeye epey alışmış ve bunu tercih eder olmuştu. Şimdi de iç çekerek çizmelerini çıkarıyordu. Onları Greekik'in temizlemesi için kenara koyarken kapı telaşlı bir şekilde çalınmaya başladı.

"Bu önemli bir şey olsa iyi olur," diye mırıldandı kapıyı açarken. "Ne var, Waryk?"

"Dün bir ork yakaladık," diye başladı adam.

"Biliyorum, biliyorum; raporunu okudum. Şu anda konuşurken bile banyom soğu..."

"Orkun bana tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diye Waryk, ısrarla devam etti.

"Kutsal Işık adına, Waryk, hepsi birbirinin aynı!"

"Hayır. Bu farklıydı. Şimdi neden olduğunu biliyorum." "Waryk kenara çekildi ve uzun boylu, heybetli bir adam kapının girişini tamamen kaplayarak binbaşının karşısında belirdi. Binbaşı Remka hemen hazır ola geçti. Bir yandan da çizmelerinin hâlâ ayağında olmamasına hayıflanıyordu.

"Tuğgeneral Blackmoore," dedi. "Size nasıl hizmet edebiliriz?"

"Binbaşı Remka," dedi Aedelas Blackmoore. Beyaz dişleri, özenle kesilmiş, siyah keçi sakalıyla tezat oluşturarak parlıyordu. "Kaybettiğim evcil orkumu bulduğunuzu sanıyorum."

Thrall, yumuşak bir sesle yığılık ve kudretle dolu öyküler anlatan kızıl gözlü orku

büyülenmişçesine dinliyordu. Karşısındaki ork, imkânsız zorlayarak yapılan hücumlardan, kahr-  
ramanca başarılarından ve durmak bilmeyen yeşil bir dalga gi-



bi köpüren orkların karşısında dağılıp giden insanlardan bahsetti. Ayrıca özlem dolu bir sesle bazı ruhani kişilerden de bahsetti, bu Thrall'ın hiç duymadığı bir şeydi.

"Ah, evet," dedi Kelgar, hüzünle. "Mağrur, savaşa susamış Güruh olmadan önce bizler ayrı ayrı kabilelerdik. Bu kabilelerde rüzgârla suyun, göklerle yerin ve de vahşi doğanın bütün ruhlarının büyülerini bilenler vardı. Onlar bu güçlerle uyum içinde hareket ederdi. Biz onlara 'şaman' derdik ve savaşbüyücüleri ortaya çıkana kadar güce dair tek bildiğimiz onların yetenekleriydi."

Bu sözcük Kelgar'ı sinirlendirmiş gibiydi. Kızıl gözlü ork tükürdü ve yüzüne ilk defa olarak bir hırs ifadesi gelerek: "Güç!" diye hırladı. "Halkımızı besledi mi? Gençlerimizi büyüttü mü? Liderlerimiz bütün gücü kendilerine sakladı ve biz geriye kalanlara sadece ufak bir damlası kaldı. Onlar... bir şey yaptılar, Thrall. Ne yaptıklarını bilemiyorum ama bir kere yenildikten sonra bütün savaşma arzumuz açık bir yaradan akan kan gibi içimizden akıp gitti." Ork başını eğip dizlerini saran kollarının arasına yerleştirdi ve kızıl gözlerini kapadı.

"Hepiniz mi savaşma arzunuzu kaybettiniz?" diye sordu Thrall.

"Buradaki herkes. Savaşanlar yakalanmadı ya da yakalansalar bile direndikleri anda öldürüldüler." Kelgar'ın gözleri hâlâ kapalıydı.

Thrall karşısındaki orkun sessiz kalma isteğini anlayabiliyordu. İçi hayal kırıklığıyla doldu. Kelgar'ın hikâyesi çok gerçekçiydi, zaten bir doğrulama gerekiyorsa Thrall'ın etrafına bakınması yeterliydi. Bu garip durum neyin nesiydi? Nasıl olurdu da koca bir ırkın tamamının doğası bu hale düşmelerine neden olacak kadar çarpılır, hepsi daha yakalanıp bu sefil cehennem çukuruna atılmadan yenilgiyi kabul ederdi?

"Ama senin içindeki savaşma arzusu hâlâ güçlü, Thrall; her ne kadar adın tam tersini ima etse de." Gözlerini tekrar açmıştı ve bu gözler Thrall'ın içini dağılıyor gibiydi. "Belki de

insanlar tarafından büyütölmüş olman bunu sana sağlamıştır. Dış arda hâlâ senin gibi olanlar var. Surlar tırmanıp aşamayacağın kadar yüksek değil, tabii eğer istediğin buysa."

"Evet, öyle," dedi Thrall, hevesle. "Bana benim gibi olan diğerlerini nerede bulabileceğimi söyle."

"Hakkında konuşulduğunu duyduğum bir tek Grom Cehennemcılığı var," dedi Kelgar. "Onu hâlâ yenemediler. Onun halkı olan Savaşşarkısı kabilesi bu diyarların batısından geldi. Sana söyleyebileceklerim bu kadar. Grom'un gözleri de benimkiler gibidir ama ruhu hâlâ direnç gösteriyor." Kelgar başını eğdi. "Keşke ben de o kadar güçlü olabilseydim."

"Olabilirsin," dedi Thrall. "Benimle gel, Kelgar. Ben güçlüyüm, seni kolaylıkla surların üstünden çekebilirim, yeter ki..."

Kelgar başını iki yana salladı. "Kaybettiğim güç değil, Thrall. Nöbetçileri bir solukta öldürebilirim. Buradaki herkes bunu yapabilir. Kaybolan istek. Surları tırmanmayı denemek istemiyorum, burada kalmak istiyorum. Bunu açıklayamam ve bundan utanç duyuyorum ama gerçek bu. Buradaki herkes adına tutkunu, ateşini koruman gerekecek."

Thrall bunu anlamasa da onaylarcasına başını salladı. Kim özgür olmak istemezdi ki? Kim dövüşüp ellerinden alınmış olan her şeyi geri kazanmaya uğraşmaz, namussuz insanların halkına yaptıklarını onlara ödetmeye çalışmazdı? Ama sonuç ağıktı: Buradaki bütün orklar içinde sadece kendisi, meydan okuyarak baş kaldırmaya cesaret edebilirdi.

Gece çökene kadar bekleyecekti. Kelgar, sadece nöbetçilerin çekirdek kadrosunun ortalıkta olduğunu ve onların da küfelik olana kadar içtiğini söyledi. Thrall, kendisi de diğer bütün orklardan farksızmış gibi davranmaya devam ederse aradığı fırsatı bulacağını hissediyordu.

O sırada bir ork kadını onların bulunduğu yere doğru yaklaştı. Burada nadiren rastlanabilecek bir şekilde belli bir amaçla hareket ediyordu. Thrall, kadının kendisine doğru gelmekte olduğundan emin olunca olduğu yerde beklemeye başladı.

"Sen yeni yakalanan ork musun?" diye sordu kadın, insan dilinde.

Thrall başıyla onayladı. "Adım Thrall."

"Peki, Thrall, iskân bölgelerinin komutanının senin için buraya geldiğini bilsen iyi olur."

"Adı ne?" Thrall en kötü olasılığı düşünerek içinin buz kestiğini hissetti.

"Bilmiyorum ama üstündekiler kırmızı, altın renginde ve de siyah bir doğan..."

"Blackmoore," diye homurdandı Thrall. "Beni bulabileceğini bilmeliydim."

Yüksek tonda bir çığırıtı sesi duyuldu ve bütün orklar büyük kuleye döndü. "Sıraya girmemiz gerekiyor," dedi kadın. "Gerçi bu her zamanki sayım zamanı değil."

"Seni arıyorlar, Thrall," dedi Kelgar. "Ama bulamayacaklar. Hemen gitmek zorundasın. Komutanın gelişi nöbetçilerin dikkatini dağıtacaktır. Ben dikkati başka yöne çekeceğim. En az nöbetçi olan bölüm kampın sonunda. Bizler koyun gibi çanın sesine geliriz," dedi. Kendinden iğrendiği, sesinin tonundan ve yüzündeki ifadeden çok açık bir şekilde belli oluyordu. "Hadi git. Hemen."

Thrall'ın daha fazla söze ihtiyacı yoktu. Topukları üstünde dönüp hızla harekete geçti. Aniden karşısında beliren, aksi yöne doğru hareket etmekte olan ork kalabalığının arasından dikkatle sıyrıldı. Etrafındakileri ite kaka ilerlerken acı dolu bir ses duydu. Bu, ork kadının sesiydi. Durup orklara bakmaya cesaret edemedi ama Kelgar'ın ork dilinde kaba bir şeyler bağırdığını duyduğunda neler olup bittiğini anladı. Kelgar her nasılsa kendi içinde, derinlerde yatan o eski dövüşçü ruhun bir suretini bulmuştu. Şimdi ork kadınıyla dövüşmeye başlamıştı. Nöbetçilerin seslerinden anlaşıldığı kadarıyla bu pek rastlanmayan bir durumdu. Kavga etmekte olan orkları ayırmak için aşağı indiler. Thrall bakmaya devam ederken,

surlarda yürüyen birkaç nöbetçi de hızla aşağı inip bağırs çağırışların geldiği yöne koştu. Muhtemelen hem Kelgar'ı hem de masum kadını dövecekler, diye düşündü Thrall. Buna gerçekten çok üzülüyordu. Ama, dedi kendi kendine, onların bu fedakârlığı sayesinde, bir daha hiçbir insanın asla ama asla bir orka vurmasına izin vermemek adına elimden geleni yapmak için, özgür kaldım.

Yetişkinliğe, muhafızlar tarafından sıkı denetim altında tutulan bir hücrede, her hareketini izleyen adamların arasında yetiştiği için surlara tırmanmanın ve özgürlüğe atlamanın bu kadar kolay olabilesine şaşırıyordu. Önünde sık ağaçlardan oluşan bir ormanlık alan uzanıyordu. Açıklıkta kaldığı her an savunmasız olduğunun bilincinde olarak, şimdiye kadar hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Ama yine de ne uyarı bağırsları duydu, ne de birileri onun peşinden geldi. Saatlerce koştu; kendim ormanın içinde kaybettirmek için zikzaklar çizerek ve hiç şüphe yok ki peşinden gelecek olan arama ekiplerinin işini zorlaştırmak için elinden ne geliyorsa yaparak koştu. Sonunda nefes nefese, soluklarını düzene sokmaya çalışarak yavaşladı. Kaim gövdeli bir ağaca tırmanıp başını yapraklardan oluşan sık örtünün içine soktuğunda yapraklardan oluşan bir denizden başka bir şey göremedi.

Gözlerini kısarak güneşin konumunu belirledi. Güneş ufka doğru olan akşam yolculuğuna başlamaktaydı. Batı... Kel-gar, Grom Cehennemçiliği'nin kabilesinin batıdan geldiğini söylemişti. Bu Cehennemçiliği'ni bulacak ve ikisi birlikte, tutsak edilmiş kardeşlerini özgür kılacaklardı. Siyah eldivenli ellerini arkasında birleştirmiş olan İskân Bölgeleri Komutanı Aedelas Blackmoore sıraya girmiş orkların önünde ağır ağır geçmekteydi. Hepsi, ondan çekinerek gözlerini kendi çamurla, kaplı ayaklarına dikmişlerdi. Blackmoore kabul etmeliydi ki orklar bu kadar ruhsuz olmadıkları zamanlarda, daha ölümcül olsalar da daha çok keyif veriyorlardı.

Blackmoore pis kokudan iğrenerek burnuna kokulu bir mendil dayadı. Binbaşı Remka, efendisinin emirlerini bekleyen bir köpek gibi hemen arkasından geliyordu. Blackmoore onun hakkında iyi şeyler duymuştu. Görüldüğü kadarıyla çoğu erkekten daha iyi iş çıkarıyordu. Ama eğer Thrall'ını ele geçirmiş ve sonra elinden kaçmasına izin vermişse tuğgeneral ona merhamet etmeyecekti.

"Thrall olduğunu düşündüğün ork nerede?" diye Remka'nın muhafızı Waryk'e sordu. Genç adam soğukkanlılığını koruma konusunda üst'ünden daha iyiydi ama onun da gözlerinde panik izleri görülmeye başlamıştı.

"Onu gladyatör dövüşlerinde görmüştüm. Mavi gözler nadir bulunur..." dedi Waryk. Şimdi konuşurken hafiften kekelemeye başlamıştı.

"Onu burada görüyor musun?"

"Ha... hayır, Tuğgeneralim. Göremiyorum."

"O zaman belki de o Thrall değildi."

"Çaldığı bazı şeyleri bulduk," dedi yüzü aydınlanarak. Parmaklarını şaklattı ve adamlarından biri hızla uzaklaşıp birkaç saniye içinde kocaman bir çuvalla geri döndü. "Bunu tanıdınız mı?" Komutanına gösterişsiz, görgü kuralları gereğince kabzası Blackmoore'a dönük bir hançer uzattı. Blackmoore'un nefesi boğazında düğümleniverdi. Bunun nereye kaybolduğunu merak edip duruyordu. Çok pahalı bir şey değildi ama tuğgeneral onun kaybolduğunu fark etmişti... Eldivenli başparmağını kendi arması olan siyah bir doğan sembolünün üstünde gezdirdi. "Bu bana ait. Başka bir şey var mı?"

"Bazı kâğıtlar var... Binbaşı Remka'nın henüz onlara bakmaya fırsatı olmadı..." "Waryk'in sesi gittikçe kaybolmuştu ama Blackmoore gerekli sonucu çıkarmıştı: Geri zekâlı herif okuyamıyordu. Thrall'ın elinde ne kâğıdı olabilirdi ki? Kuş-, kuşuz kitaplarından koparılmış yapraklardı. Blackmoore çuvalı

kapıp içindekileri en dibindeki kâğıtlara ulaşana kadar alt üst etti. Kâğıt parçalarından birini dışarı çıkardı.

*...sadece bu mektupları göndermektense seninle konuşabilmek isterdim. Seni arenada gördüğümde yüreğim parçalanıyor...*

Mektuplar! Kim böyle bir şey... Blackmoore başka bir tanesini kavradı.

*... gittikçe yazmaya zaman bulmakta daha çok zorlanıyorum. Efendimiz ikimizden de çok fazla şey istiyor. Seni dövüyormuş diye duydum ve buna çok üzıldüm, sevgili arkadaşım. Bunu hak etmiyorsun...*

Taretha.

Hiç tatmadığı büyük bir acı Blackmoore'un göğsünü sardı. Çuvaldan daha fazla mektup çıkardı... Kutsal Işık adına, burada düzinelerce mektup olmalıydı... Hatta belki de yüzlerce. Acaba ne kadar zamandır bu komployu sürdürüyorlardı? Nedense adamın yüreği daralmış, nefes alması güçleşmişti. Tari... Tari, bunu nasıl yaparsın, hiçbir şeyin eksik değildi...

"Lordum?" Remka'nın endişeli sesi Blackmoore'u uğradığı acı dolu şoktan çıkarmıştı. Derin bir nefes alıp göz kapaklarını kırıştıtarak gözlerinde birikmekte olan yaşları dağıttı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, Binbaşı Remka." Sesi her zamanki kadar sakin ve soğuk çıkmıştı ve tuğgeneral buna minnettardı. "Her şey yolunda değil. Orkum Thrall'ı, arenaları şerefleştirmiş en büyük gladyatörlerden birini yakaladınız. Yıllar boyunca bana çok para kazandırmıştı ve bundan sonra da kazandırmaya devam etmesi gerekir. Adamlarınızın yakaladığı orkun o olduğundan kuşku yok. Ve şimdi bu sırada göremediğim ork da Thrall'ın ta kendisi."

Adam, Remka'nın yüzündeki kanın çekilmesinden şiddetli bir zevk aldı. "Kampın içinde saklanıyor olabilir," diye fikir ileri sürdü kadın.

"Olabilir," dedi Blackmoore. Dudakları beyaz dişlerini açığa çıkaran bir gülümseme ifadesiyle aralanmıştı. "Umarım talihiniz yaver gider ve dediğiniz gibi olur, Binbaşı Remka. Kampı arayın. Hemen."

Remka kendisine verilen emri yerine getirmek için hızla uzaklaştı ve emirler yağdırmaya başladı. Thrall elbette ısıklık sesine koşan köpek gibi sıraya girecek kadar aptal değildi. Hâlâ burada olması mümkündü ama nedense Blackmoore onun kaçtığını hissediyordu. Başka bir yerdeydi ama... ne yapıyordu? Ne? O ve Taretha denen fahişe bir olup nasıl bir plan hazırlamışlardı?

Blackmoore haklı çıkmıştı. Yapılan kapsamlı arama sonucunda hiçbir şey bulunamamıştı. Kahrolası orklardan hiçbiri Thrall'ı gördüklerini bile kabul etmiyordu. Blackmoore, Remka'nın rütbesini indirip yerine Waryk'i getirdi ve atma atlayıp ağır ağır eve dönüş yolunu tuttu. Yarı yolda Langston'la karşılaştı. Genç dostu onun üzüntüsünü dindirmeye çalıştı ama Langston'un neşeli, saçma sapan gevezeliği bile Blackmoore'un kasvetini dağıtamadı. Cehennemlik bir gecede kendisi için en önemli iki şeyi kaybetmişti: Thrall'ı ve Taretha'yı.

Kaldığı yere çıkan merdivenleri tırmanıp yatak odasına yöneldi ve kapıyı sessizce açtı. Işık Taretha'nın uyumakta olan yüzüne düştü. Blackmoore onu uyandırmamaya dikkat ederek yatağın kenarına yavaşça oturdu. Eldivenlerini çıkardı ve elini uzatıp Taretha'nın yanağının beyaza çalan, yumuşacık tenine dokundu. O kadar güzeldi ki. Dokunuşu Blackmoore'u heyecanlandırmış, gülüşü duygularını harekete geçirmişti. Ama hepsi buraya kadardı.

"İyi uykular, güzel hain," diye fısıldadı. Eğilip Taretha'yı öptü. Kalbindeki acı dinmemişti ama Blackmoore onu acımasızca derinlere gömmüştü. "Sana ihtiyacım olana kadar, iyi uykular."

## DOKUZ

T

Thrall hayatı boyunca hiç bu kadar yorgun ve aç olmamıştı ama özgürlük Blackmoore'un esiri olarak kaldığı Durnholde'de ona verilmiş olan etten daha lezzetli, üstünde yatmış olduğu samanlardan daha dinlendiriciydi. Ormanda koşturup duran tavşanları ve sincapları yakalayamıyordu. Keşke savaş tarihi ve sanatın doğasının yanında, bir şekilde, hayatta kalma yolları da kendisine öğretilmiş olsaydı. Mevsim sonbahar olduğu için ağaçlarda olgun meyveler vardı, o da kurtçukları ve böcekleri bulmaya çabucak alışmıştı. Bunlar için kemirip duran muazzam açlığı yatıştıramasa da en azından ormanın içinde kıvrıla kıvrıla akan dere ve çaylar sayesinde istediği zaman su bulabiliyordu.

Günler sonra, Thrall azimle yer altındaki sebzeleri çıkarmakla meşgulken, yön değiştiren rüzgâr orkun burnuna mis gibi kızarmış et kokuları getirdi. Ork sanki koklamakla eti mideye indirebilecekmiş gibi kokuyu derin derin içine çekti. Kurt gibi aç bir halde kokunun geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

Bedeni yiyecek bir şeyler için inlemekteydiyse de Thrall, açlığının ihtiyatsız davranmasına neden olmasına izin vermedi. Böyle yapmakla da iyi etmişti çünkü ormanlık alanın kenarına vardığında düzinelerce insan gördü.

Gün, sonbaharın son birkaç aydınlık ve sıcak gününden biriydi ve insanlar neşe içinde Thrall'ın ağzının suyunu akı-



tan bir ziyafet hazırlamaktaydı. Fırında pişmiş ekmek; fıçılar dolusu meyve ve sebze; çanak çanak reçeller, tereyağları, ezmeler; teker peynirler; şarap ve bal likörüyle dolu olduğunu tahmin ettiği şişeler ve tam ortada da iki tane domuz çevirmesi vardı.

Thrall'ın dizlerinin başları çözüldü ve ork onunla alay eder gibi gözünün önünde yayılmış yiyeceklerle aşk ile bakarak yavaşça yere çöktü. İlerideki açıklık alanda çocuklar çemberler, bayraklar ve Thrall'ın tanımlayamadığı başka oyuncaklarla oynuyorlardı. Anneler bebeklerini emziriyor ve genç kızlar oğlanlarla utangaç bir edayla dans ediyorlardı. Bu, mutluluk ve keyif dolu bir sahneydi. Thrall yemekten başka sebeplerden ötürü de buraya ait olma isteği duydu.

Ancak o buraya ait değildi. O bir orktu, bir canavardı; 'yeşil derili', 'siyah kanlı' ya da üstüne yapıştırılmış başka yüzlerce etiketten biriydi. Bu yüzden de gece üstlerine çökene kadar, oturduğu yerden köylülerin kutlama yapmalarını, ziyafet çekmelerini ve dans etmelerini seyretti.

Son eşyalar, tabaklar ve yemek malzemeleri de toplandığında biri parlak ve beyaz, diğeri donuk ve mavi-yeşil renkli olan aylar yükseldi. Thrall, köylülerin kırılık arazideki kıvrılarak ilerleyen patikayı takip ederek uzaklaşmasını seyretti ve sonra minik pencerelerde beliren küçük mumları gördü. Yine de bekleyip ayların gökyüzünde yavaş yavaş hareket etmesini izledi. Pencerelerdeki son mum da söndükten saatler sonra Thrall ayağa kalktı ve beceri isteyen bir sessizlikle köye doğru ilerlemeye başladı.

Koku alma duyusu zaten hep keskindi ve şimdi Thrall yemek kokularının tadını çıkarırken daha da keskin bir hal almıştı. Kokuları takip edip pencerelere vardı, ekmek somunlarını kapıp anında mideye indirdi. Kapının dışında bırakılmış bir sepet dolusu elmayı fark edip küçük, lezzetli meyveleri açgözlülükle hapır hupur yedi.

Meyvelerin tatlı ve yapışkan suyu çıplak göğsüne akıyordu. Ork, göğsünü kocaman, yeşil ellerinden biriyle dalgın dalgın sildi. Açlığı yavaş yavaş yatışmaya başlamıştı. Thrall her evden bir şey aldı ama hiçbir evden fazlaca bir şey almıyordu.

Thrall pencerelerden birinden içeri göz attığında sönmekte olan şömine alevinin yanında uyumakta olan insanlar gördü. Hemen geri çekildi, bir an bekleyip tekrar yavaşça içeri baktı. Bunlar samandan yapılmış şiltelerde uyuyan çocuklardı. Üç taneydiler; bir tanesi de beşikteydi. Çocukların ikisi erkek, üçüncüsü sarı saçlı küçük bir kızdı. Thrall onu seyrederken kız uykusunda döndü.

Thrall'ın yüreğine keskin bir acı saplandı. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, orkun zihni Taretha'yı ilk gördüğü güne geri donuverdi. Kızın ona geniş bir gülümsemeyle bakıp el salladığı güne... Bu kız Taretha'ya çok benziyordu; yuvarlak yanakları, altın saçları...

Kaba bir ses birden irkilmesine neden oldu. Thrall hızla dönüp baktığında dört ayaklı, karanlık bir şeyin üstüne saldırdığını gördü. Dişler orkun kulağının yakınından geçmişti. Thrall içgüdüsel olarak hayvanı yakalayıp, ellerini yarattığın gırtlığına sardı. Bu, halkının bazen dostluk kurduğu kurtlardan biri miydi?

Dik, uçlara doğru sivrilen kulakları; uzun bir burnu ve keskin, beyaz dişleri vardı. Kitaplarda gördüğü, tahta üzerine oyulmuş kurt figürlerini andırıyordu ama rengi ve kafa şekli çok farklıydı. Şimdi evdekiler uyanmıştı ve korku dolu insan bağırıışları yükseliyordu. Elinde tuttuğu yarattığı iyice sıkınca hayvan hareketsiz kaldı. Leşi yere atan Thrall bakışlarını içeri çevirdiğinde küçük kızın kendisine korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle, baktığını gördü. Ork bakarken kız çığlık attı ve parmağıyla onu işaret ederek bağırdı: "Canavar, baba, canavar!"

Onun masum dudaklarından çıkan nefret dolu sözcükler Thrall'ı derinden yaraladı. Kaçmak için döndüğünde etrafını çevrelemiş olan korkmuş köylüleri gördü. Bazılarında, bu çiftçi halkın sahip olabileceği tek silah olan yaba ve tırpanlar vardı.

"Size zarar vermek niyetinde değilim," diye söze başladı Thrall.

"Konuşuyor!" Bu bir iblis!" diye haykırdı biri ve küçük grup saldırıya geçti.

Thrall'ın aldığı eğitim devreye girerek ork içgüdüsel olarak tepki verdi. Adamlardan biri bir yabayı ona doğru uzattığında Thrall uyduruk silahı el çabukluğuyla kapıp onu diğer yaba ve tırpanları beceriksiz köylülerin ellerinden düşürmekte kullandı. Bir ara içindeki kana susamışlık yükselerek savaş narasını haykırdı ve yabayı kendisine saldıranlara doğru savurdu.

. Tam, yere düşen ve kendisine yabanıl bir dehşetle bakmakta olan bir adama yabayı saplamak üzereyken durdu.

Bu adamlar ondan korksalar ve nefret etseler de onun düşmanı değillerdi. Onlar sadece yetiştirdikleri ekinler ve hayvanlarla geçinen, basit çiftçilerdi. Çocukları vardı. Ondan korkuyorlardı hepsi o kadar. Hayır, düşman burada değildi. Düşman Durnholde'de, kuştüyü bir yatakta horuldayarak uyumaktaydı. Birden kendinden öğrenen Thrall haykırarak yabayı' metrelerce öteye fırlattı ve onu çevreleyen çemberdeki boşluktan yararlanıp ormanın güvenliğine kaçtı.

Adamlar peşinden gelmedi. Thrall da zaten gelmelerini beklemiyordu. Onlar sadece huzurlarının bozulmasını istemiyordu. Bu karşılaşmanın ortaya çıkardığı enerjiyi çıkarma kullanarak ormanın içlerine doğru koşan Thrall, dehşet içinde çılgık atan ve kendisine 'canavar' diye bağırان küçük, sarışın kızın görüntüsünü aklından silmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Thrall sonraki gün ve gece boyunca koştu ve sonunda yorgunluktan çöküp kaldı. Hiçbir rüyanın ruhunu daraltmadığı bir ölüm uykusuyla uyudu. Şafaktan önce bir şey onu dürterek uyandırdı. Ork uykulu gözlerini kırıştırdı.

İkinci kez bir şey karnını sertçe dürttü. Şimdi tamamen uyanmıştı... ve karşısındaki sekiz kızgın ork yüzüne bakıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama orklar üstüne çullanıp daha karşılık veremeden onu bağladılar.

İçlerinden biri sararmış uzun dişleri olan, uzun, sinirli yüzünü Thrall'ın yüzünün birkaç santim yakınma kadar yaklaştırdı. Tamamen anlaşılmaz bir şeyler bağırdı ve Thrall başını iki yana salladı. Orkun kaşları daha da çatıldı. Thrall'ın kulaklarından birini yakalayan ork anlamsız konuşmasın^, devam etti.

Diğerinin söylediklerim ancak tahmin edebilen Thrall insan dilinde karşılık verdi: "Hayır, sağır değilim."

Hepsi öfkeyle tısladı. "İn-san," dedi liderleri gibi görünen iriyarı ork. "Orkça bilmiyor musun?"

"Çok az," dedi Thrall bu dilde. "Adım Thrall."

Ork ona aptal aptal baktı, sonra ağzını açıp gürültülü bir kahkaha attı. Arkadaşları da ona katıldı.

"Ork görünümü insan!" dedi siyah tırnaklı parmağını Thrall'a doğru uzatarak. Ork dilinde:

"Öldürün onu," dedi.

"Hayır!" diye orkça haykırdı Thrall. Bu oldukça tehlikeli karşılaşmanın bir yönü içini umutla doldurmuştu... Bu orklar dövüşçüydü. Bitkin bir çaresizlikle pinekleyen, kolayca aşılabilecek taş duvarlara tırmanamayacak kadar ruhsuz orklar değillerdi. "Grom Cehennemçılığı'nı bulmak istiyor!"

İriyarı ork donup kaldı. Bozuk bir insan dilinde: "Neden bulmak? Öldürmek için gönderilmek, değil? İnsanlar tarafından, değil?" dedi.

Thrall başını iki yana salladı. "Hayır. Kamplar... kötü. Orklar..." Bu yabancı kaldığı dilde sözcükleri bulamıyordu. Derin bir iç geçirip başını öne eğdi. İskân bölgesinde karşılaştı-

ğı zavallı yaratıklar gibi görünmeye çalışıyordu. "Ben orklar istiyor..." bağlanmış ellerini kaldırıp böğürdü: "Grom yardım etmek. Artık kamp yok. Artık orklar..." Yüzüne tekrar umutsuz ve bitkin bir ifade verdi.

Bozuk orkçasının anlatmak istediklerini açıklamaya yetip yetmediğini merak ederek bakışlarını yukarı kaldırmaya cesaret etti. En azından artık onu öldürmeye çalışmıyorlardı. İlkinden biraz daha kısa ama bir o kadar tehlikeli görünüşlü başka bir ork sert bir sesle konuştu. Liderleri hararetle bir şekilde karşılık verdi. Karşılıklı tartışmaya devanı ettiler ve sonunda iri olanı itirazdan vazgeçmiş göründü.

"Tragg belki der. Belki sen Cehennemçılığı görebilir eğer sen buna değer. Gel." Onu çekiştirerek ayağa kaldırdılar ve ilerlemesini sağladılar. Sirtını dürtmekte olan mızrak Thrall'ı onların adımlarına ayak uydurmaya teşvik ediyordu. Bağlanmış vaziyette ve düşman orklarla çevrili bile olsa Thrall içinde bir sevinç dalgasının yükseldiğini hissediyordu.

Grom Cehennemçılığı'nı, hâlâ sindirilememiş olan tek orku görecekti. Belki birlikte, hapsedilmiş orkları serbest bırakabilirler, onları harekete geçirebilirler ve onlara doğuştan gelen haklarını hatırlatabilirlerdi.

Thrall için ork dilindeki birçok kelimeyi hatırlamak zor olsa bile dile getirebildiğinden çok daha fazla sözcüğü anlaya-biliyordu. Sessiz kalıp kulak kabarttı.

Ona Cehennemçılığı'nı görmeye giderken eşlik eden orklar, Thrall'ın bu dinç haline şaşırmıştı. Thrall onların çoğunun gözlerinin, iskân bölgesindeki çoğu orkunkiler gibi alev alev yanan, tuhaf bir kızıl renkte değil, kahverengi ya da siyah olduğunu fark etti. Kelgar içlerinde alevler yanan, parıltılı göz yuvarlaklarıyla orkların hepsini alt etmiş olan tuhaf uyuşukluk hali arasında bir bağlantı olabileceğini ima etmişti. Thrall bunun ne olduğunu bilemese de bu orkları dinleyerek aradığı cevabı öğrenmeyi umuyordu.

Orklar parıltılı, kızıl gözler hakkında bir şey söylemediyseler de cansızlıkla ilgili bir bahis geçmişti. Thrall anlayamadığı birçok kelimenin manasını yine de içerdikleri yerinme tonundan çıkarılabiliyordu. Thrall'ın, bir zamanların efsanevi savaş gücünü koyun sürülerinden beter halde görmekten duyduğu tiksinti ve nefreti başkaları da paylaşıyordu. En azından bir boğayı sinirlendirirseniz size saldıracakğı kesindi.

Büyük savaşçı liderlerinden övgü ve saygı dolu sözcüklerle bahsediyorlardı. Thrall'dan da bahsediyorlardı. Onun, Grom'un ininin yerini öğrenip insanları buraya korkakça bir baskın yapmaları için götürmek üzere yollanmış yeni bir casus olup olmadığını merak ediyorlardı. Thrall onları samimiyeti konusunda ikna edebilmesinin bir yolu olmasını çok isterdi. Onlara kendisini kanıtlayabilmek için istedikleri her şeyi yapardı.

Grup bir ara duruverdi. Adının Rekshak olduğunu öğrendiğı liderleri geniş göğsünü saran bir kuşağı çözdü. Onu iki eliyle tutarak Thrall'ın yanına geldi. "Sen..." Ork dilinde, onun anlayamadığı bir şey söyledi ama Thrall, Rekshak'ın ne demek istediğini biliyordu. Bütün orklara tepeden baktığı için başım itaatkâr bir şekilde öne eğip gözlerinin bağlanması izin verdi. Bağda taze ter ve eski kan kokusu vardı.

Kuşkusuz onu şu anda öldürebilir ya da elleri ve gözleri bağlı halde ölüme terk edebilirlerdi. Thrall bu olasılığı kabullenmişti. Bunu, kendisini döven ve Tari'nin duygularını incitmeye kalkan zalim bir piç kurusunun şanına şan katmak için gladyatör arenasında hayatını tehlikeye atarak bir gün daha geçirmeye tercih ederdi.

Şimdi adımlarını daha kararsız atıyordu ama bir ara, iki ork sessizce iki yanına geçip onu kollarından kavradı. Onlara güvenmek zorundaydı; başka seçeneğı yoktu.

Geçen zamanı ölçmenin bir yolu olmadığı için yol sanki sonsuza dek sürecek gibiydi. Bir ara yumuşak ve gevşek orman zemin yerini buz gibi taşlara bıraktı ve Thrall'ı çevrele-

yen hava soğudu. Thrall, ilerledikçe diğer orkların seslerinin değişmesinden yeraltına inmekte olduklarını anladı.

Sonunda durdular. Thrall başını eğdi ve gözünü örten kuşak çıkarıldı. Meşalelerin sağladığı loş ışıkta bile gözlerinin örtünün yarattığı zifiri karanlıktan geçişe alışabilmesi için gözlerini kısması gerekti.

Thrall devasa bir yeraltı mağarasındaydı. Kayalık tavan ve zeminden keskin taşlar çıkıyordu. Ork rutubetin neden olduğu damlama seslerini duyabiliyordu. Bu büyük mağaradan birçok küçük mağaraya geçişler vardı. Çoğunun girişi hayvan postlarıyla örtülmüştü. Daha iyi günler de görmüş zırhlar ve epey kullanılmış, iyi bakılmış görünen silahlar oraya buraya saçılmıştı. Ana mağaranın ortasında yanmakta olan, küçük bir ateşten yükselen duman kayalık tavana ulaşlıyordu. Demek ki burası Grom Cehennemçılığı'nın ve bir zamanların amansız Savaşşarkısı kabilesinden geriye kalanların sığındığı yerdı.

Peki ama ünlü şef neredeydi? Thrall etrafına bakındı. Farklı mağaralardan birkaç ork çıkmış olsa da hiçbirinde gerçek bir şef duruşu ya da giysisi yoktu. Thrall, Rekshak'a döndü.

"Beni Cehennemçılığı'na götüreceğini söylemiştin," dedi. "Onu burada göremiyorum."

"Sen onu göremiyorsun ama o burada. O seni görüyor," dedi başka bir ork, bir hayvan postunu kenara itip ana mağaraya adım atarak. Bu neredeyse Thrall kadar uzun boyluydu ama onun iriliğine sahip değildi. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. Çeşitli hayvanların ve muhtemelen insanların kemikleri, ince boynunu süsleyen bir kolyeye dizilmişti. Saygıdeğer hareketlerle ilerliyordu ve Thrall da ona hak ettiğı saygıyı göstermeye hazırđı. Bu ork her kim olursa olsun kabiledede önemsenen biri olduğı kesindi. Ayrıca insan dilini neredeyse Thrall kadar akıcı bir şekilde kullandığı da açıktı.

Thrall başını eğdi. "Olabilir. Ama ben sadece gözle görülemeyen varlığıyla karşı karşıya olmak değil, onunla konuşmak istiyorum."

Ork gülümsedi. "Tutkulu ve ateşlisin," dedi. "Bu iyi. Ben yüce şef Cehennemçılığı'nın danışmanı Iskar'im."

"Adım..."

"Seni tanıyoruz, Durnholdelu Thrall." Thrall'ın ona şaşkın şaşkın bakarken Iskar devam etti:

"Tuğgeneral Blackmoore'un evcil orkundan çoğu kişinin haberi var."

Thrall'ın gırtlığından hafif, boşuk bir homurtu sesi yükseldi ama ork soğukkanlılığını kaybetmedi. Bu ifadeyi daha önce de duymuştu ama bunu kendi halkından birinin ağzından duymak ona daha büyük bir acı vermişti.

"Elbette seni hiç dövüşürken, görmedik," diye devam etti Iskar. Ellerini arkasında birleştirmiş, Thrall'ın etrafında yavaş hareketlerle dönerek bakışlarını onun üstünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. "Orkların gladyatör dövüşlerini seyretmesine izin verilmiyor. Sen arenada şan kazanırken kardeşlerin eziliyor ve horlanıyordu."

Thrall daha fazla dayanamadı. "Kazanılan şanın hiçbirisi benim değildi. Ben Blackmoore'un malı olan bir köleydim. Onun aşağılık biri olduğunu düşündüğüme inanmıyorsanız şuna bakın!" Görmeleri için sırtını onlara çevirdi. Sirtına baktılar ve sonra da onu çileden çıkaran bir şekilde kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Görülecek bir şey yok Durnholdelu Thrall," dedi Iskar. Thrall ne olduğunu anlamıştı: Şifa merheminin büyüğü fazlasıyla işe yaramıştı. Blackmoore'un ve adamlarının kendisini feci şekilde dövdüğü zamandan geriye bir tek yara izi bile kalmamıştı. "Bize kendini acındırmaya çalışıyorsun ama aslında gayet dinç ve sağlıklı bir halin var."

Thrall hızla geri döndü. İçi öfkeyle dolmuştu. Öfkesine hâkim olmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. "Ben sadece bir eşyaydım, bir maldım. Arenaya dökülen kanımdan ya da terimden çıkarım olduğunu mu sanıyorsunuz? Blackmoore alımların içinde yüzerken ben bir hücrede tutuluyor ve ancak



onun keyfi için dışarı salmıyordum. Vücudumdaki yaralar görünmüyor, bunu şimdi fark ettim ama iyileştirilmiş olmamın tek sebebi arenaya tekrar çıkıp sahibimi daha fazla zengin etmek için dövüşebilmemdi. Daha derinlere inen, göremediğiniz yaralar var. Kaçtım, kamplara tıklandım ve sonra buraya Cehennemçiliği'ni bulmaya geldim. Gerçi onun da gerçekten var olduğundan kuşkuya düşmeye başladım. Halkımın özellikleri olduğunu düşündüğüm şeyleri temsil eden bir orka hâlâ rastlayabileceğime olan inancım bir hayal gibi görünüyor."

"Halkımızın ne olmasını bekliyorsun? Köle adı taşıyan orklar mı?" dedi Iskar, alayla.

Thrall hızlı hızlı soluyordu ama Çavuş'un kendisine öğrettiği gibi, kontrolünü de kaybetmiyordu.

"Orklar güçlüdür, kurnazdır, kudretlidir. Savaşta dehşet saçarlar. Asla dindirilemeyecek bir tutkuları vardır. Bırakın da Cehennemçiliği'ni göreyim. O, benim buna değer olduğumu anlayacaktır."

"Bunu biz değerlendireceğiz," dedi Iskar. Elini kaldırdı ve ana mağaradan içeri üç ork girdi. Yeni gelenler zırhlanıp ellerine çeşitli silahlar aldılar. "Bu üçü bizim en iyi savaşçılarımızdır. Onlar, senin dediğin gibi, güçlü, kurnaz ve kudretliler. Senin gladyatör arenasından alışık olmadığın şekilde ölümüne dövüşürler. Oradaki rol kesmelerin burada işe yaramaz. Sadece gerçek yetenek hayatını kurtarabilir. Hayatta kalmayı başarabilirsen Cehennemçiliği seni huzuruna kabul etme büyüklüğünü gösterebilir ya da belki de göstermez."

Thrall bakışlarını Iskar'a dikti. "Beni kabul edecektir," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Öyle olmasını umsan iyi olur. Başlayın!" Başka hiçbir uyarıda bulunmadan üç ork da zırhsız ve silahsız Thrall'a hücum ettiler.

on

T

hrall bir anlığına savunmasız yakalanmıştı. Sonra yılların eğitiminin getirdiği bir deneyimle tepki verdi. Kendi halkından olanlarla dövüşmek istemese de karşısındakileri hemen arenadaki rakipleri olarak düşünüp bu şekilde hareket etmeye başladı. İçlerinden biri hamle yaptığında Thrall hızla kenara kaçtı ve sonra uzanıp muazzam savaş baltasını orkun elinden kaptı. Silahı, hareketin hızını hiç kesmeden savurdu. Darbe derine girmişti ama rakibinin zırhı saldırıyı büyük ölçüde etkisiz kılmıştı. Ork bir çığlık atıp sırtını tutarak yere kapaklandı. Ölmeyecekti ama şu an için tarafların şansları ikiye bir olmuştu.

Thrall hırlayarak hızla döndü. O sıcak ve tanıdık kana susamışlık yine benliğini kaplamıştı. Meydan okurcasına böğüren ikinci bir rakip, elinde kolunun kısıklığını fazlasıyla telafi eden devasa bir geniş kılıçla saldırdı. Thrall yana çekilip öldürücü bir darbeden kurtulsa da gövdesinin yan tarafını delen keskin çeliğin verdiği yakıcı acıyı hissetmişti.

Karşısındaki ork saldırmaya devam ederken üçüncüsü de arkasına geçmişti. Ancak Thrall'ın ar»tık bir silahı vardı. Vücudundan fıskırıp taş zemini kaygan ve tehlikeli hale getiren kana aldırış etmeden muazzam baltayı önce saldırganlardan birine savurdu, sonra da aynı hızla ikinciye saldırdı.

Rakiplerinin devasa kalkanları hamlelerini geçıştirmişti.

Thrall'ın zırhı ve kalkanı olmasa da bu şekilde dövüşmek alışık olduğu bir şeydi. Bunlar zeki rakiplerdi ama insan dövüşçüler de öyleydi. Güçlü ve sağlam bir fiziğe sahiptiler ama Thrall'ın karşılaştığı ve yendiği troller de öyleydi. Artık sakın ve emniyetli dövüşmek yerine kaçıyor, çılgık atıyor, saldırıyordu. İlk başta kendisi için bir tehdit sayılabilirlerdi ama Thrall şimdi, ikiye bir de olsalar, stratejisini koruyup kana susamışlığın çekiciliğine kapılmadıkça galip geleceğini biliyordu. Kolu sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi darbe üstüne darbe indiriyordu. Ayağı kayıp düştüğünde bile bunu avantaja dönüştürmeyi bildi. Gövdesini rakiplerinden birine çarpacak şekilde çevirmişti. Kolunuysa, devasa baltanın diğer orkun bacaklarına sertçe çarpmasını ve onu saf dışı bırakmasını sağlayacak şekilde uzattı. Baltanın keskin ağzının değil, kör tarafının çarpması için silahı çok dikkatli bir açıyla indirmişti. Bu orkları öldürmek istemiyordu, tek amacı dövüşü kazanmaktı.

İki ork da yere düştüler. Thrall'ın baltayla vurduğu ork bacaklarını tutmuş, hınçla uluyordu. İki bacağı da kırılmış gibi görünüyordu. Diğer ork sendeleyerek ayağa kalkıp geniş kılıcını Thrall'a saplamaya çalıştı.

Thrall kararını verdi. Acıya göğüs germeye hazır bir halde iki elini kaldırıp keskin çeliği kavradı ve hızla kendine doğru çekti. Ork dengesini yitirip Thrall'ın üstüne devrildi. Thrall döndü ve bir an sonra kendini rakibinin üstüne ata biner gibi oturmuş, ellerini onun gırtlığına sarmış halde buldu. Sık, diye haykırdı içinden bir ses. İyice sık. Sana yaptıkları için Blackmoore'u öldür. Hayır, diye düşündü. Bu Blackmoore değildi. Bu kendi halkından biriydi, onları bulmak uğruna her şeyi göze aldığı halkından biri. Ayağa kalkıp yenilmiş olan orkun ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Ork uzatılan ele dik dik baktı. "Bizler öldürürüz," dedi Is-kar. Sesi önceki kadar sakın çıkmıştı. "Rakibini öldür, Thrall. Gerçek bir orkun yapması gereken budur."

Thrall başını yavaşça iki yana salladı. Eğilip rakibinin kollarını kavradı ve mağlup orku çekistirerek ayağa kaldırdı. "Evet, savaşıta, bir daha karşıma çıkmaması için düşmanımı öldürürüm ama siz beni aranızda alsanız da, almasanız da benim halkımdansınız. Onu öldürüp zaten az olan sayımızı azaltacak değilim."

Iskar ona sanki beklediği bir şey varmış gibi garip bir bakış attı, sonra konuşmaya başladı: "Mantiğin kabul edilebilir. En iyi üç savaşçımızı şerefli bir şekilde mağlup ettin. İlk sınavı geçtin." İlk mi, diye düşündü Thrall. Eli, kanamakta olan yanma gitti. Ona, ne kadar çok 'sınavı' geçerse geçsin Cehennemçılığı'yla görüştürülmeyecek gibi gelmeye başlamıştı. Belki Cehennemçılığı burada bile değildi.

Hatta belki de Cehennemçılığı artık *hayatta* bile değildi.

Ancak Thrall benliğinde, gerçek bu olsa bile Blackmoore'un çizmesi altında geçirdiği günlere dönmektense burada ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

"Sıradaki nedir?" diye sakince sordu. Sakin tutumunun karşısındakileri etkilediği onların yüz ifadelerinden belli oluyordu.

"Bir irade meselesi," dedi Iskar. Köşeli çeneli yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. Eliyle bir işaret yaptı ve bir ork mağaralardan birinden, sırtında ilk bakışta ağır bir çuval gibi görünen bir şey taşıyarak içeri girdi. 'Çuvalı' dikkatsizce taş zemine fırlattığında Thrall bunun erkek bir insan çocuğu olduğunu fark etti. Çocuğun elleri ve ayakları bağlanmış, ağzına bir tıkaç tıklmıştı. Siyah saçları dağınıktı. Pislik içindeydi ve Thrall çocuğun soluk teninin kirle kaplanmamış yerlerindeki yeşil ve mor çürükleri görebiliyordu. Gözleri Thrall'ın

gözleri gibi parlak mavi renkteydi ve şimdi bu gözler dehşetle fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," dedi Iskar.

"Bir çocuk. Bir insan çocuğu," diye karşılık verdi kafası karışan Thrall. Her halde çocukla dövüşmesini beklemiyorlardı.

"Bir erkek çocuğu. Erkekler büyüyüp ork katili olurlar. Onlar bizim doğal düşmanımızdır. Eğer gerçekten kırbaçlanmaktan, falakaya yatırılmaktan bıkmışsan ve seni köle edip toplumdaki aşağı konumunu vurgulamak için sana bir isim bile vermiş olanlardan öç almak istiyorsan, öcünü şimdi al. Bu çocuğu, büyüyüp seni öldürebilecek yaşa gelmeden öldür."

Çocuğun gözleri daha da fazla açıldı çünkü Iskar insan dilinde konuşmuştu. Deli gibi kıvrılırken ağzından boşuk sesler yükseldi. Onu buraya taşımış olan ork, çocuğun karnına ilgisizce bir tekme attı. Çocuk ağzındaki tıkaca rağmen duyulabilen inilti sesleri çıkararak dertop oldu.

Thrall aval aval baktı. Elbette ciddi olamazlardı. Iskar'a dikkatle baktı ama ork gözünü bile kırpıyordu.

"Bu bir savaşçı değil," dedi Thrall. "Bu da şerefli bir dövüş değil. Orkların şerefleriyle övündüğünü sanırdım."

"Öyledir," diye ona katıldı Iskar. "Ama karşında müstakbel bir tehlike yatmakta. Halkını savun."

"O bir çocuk!" diye haykırdı Thrall. "O şu anda bir tehdit değil. Hem onun ne olacağını kim bilebilir ki? Giydiği kıyafetleri ve hangi köyden olduğunu biliyorum. Orada çiftçiler ve çobanlar yaşıyor. Yetiştirdikleri meyve ve hayvanlarla geçiniyorlar. Silahları tavşan ve geyikleri avlamak için, orkları öldürmek için değil."

"Ama eğer bir kez daha-savaşa girersek, bu çocuğun ön saflarda olması ve bizden birine bir mızrakla saldırıp kanımızı almak için haykırması çok yüksek bir ihtimal," diye sertçe

karşılık verdi Iskar. "Cehennemçiğliği'ni görmek istiyor musun, istemiyor musun? Çocuğu gebertmezsen bu mağaradan sağ çıkamayacağına emin olabilirsin."

Çocuk şimdi sessizce ağlıyordu. Thrall'ın aklına birden Taretha'dan ayrılışı ve onun ağlamakla ilgili söyledikleri geldi. Kızın yüzü zihnine doldu. Onu ve Çavuş'u düşündü. Görünüşü köydeki küçük kızı korkuttuğunda ne kadar üzölmüş olduğunu anımsadı.

Sonra da Blackmoore'un karşısındakine tepeden bakan, yakışıklı yüzü aklına geldi. Kendisinin yüzüne tükürmüş olan; ona 'canavar', 'yeşil derili' hatta daha beter isimlerle seslenmiş olan bütün o adamları düşündü.

Ancak bu hatıralar, soğukkanlılıkla işlenecek bir cinayeti affettiremezdi. Thrall kararını verdi. Kanlı baltayı yere attı.

"Eğer bu çocuk ileride bana karşı silah kuşanırsa onu savaş meydanında öldürürüm," dedi Thrall. Sözcüklerini dikkatle seçerek ağır ağır konuşuyordu. "Ve bunu yapmaktan ayrı bir zevk duyarım çünkü o zaman halkımın hakları için dövüştüğümü bilirim. Ama önümde bağlanmış bir halde yatan, çaresiz bir çocuğu öldürmem; insan olsa bile. Eğer bu Cehennemçiğliği'ni hiç görememem demekse, öyle olsun. Eğer bu hepinizle dövüşmem ve öldürölmem demekse, dediğim gibi, öyle olsun. Bu kadar haysiyetsiz bir vahşete neden olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Kendini az sonra başlayacak olan saldırıya hazırlayıp kollarını açarak bekledi. Iskar iç geçirdi.

"Yazık," dedi ork. "Ama kendi yazgını kendin seçtin." Elini kaldırdı.

O anda korkunç bir çığlık soğuk ve sakın havayı yardı. Ses, Thrall'ın kulaklarını acıtarak Ve kemiklerini titreterek ana mağaranın içinde yankılanmaya devam etti. Thrall gürölütünün etkisiyle gerileyip sindi. Mağara girişlerinden birini örten hayvan postu yere devrildi ve uzun boylu, kızıl gözlü bir

ork içeri girdi. Thrall kendi halkının görüntüsüne alışmaya başlamıştı ama bu ork şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu.

Uzun, siyah saçları sırtına kaim ve dağınık bir küme halinde iniyordu. İki iri kulağında da bir sürü küpe vardı. Ateşin ışığında parlayan bir düzine kadar küpe Thrall'a Çavuş'u anımsattı. Kırmızı ve siyah renkli deri giysisi yeşil teniyle fazlasıyla tezat oluşturunuyordu. Vücudunun çeşitli yerlerine tutturulmuş zincirler her hareketinde sallanmaktaydı. Bütün çenesi siyaha boyanmış gibi duruyordu ve şu anda Thrall'ın inanamayacağı genişlikte açılmıştı. Korkunç gürültüyü çıkaran oydu. Thrall, Grom Cehennemçiliği'nin adını çok haklı bir nedenle almış olduğunu düşündü.

Çğlık sesi kaybolunca Grom konuşmaya başladı: "Bu ka-, darını göreceğimi hiç düşünmemiştim!" Thrall'a doğru hızla ilerledi ve bakışlarını ona dikti. Gözleri alev rengindeydi ve gözbebeklerinin olması gereken yerde karanlık ve ürpertici bir şey dans ediyormuş gibiydi. Thrall orkun sözlerini bir hakaret olarak algıladı ama bu onu sindirecek değildi. Ölümü başı önde karşılamamaya karar vererek vücudunu bütün hey-betiyle dikleştirdi. Grom'un sözlerine karşılık vermek için ağzını açtı ama ork şefi konuşmaya devam etti:

"Nasıl olur da merhamet nedir bilirsin, Durnholdelu Thrall? Nasıl olur da ne zaman ve ne sebeple merhamet göstereceğini bilirsin?"

Orklar şimdi aralarında mırıldanıp duruyorlardı. Iskar başını öne eğdi.

"Yüce Cehennemçiliği," diye başladı söze. "Bu çocuğun yakalanmasının sizi mutlu edeceğini düşünmüştük. Düşündüğümüz..."

"Benim düşündüğüm, çocuğun ana babasının onu inimiz kadar takip edeceği, seni ahmak!" diye haykırdı Grom. "Bizler mağrur ve amansız savaşçılarız. En azından bir zamanla

öyleydik." Sanki bir ateş nöbeti geçiriyor gibi ürperdi. Görüntüsü bir an için Thrall'a solgun ve bitkin göründü ama bu izlenim belirdiği kadar çabuk kayboluverdi. "Biz çocukları katletmeyiz. Umarım çocuğu yakalamış olan, gözünü bağlamayı akıl edebilecek durumdaydı."

"Elbette, lordum," dedi Iskar. Yüzündeki ifade bu sözlerle alındığını belli ediyordu.

"O zaman onu bulduğun yere aynı şekilde geri götür." Cehennemcılığı çabuk adımlarla çocuğun yanına gelip ağzındaki tıkaçı çıkardı. Çocuk bağıramayacak kadar korkmuştu. "Beni iyi dinle, ufak insan. Halkına orkların seni esir aldığını ve sana zarar vermemeye karar verdiğini söyle." Ork şefi bakışlarını Thrall'a çevirdi. "Onlara sana merhamet ettiklerini söyle. Ayrıca de ki eğer bizi bulmaya çalışırlarsa bunu başaramayacaklar. Yakında buradan gitmiş olacağız. Beni anladın mı?"

Oğlan başını salladı. "İyi." Ork, Rekshak'a döndü. "Onu geri götür. Hemen. Bir daha da bir insan enciği bulursan onu rahat bırak."

Rekshak başını salladı. Hiçbir nezaket gözetmeksizin çocuğu kolundan yakalayıp çekerek ayağa kaldırdı.

"Rekshak," dedi Grom. Sert sesinde bir ikaz tonu vardı. "Bana itaat etmezsen ve çocuğa zarar gelirse bundan haberim olur ve seni bağışlamam."

Rekshak yüzünde çaresiz bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Lordum nasıl isterse," dedi ve çocuğu hâlâ kabaca sürükleyerek, ana mağaraya açılan birçok dolambaçlı taş koridordan birinden yukarı çıkmaya başladı.

Iskar'ın kafası karışmış görünüyordu. "Lordum," diye girdi söze. "Bu Blackmoore'un evcil hayvanı! İnsan gibi leş kokuyor, öldürmekten korkmasıyla övünüyor..."

"Ölümü hak edenı öldürmekten korkmam," diye hırladı Thrall. "Hak etmeyenleriye öldürmemeyi tercih ederim."



Cehennemçiğliği bir elini uzatıp Iskar'ın omzuna, diğerini de Thrall'inkine koydu. Thrall'ın omzuna ulaşmak için elini yukarı uzatması gerekmişti. "Iskar, benim eski dostum," dedi kaba sesi yumuşacık çıkarak. "Beni kana susamışlıkla dolduğumda gördün. Dizlerime kadar kana bulandığımı gördün. Evveliden insanların çocuklarını öldürdüm. Bu şekilde savaşırken her şeyimizi verdik ama elimize ne geçti? Aşağılandık, yenildik ve ırkımız değil başkaları için savaşmak, kendilerini kurtarmak için bile ellerini kaldıramayacak halde kamplara tıklandı. Bu şekilde dövüşmek, bu şekilde savaşmak bizi bu duruma getirdi. Uzun zamandır atalarımızın bana yeni bir yol, kaybettiklerimizi geri kazanmamızı sağlayacak bir yol göstereceğini düşünmüştüm. Farklı sonuçlar bekleyerek aynı eylemi tekrarlayanlar aptaldır ve ben, her ne olursam olayım, aptal değilim. Thrall elimizdekilerin en iyilerini alt edecek kadar güçlüydü. İnsanların yaşamını tatmış ve özgür kalabilmek için onlara sırt çevirmiş. İskân bölgelerinden kaçıp umutsuzca beni aramış. Onun bugün burada verdiği kararlara katılıyorum. Bir gün gelecek, eski dostum, sen de bu davranışimdaki bilgeliği göreceksin."

Ork şefi, Iskar'ın omzunu şefkatle sıktı. "Şimdi bizi yalnız bırakın. Hepiniz."

Diğer orklar ağır ağır, gönülsüzce ve Thrall'ın olduğu tarafa birkaç düşmanca bakış atmayı ihmal etmeden, mağaranın farklı seviyelerine çıkmaya başladılar. Thrall beklemeye devam etti.

"Artık baş başayız," dedi Cehennemçiğliği. "Aç mısın, Durnholdelu Thrall?"

"Açıktan ölüyorum," dedi Thrall. "Ama sizden bana Durnholdelu Thrall dememenizi rica edeceğim. Durnholde'den kaçtım ve oranın düşüncesi bile beni tiksindiriyor."

Cehennemçiğliği başka bir mağaraya doğru hantal hantal ilerledi, mağara ağızını kapatan postu kenara çekip kocaman,

çiğ bir et parçası aldı. Thrall bunu başım teşekkür anlamında sallayarak kabul etti ve eti hevesle dişlemeye başladı. Bu, özgür bir ork olarak hakkıyla kazandığı ilk yemektir. Geyik eti ona hiç bu kadar lezzetli gelmemiştir.

"Diğer adını da değiştirmeli miyiz? Seninki bir köle adı," dedi Cehennemçiğliği. Bağdaş kurmuş, kızıl gözleriyle dikkatle Thrall'ı seyrediyordu. "Sana bir utanç arması olarak takılmış."

Thrall ağzındaki lokmayı çiğneyip yutarken düşündü. "Hayır. Blackmoore bana bu adı onun bana sahip olduğunu, ona ait olduğumu unutmamam için vermişti." Thrall'ın gözleri kısıldı. "Asla unutmayacağım. Bu adı taşımaya devam edeceğim ve bir gün, onu tekrar gördüğümde, bana yaptıklarını hatırlayan o olacak ve bundan bütün kalbiyle pişmanlık duyacak."

Cehennemçiğliği ona dikkatle baktı. "Yani onu öldürecek misin?"

Thrall hemen cevap vermedi. Aklına Çavuş'u öldürmek üzereyken zihninde Blackmoore'un görüntüsünün canlanması ve o zamandan beri sayısız kez, arenada dövüşürken gözünde Blackmoore'un karşısındakine tepeden bakan, yakışıklı yüzünün canlanması geldi. Blackmoore'un dili dolanarak konuşmasını, onun tekme ve yumruklarının verdiği acıyı hatırladı. Taretha'nın Durnholde'nin efendisi hakkında konuşurken yüzünde beliren kederi düşündü.

"Evet," dedi ork. Sesi boğuk ve sert çıkmıştı. "Öldüreceğim. Bu dünyada ölümü hak eden bir yaratık varsa o kesinlikle Aedelas Blackmoore'dur."

Cehennemçiğliği garip, yabancı bir ses çıkararak kıkırdadı. "Güzel. En azından birini öldürmeye isteklisin. Doğru tercih yapıp yapmadığımı merak etmeye başlamıştım." Eliyle, Thrall'ın pantolonunu tutan kuşağa sıkıştırdığı yırtık pırtık kumaşı işaret etti. "Bu insan işine benzemiyor."

Thrall kundak bezini durduğu yerden çekip çıkardı. Hayır, değil. Bu Blackmoore'un beni bir bebekken içinde bulduğu kumaş." Onu Cehennemçiğliği'na uzattı. "Tek bildiğim bu."

"Bu deseni biliyorum," dedi Cehennemçiğliği, kumaşı açıp mavi zemin üstündeki beyaz kurt kafası sembolüne bakarak. "Bu Buzkurdu kabilesinin sembolü. Blackmoore seni nerde buldu?"

"Bana hep Durnholde'den çok uzakta olmadığını söylerdi," dedi Thrall.

"Demek ki ailen evden epey uzaktaymış. Neden acaba."

Thrall'ın içi umutla doldu. "Onları tanıyor musunuz? Anne babamın kim olduğunu söyleyebilir misiniz? Bilmediğim öyle çok şey var ki."

"Tek söyleyebileceğim bunun Buzkurdu kabilesinin amblemi olduğu ve onların buradan çok uzakta yaşadığı. Dağlarda bir yerde yaşıyorlar. Gul'dan tarafından sürgün edilmişlerdi Nedenini hiç öğrenemedim. Durotan ve halkı bana sadık görünürdü. Rivayete göre vahşi beyaz kurtlarla bağ kurmuşlardı ama her duyduğuna inanamıyorsun."

Thrall hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de artık öncekine göre daha fazla şey biliyordu. Eski, dikdörtgen kumaşın üstüne kocaman elini yerleştirdi. Bir zamanlar bunun içine sarılabilecek kadar ufak olduğuna inanası gelmiyordu.

"Eğer cevap verebilirseniz bir sorum daha olacak," dedi Cehennemçiğliği'na. "Daha gençken, bir keresinde dışarıda antrenman yaparken yakından bir araba geçiyordu. İçindeki birçok..."

Cümlesini yarıda kesti. Doğru sözcük ne olabilirdi? Tutuklu mu? Köle mi? "Birçok orku iskân bölgelerine taşıyordu. İçlerinden biri kendini kurtarıp bana saldırdı. Devamlı bir şey bağırıp duruyordu. Ne dediğini hiç öğrenemedim ama sözcükleri hatırlayacağıma yemin ettim. Belki siz bana bunun anlamım söyleyebilirsiniz."

"Bana söyle, sana ne demek olduğunu söyleyeyim."

"Kagh! Bin mog g'thazag cha!" dedi Thrall.

"Bu bir saldırı değilmiş, genç dostum," dedi Cehennemçiğliği. "Söyledikleri: 'Kaç! Seni koruyacağım!'

Thrall ona bakakaldı. Bunca zamandır kendisine saldırıldığını düşünmüştü, en başından beri...

"Diğer dövüşçüler..." dedi Thrall. "Biz antrenman yapıyorduk. Ben zırhsız ve silahsızdım, etrafımı saran bir grup adamın ortasındaıdım... O öldü, Cehennemçiğliği. Onu parçalara ayırdılar. Onların benimle oyun oynadığım, onlara yirmiye bir yakalandığımı sandı. Beni korumak için Öldü."

Cehennemçiğliği bir şey söylemedi. Sadece Thrall'ı dikkatle izleyerek yemeğini yemeye devam etti. Kurt gibi aç olsa da Thrall elindeki bütün sularının taş zemine damlamasını seyretti. Birisi, tanımadığı genç bir orku korumak için hayatını, vermişti. Bu kez daha önceki gibi hararetle bir haz duymadan eti yavaşça dişleyip çiğnedi. Er ya da geç Buzkurdu kabilesini bulması ve gerçekte kim olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

on bir

T

hrall böylesine bir keyfi hiç tatmamıştı. İlerleyen günler boyunca Savaşşarkısı kabilesiyle ziyafet çekmiş, onların coşkulu savaş ilahilerini ve şarkılarını söylemiş ve Cehennemçiliği'nin yanında yeni şeyler öğrenmişti.

Thrall orkların, hiç de kitapların onları betimlediği gibi akılsız ölüm makineleri olmadığını; aksine soylu bir ırktan geldiğini öğrenmişti. Savaş meydanlarının efendisi oldukları ve kan akıtmaktan, kemik kırmaktan büyük haz aldıkları doğruysa da kültürleri de zengin ve detaylıydı.

Cehennemçiliği ona her kabilenin kendi başına yaşadığı zamanlardan bahsetti. Her birinin kendine özgü sembolleri, gelenekleri, hatta konuşma şekilleri vardı. Şaman denilen, iblislerin ve doğaüstü varlıkların habis büyülerini değil doğanın büyüsünü kullanan ruhani liderleri vardı.

"Sonuçta hepsi büyü değil mi?" diye sormuştu Thrall. Büyünün herhangi bir türüyle ilgili pek bir deneyimi olmadığı için merak etmişti.

"Hem evet, hem hayır," dedi Grom. "Bazen etkisi aynıdır. Örneğin bir şaman düşmanlarını çarpması için bir yıldırım çağırdığında onları yakarak öldürür. Eğer bir savaş-büyücüsü düşmanlarına cehennem alevleri gönderirse onları yine yakarak öldürür."

"Yani sonuçta hepsi büyü," dedi Thrall.

"Ancak..." diye devam etti Gram. "... yıldırım doğa olayıdır. Onu çağırmak için onu dilersin. Cehennem alevleri içinse bir pazarlık yaparsın. O senden de bir şeyler götürür."

"Ama samanların yok olmaya başladığını söyledin. Bu savaş-büyücülerinin yönteminin daha iyi olduğunu göstermez mi?"

"Savaş-büyücülerinin yöntemi daha hızlı sonuç veriyordu," dedi Grom. "Daha etkiliydi... ya da en azından öyle görünüyordu ama bir gün bedel ödeme zamanı gelir ve bazen, bu bedel gerçekten korkunçtur."

Thrall, şu anda duygusuz bir halde iskân bölgelerinde pinekleyen orkların büyük çoğunluğunda ortaya çıkan tuhaf uyuşukluğun kendisinden başkalarını da dehşete düşürdüğünü öğrendi.

"Kimse bir açıklama bulamıyor," dedi Cehennemçiğliği. "Ama neredeyse hepimizi bir bir ele geçirdi. İlk başta bir tür hastalık olduğunu düşündük ama öldürmüyor ve belli bir yerden sonra daha kötüleşmiyor."

"Kamptaki orklardan biri bunun şeyle ilgisi olduğunu düşünüyordu..." Thrall kırıncı bir şey söylememek için susuverdi.

"Söyle!" dedi canı sıkılan Grom. "Neyle ilgisi varmış?"

"Gözlerdeki kızılılıkla," dedi Thrall.

"Ah," dedi Grom. Thrall'a, orkun sesinde hüznün izleri var gibi geldi. "Belki de gerçekten de öyledir.

Siz mavi gözlü gençlerin anlayamadığı bir şeyle mücadele ediyoruz. Umarım hiçbir zaman bunu anlamak zorunda kalmazsınız." Thrall'ın onunla tanıştığından beri ikinci kez olarak

Cehennemçiğliği genç orka küçük ve zayıf göründü. Thrall onun ince yapılı olduğunu fark etti. Onu bu kadar tehlikeli ve güçlü gösteren vahşiliği ve savaş narasıydı. Savaşşarkısı kabilesinin karizmatik lideri bedenlen eriyip gitmekteydi. Cehennemçiğliğini çok az tanıyor olsa da bunu fark etmiş olması Thrall'ı duygulan-

dırmıştı. Ork şefinin iradesi ve güçlü kişiliği onu hayatta tutan tek şeymiş gibi görünüyordu. Sadece kemik, kan ve kirşlerin en ince liflerle bir araya getirilmiş hali gibiydi. Algıladıklarını dile getirmese de Grom Cehennemçılığı bunu biliyordu. İkisinin gözleri buluştu. Cehennemçılığı başım sallayıp konuyu değıştirdi.

"Umut edebilecekleri, uğruna dövşebilecekleri hiçbir şey yok," dedi Cehennemçılığı. "Bana, bir orkun senin kaçmanı sağlamak için arkadaşlarından biriyle kavga edecek kadar gelişme gösterdiğini söyledin. Bu bana umut veriyor. Eğer bu orklar önem sahibi olmak için, kendi kaderlerini çizmek için bir yol olduğunu düşünürlerse... onların bu uykudan kalkabileceklerine inanıyorum. Hiçbirimiz o lanet kampların herhangi birinde bulunmadık. Bize bildiğin her şeyi anlat, Thrall."

Thrall, bir yardımı dokunabilmesinden mutluluk duyarak, bildiklerini seve seve anlattı. İskân bölgesini, orkları, nöbetçileri ve güvenlik önlemlerini elinden geldiğince detaylı bir şekilde tarif etti. Cehennemçılığı ara sıra bir soruyla sözünü keserek ya da daha ayrıntıya girmesini isteyerek onu dikkatle dinledi. Thrall anlatmayı bitirdiğinde Cehennemçılığı bir an için sessiz kaldı.

"İyi," dedi sonunda. "İnsanlar, bizim utanç verici onursuzluğumuzdan dolayı kendilerini güvende hissederek gevşemişler. Bunu yararıma kullanabiliriz. O rezil yerleri darmadağın edip tutsak edilen orkları özgürlüklerine kavuşturmak uzun süredir kurduğum bir düş, Thrall. Ancak korktuğum, kapılar açıldığında, aynı bir koyun sürüşü gibi, özgürlüklerine kavuşmak için bir çaba harcamayacak olmaları."

"Maalesef bu doğru gibi görünüyor," dedi Thrall.

Grom okkalı bir küfür savurdu. "Onları bu garip çaresizlik ve mağlubiyet uykusundan uyandırmak bizim elimizde. Şu zamanda gelmiş olman bence bir tesadüf değil, Thrall"

Gul dan artık yok ve onun savaş-büyücüleri dağılmış durumda. Artık bir zamanlar olduğumuz şeye geri dönüş zamanıdır." Alev alev gözleri parıladı. "Ve sen de bunun bir parçası olacaksın."

Artık Blackmoore için huzur diye bir şey kalmamıştı.

Akıp geçen her günle Thrall'ın bulunma ihtimalinin daha da azaldığını biliyordu. İskân bölgesinde onun muhtemelen sadece birkaç saniye gerisindeydiler ve bu olay tuğgeneralin ağzında acı bir tat bırakmıştı.

O da bu tadı bira, bal likörü ve şarapla çıkarmaya çalışıyordu.

Daha sonra hiçbir gelişme olmamıştı. Thrall iri ve çirkin bir ork için zor olanı başarıp ortadan tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. Bazen, boş şişeler yanında küme halinde birikmeye başlayınca Blackmoore, Thrall'ı ondan saklamak için herkesin kendisine karşı birlik olduğuna ikna oluyordu. Bu teorisine en büyük dayanak da en azından ona yakın birinin Blackmoore'a kesinlikle ihanet etmiş olmasıydı. Ona kuşkulandırmaması için bütün gece sıkıca sarılmış, bedensel zevklerini (normalden biraz daha hoyratça) tatmin etmiş ve onunla güzel güzel konuşmuştu. Ama yine de acı ve öfke öyle dayanılmaz boyutlardaydı ki Taretha uyuduktan sonra,, birlikte yattıkları yataktan ayrılıp kendinden geçene kadar içmişti.

Tabii ki Thrall'ın gidişyle İttifak'a karşı bir ork ordusunu yönetme umudu da parlak güneş ışınlarının altında kaybolup giden gündüz sisi gibi yok olmuştu. Peki şimdi Aedelas Blackmoore ne işe yarardı? Babasının adındaki damganın üstesinden gelmek ve (kendinden daha aşağı adamlar görünüşte kabul görürken) kendisini defalarca tekrar tekrar kanıtlamak zorunda olması zaten yeterince kötüydü. Elbette ona, şu anki mevkiinin hak ederek kazandığı bir şeref olduğunu söylemişlerdi ama Blackmoore iktidar koltuğundan çok uzaktay-



di ve gözden uzak olan gönülden de uzak olurdu. Gerçekten iktidar sahibi olan kim Blackmoore'u umursuyordu ki? Böyle bir kimse yoktu ve bu da Blackmoore'un midesine ağırlar girmesine neden oluyordu.

Uzun uzun ve hararetili bir yudum daha içti. Kapı sakin bir şekilde vuruldu. "Defol git," diye hırladı Blackmoore.

"Lordum?" Bu, hain orospunun baba dediği ödleğin tırsak sesi idi. "Bazı havadisler var, lordum. Lord Langston sizi görmeye geldi."

Blackmoore'un içinde bir umut filizlendi ve tuğgeneral yataktan kalkmak için çabaladı. Öğleden sonra saatlerinin ortaları olmuştu ve Taretha ona hizmet etmediği zamanlar her ne yapıyorsa onu yapmaya gitmişti. Çizmeli ayaklarını yere atıp olduğu yerde biraz oturarak etrafında dönüp duran dünyanın yavaşlamasını bekledi. "Onu içeri yolla, Tammis," diye emretti.

Kapı açıldı ve Langston içeri girdi. "Harika haberler var, lordum!" diye haykırdı. "Thrall'ın görüldüğünü öğrendik."

Blackmoore burun büktü. Ucunda hatırı sayılır bir ödül olunca Thrall'ın 'görülmesi' sıradan bir şey haline gelmişti ama Langston doğrulanmamış söylentiler için Blackmoore'a koşa koşa gelmezdi.

"Onu kim görmüş? Nerede?"

"İşkân bölgesinin kilometrelerce ilerisinde batı istikametinde," dedi Langston. "Bir ork evlerine girmeye kalkınca bir sürü köylü uyanmış. Aç görünüyormuş. Etrafını sardıklarında onlarla doğru düzgün konuşmuş ve üstüne saldırdıklarında mücadele edip onları alt etmiş."

"Ölen var mı?" Blackmoore olmamasını umuyordu. Eğer evcil orku birini öldürdüyse köye bir ödeme yapması gerekecekti.

"Hayır. Aslına bakarsanız, orkun öldürmekten bilinçli olarak kaçındığını söylediler. Birkaç gün sonra çiftçilerden birinin oğlu bir ork grubu tarafından kaçırılmış. Çocuk bir yeral-

ti mağarasına götürölmüş ve diğerleri iri bir orka onu öldürmesini emretmişler. Ork buna karşı çıkmış ve şefleri de bu karara katılmış. Oğlan saliverilmiş ve hemen başından geçenleri anlatmış. Ayrıca lordum... aralarındaki konuşmalar insan dilinde geçmiş çünkü iri ork arkadaşlarının dilini anlamıyor-muş."

Blackmoore başını salladı. Ayaktakımının Thrall hakkındaki düşüncelerinin karşısına kendisinin Thrall hakkında bildiklerini koyduğunda her şey kulağa çok doğru geliyordu. Ayrıca küçük bir oğlan çocuğu herhalde Thrall'ın pek fazla orka bilmediğini fark edebilecek kadar zeki olamazdı. Kutsal Işık adına... Belki de onu bulabilirlerdi.

Thrall'ın nerede olduğuyla ilgili başka bir söylenti duyulmuştu ve Blackmoore bir kez daha söylentilerin peşinden gitmek için Durnholde'den ayrılmıştı. Taretha'nın aklında birbirine zıt ve yoğun iki ayrı düşünce vardı. Birincisi söylentilerin asılsız çıkması ve Thrall'ın, göröldüğü rapor edilen yerden kilometrelerce uzakta olması için çaresiz bir umuttu. Diğeriyse Blackmoore'un gidişiyile duyduğu büyük rahatlama hissiydi.

Her gün yaptığı gibi kalenin dışındaki alanda gezintiye çıkmıştı. Ara sıra rastlanılan haydutlar dışında bu günlerde etraf güvenliydi ve onlar da zaten ana yollarda dolaşıyordu. Çok iyi bildiği ormanda ona bir zarar gelmezdi.

Saçlarını açıp dalga dalga omuzlarına döktü. Bu özgürlüğün tadını çıkarıyordu, bir kadının saçlarını açması hoş karşılanmazdı. Neşe içindeki Taretha birbirine dolanmış altın telleri parmaklarıyla tarayıp başını dağınık saçlarına meydan okurcasına iki yana salladı.

Bakışları el bileklerindeki darp izlerine takıldı. İçgüdüsel olarak bir eli diğerini gizlemek için uzandı. Hayır. Kendisine ait olmayan bir utancı gizlemeyecekti.

Taretha elini çürüklerin üstünden çekmek için kendini zorladı. Ailesinin iyiliği için ona boyun eğmek zorundaydı ama onun yaptığı yanlışları gizlemek için Blackmoore'a yardım etmeyecekti. Taretha derin derin iç geçirdi. Burada bile Blackmoore'un gölgesi peşinde gibiydi. Onu zihninden kovalayıp yüzünü güneşe çevirdi.

Thrall'a veda ettiği mağaraya gitmiş ve uzun bacaklarını göğsüne yaslayarak orada bir süre oturmuştu. Orman yaratıkları dışında birinin uzun zamandır buraya uğradığına dair bir işaret yoktu. Sonra kalkıp Thrall'a ona verdiği kolyeyi saklamasını söylediği ağaca doğru aheste aheste gitti. Ağacın karanlık yarıklarına dikkatle göz attı ama bir gümüşün parıltısına rastlamadı. Bu onu hem rahatlatmış, hem de üzmüştü. Taretha, Thrall'a yazmayı ve onun nazik ve bilgece cevaplarını okumayı fazlasıyla özlemişti.

Keşke halkının geri kalanı da aynı şeyleri hissetseydi. Orkların artık bir tehdit olmadığını göremiyorlar mıydı? Biraz saygı ve eğitimle düşman olmak yerine değerli müttefikler olabileceklerini anlayamıyorlar mıydı? İskân bölgelerine dökülen onca parayı, zamanı ve bunun nasıl bir aptallık ve dar kafalılık olduğunu düşündü.

Thrall'la birlikte kaçamamış olması çok kötüydü. Taretha ağır ağır kaleye dönerken bir borazan sesi duydu. Durnholde'nin efendisi dönmüştü. Yaşadığı bütün özgürlük ve hafifleme hissi açık bir yaradan akan kan gibi akıp gitti vücudundan.

Beni ne bekliyor olursa olsun en azından Thrall özgür, diye düşündü. Benim bitmez tükenmez kölelik günlerimse önümde uzanmakta.

Thrall dövuştü, geleneksel yöntemle hazırlanmış yemekler yedi ve öğrenmeye devam etti. Kısa zaman sonra belirgin bir aksanla da olsa akıcı bir şekilde orkça konuşuyordu. Av par-

tilerine katılabilir ve artık geyik yakalamakta ayak bağı olmaktan çok onlara yardımcı oluyordu. Kalın olmalarına rağmen bir yazı aletini kullanmayı öğrenebilmiş olan parmakları tavşanlar ve diğer hayvanlar için tuzak hazırlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Savaşsarkısı kabilesi yavaş yavaş onu kabullenmeye başlamıştı. Thrall hayatında ilk defa bir yere ait olduğunu hissediyordu. Ancak sonra keşif partilerinden yeni haberler geldi. Rekshak bir akşam yüzünde her zamankinden daha sinirli ve hırçın bir ifadeyle döndü. "Havadis var, lordum," dedi Cehennemçılığı'na. "Herkesin yanında söyleyebilirsin," dedi Cehennem çığılığı. Bu gece yerin üstündeydiler. Serin bir sonbahar sonu akşamının tadını çıkarıyor ve Thrall'ın kabileye getirdiği bir avla ziyafet çekiyorlardı.

Rekshak, Thrall'a doğru rahatsız bir bakış atıp homurdandı. "Nasıl isterseniz. İnsanlar ormanları didik didik aramaya başlıyor. Üniformaları kırmızı ve altın rengi, sancaklarında da siyah bir doğan var."

"Blackmoore," dedi Thrall tiksintiyle. Bu herif onu hiç rahat bırakmayacak mıydı? Dünyanın sonuna kadar kovalanıp Blackmoore'un keyfi uğruna seyircilerin karşısına çıkarılmak için zincirlere mi vurulacaktı?

Hayır. Tekrar köle edilmesine razı olmaktansa, kendi canını alırdı. Konuşmak için yanıp tutuşuyordu ama nezaket gereği, adamına Cehennemçılığı'nın kendisinin cevap vermesini beklemeliydi.

"Tahmin etmiştim," dedi Cehennemçılığı. Sesi Thrall'ın beklediğinden daha sakin çıkmıştı. Belli ki Rekshak da buna şaşırmıştı. "Lordum," dedi. "Yabancı Thrall hepimizi tehlikeye atıyor. Sığmağımızı bulurlarsa kendimizi onların merhametine bırakmış oluruz. Ya öldürölürüz ya da koyun gibi toplanıp kamplara tıklarız."

"Bunların ikisi de olmayacak," dedi Cehennemciđliđi. "Thrall'ın bizi tehlikeye attığı falan da yok. Onun bizle kalması benim kararım. Kararımdan şüpheye mi dűřüyorsun?"

Rekshak başını eğdi. "Hayır, şefim."

"Thrall kalacak," diye ilan etti Cehennemciğliği.

"Çok teřekkűr ederim yűce řef ama Rekshak haklı," dedi Thrall. "Gitmeliyim. Savařsarkısı kabilesini daha fazla tehlikeye sokamam. Gideceđim ve ardımda takip etmeleri için sahte izler bırakacađım. Bűylece sizden uzaklařacaklar ama beni de bulamayacaklar."

Cehennemciđliđi sađında oturmakta olan Thrall'a dođru eğildi. "Ama sana ihtiyacımız var, Thrall," dedi ork řefi. Gűzleri karanlıkta parlıyordu. "Sana ihtiyacım var. Seninle birlikte kardeřlerimizi kurtarmak için daha hızlı harekete gećeceđiz."

Ancak Thrall başını iki yana sallamaya devam' ediyordu. "Kış geliyor. Bir ordu beslemek zor olacak. Ayrıca... kardeřlerimizi kurtarmak için senin yanında saf tutmadan evvel yapmam gereken bir řey var. Bana kabilem Buzkurdu'nu bildiđini söyledin. Seninle birlikte savařmaya hazır, olabilmem için űnce onları bulmalı ve kim olduđum, nereden geldiđim hakkında daha fazla řey űđrenmeliyim. Onları bulmak için ilkbaharda yola çıkmayı umuyordum ama Blackmoore beni erken harekete gećmeye zorluyor gibi gűrűnűyor."

Cehennemciđliđi uzun bir sűre bakıřlarını Thrall'dan ayırmadı. Ondan daha iri olan ork gűzlerini bu korkunç, kızıl gűzlerden kaćırmamıřtı. Sonunda Cehennemciđliđi űzűntűyle başıyla onayladı.

"İntikam için yanıp tutuřsam da senin dűřűnceni daha bil- ' gece buluyorum. Kardeřlerimiz esaret altında sűrűnűyor ama ' üstlerindeki uyusukluk hali onların acısını dindirebilir. Onları űzgűrlűđűne kavuřturmak için gűneřin gűkyűzűnde daha j parlak yűkselmesini bekleyecek zamanımız var.

Buzkurdu ka- I hilesinin nerde kaldığını kesin olarak bilemesem de eğer bu-

nu yapman kaderinse, kalbim her nasılsa onları bulacağım söylüyor."

"Sabah yola çıkacağım," dedi Thrall. Göğsünün içindeki kalbi hüznle doluydu. Titreşen ateşin diğer tarafında, ondan hiçbir zaman hoşlanmamış olan Rekshak onaylayarak başını sallıyordu. Ertesi sabah Thrall, Savaşşarkısı kabilesi ve Grom Cehennemçılığı'nı gönülsüzce veda etti.

"Bunu almanı istiyorum," dedi incecik boynundan çıkardığı kemik kolyesini uzatan Cehennemçılığı. "Bu benim ilk öldürdüklerimin hatırası. İçlerine kendi sembollerimi kazıdım. Bütün ork şefleri onları tanır."

Thrall itiraz edecek oldu ama Cehennemçılığı keskin, sarı dişlerim göstererek hırladı. Ona karşı bu kadar nazik davranmış olan şefi gücendirmek ya da kulakları sağır eden o çılgığı bir daha duymak istemeyen Thrall başını eğip Grom'un onun kalın boynuna kolyeyi takmasına izin verdi.

"İnsanları sizden uzağa çekeceğim," diye yineledi Thrall.

"Yapmasan da önemli değil," dedi Cehennemçılığı. "Onları dilim dilim doğrarız." Ork şefi vahşi bir kahkaha koyuverdi ve Thrall da ona katıldı. Geldiği yerlere, soğuk kuzey topraklarına doğru ayrılırken hâlâ gülmeye devam ediyordu.

Birkaç saat sonra normal istikametinden sapıp yemek çaldığı ve sakinlerini korkuttuğu köye doğru dönüş yaptı. Çok yaklaşmadı çünkü hassas kulakları şimdiden askerlerin seslerini duymaya başlamıştı. Ancak Blackmoore'un adamları için bir yem bırakmayı ihmal etmedi.

Bunu yapmak içinden bir parçanın kopmasına neden olsa da Buzkurdu kabilesinin işaretini taşıyan kundak bezini alıp kumaştan büyükçe bir şerit kopardı. Bu parçayı köyün güneyindeki dallı budaklı bir kütüğün üstüne bıraktı. Kolayca bulunabilir olması ama çok belirgin olmaması için çabalamıştı.

Aynı zamanda yumuşak ve çamurlu toprakta bazı iri, kolayca takip edilebilecek izler bırakmayı da ihmal etmemişti.

Biraz şansla Blackmoore'un adamları hemen tanınabilecek olan eski püskü kumaş parçasını bulacak, ayak izlerini görecektir ve Thrall'ın güney istikametine yöneldiğini düşüneceklerdi. Ayak izlerine basarak geri geri gitti (bu okuduğu kitaplardan öğrendiği bir taktikti) ve sonraki adımlarını atmak için taş ya da sert toprak zemin aradı.

Alterac Dağları'na doğru baktı. Grom, yazın en sıcak günlerinde bile bu dağların doruklarının mavi gökyüzüne bembeyaz yükseldiğini söylemişti. Hava dönmeye başladığında Thrall, tam olarak nereye gideceğini bilemese de o dağların kalbine doğru yola çıkmak üzereydi. Zaten kar şimdiden bir ya da iki kez hafifçe atıştırmıştı. Yakında kar kaim ve yoğun bir şekilde yağacaktı. En yoğun yağış da dağlarda olacaktı.

Savaşşarkısı kabilesi onu iyice tedarikli göndermişti. Ona kurutulmuş et dilimleri, karları doldurup eritebileceği bir tulum, kışın en keskin saldırılarından korunabileceği kaim bir kap ve kurutulmuş ete takviye yapmasını sağlayacak birkaç tavşan kapını vermişlerdi.

Kader, talih ve de yabancılarla bir insan kızının inceliği onu buraya kadar getirmişti. Grom, Thrall'ın ileride yerine getireceği bir işlevi olduğunu ima etmişti. Eğer bu doğruyuysa, buraya kadar olduğu gibi bundan sonra da yazgısına doğru yönlendirileceğine güvenmek zorundaydı. Çuvalı sırtlayıp hiç ardına bakmadan, kendisini çağırmakta olan dağlara doğru ilerlemeye başladı. Bu dağların engebeli doruklarında ve gizli vadilerinde bir yer, Buzkurdu kabilesine ev sahipliği yapmaktaydı.

■

on iki

G

ünler haftalara dönüştü ve Thrall geçen zamanı güneşin yükselişlerinden değil, kar yağışlarından hesaplamaya başladı. Tutumlu davranmış olsa da Savaşşarkısı kabilesinin kendisine vermiş olduğu kurutulmuş etleri tüketmesi uzun sürmemiştir. Tuzaklar sadece ara sıra işe yarıyordu ve dağın daha yükseklerine çıktıkça yakaladığı hayvanların sayısı da azalıyordu.

En azından susuzluk sorunu yaşamıyordu. Her yanında buz gibi akarsular ve kalın, beyaz kar yığınları vardı. Birkaç kez aniden patlak veren bir fırtınaya yakalanmış ve fırtına geçene kadar karın içine kazdığı bir çukurun içinde beklemişti. Her seferinde, tek yapabildiği sonuçta geri çıkabilmeyi umut etmek olmuştur.

Zorlu çevre koşullarının karanlık bedeli yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Hareketleri her geçen an yavaşlıyordu. Birkaç kez dinlenmek için durduğunda neredeyse bir daha kalkamıyordu. Yiyecekler tükenmişti ve hiçbir tavşan ya da dağ sıçanı tuzaklarına yakalanacak kadar aptal değildi. Buralarda herhangi bir hayvanın yaşadığına dair tek işaret, ara sıra karda rastladığı toynak ya da pençe izleri ve geceleri uzaklarda uluyan kurtların ürkütücü sesleriydi. Hiddetli midesini yatıştırmak için yaprakları ve ağaç kabuklarını yemeye başlamıştı ama her zaman yediklerini sindirebildiği söylenemezdi.





bu emre itaat etmedi. Artık kar ona soğuk bile gelmiyordu. Kar..; sıcak ve yumuşaktı. İç çeken Thrall gözlerini kapadı.

Duyduğu bir ses gözlerini tekrar açmasına neden oldu ama zihninin oynadığı bu yeni oyuna sadece ilgisiz bir bakış attı. Bu kez gördüğu, hemen hemen etrafını saran kar kadar beyaz renkte kurtlardan oluşan büyük bir sürüydü. Çevresinde bir çember oluşturmuş, sessizce bekliyorlardı. O da onlara, biraz da bu olan bitenin nasıl sonlanacağını merak ederek baktı. Üstüne mi saldıracaklardı yoksa sadece kaybolup gidecekler miydi? Ya da o bilincini yitirene kadar bekleyecekler miydi?

Aslında var olmayan kurtların ardında üç karanlık şekil belirdi. Bunlar, onu daha önce ziyaret etmiş olanlardan değildi. Tepeden tırnağa kalın kürklere sarınmışlardı. Thrall kadar değilse de üşümüyormuş gibiydiler. Kürklü kukuletalarının içindeki yüzleri gölgelere gizlenmişti ama iri çeneleri belli oluyordu. Bu ve iriyarı vücutları, onların ork olduğuna işaret ediyordu. Thrall bu kez zihnine kızdı. Ona uğrayan diğer hayallere alışmıştı. Şimdiyse ne yazık ki bu hayali orkların kendisi için planlarını öğrenemeden ölüp gidecekti.

Gözlerini kapadı ve sonra her şey kayboldu.

"Sanırım uyandı." Bu, yüksek tonda ve yumuşak bir sestti. Thrall dönüp ağırlaşmış göz kapaklarını açtı.

Tam karşısında durup ona merakla bakan bir ork çocuğuydu. Thrall, küçük erkek çocuğuna dikkatle bakabilmek için gözlerini daha çok araladı. Savaşşarkısı kabilesinde hiç çocuk yoktu. Korkunç savaşlardan sonra, sayıları azalmış bir halde bir araya toplanmışlar ve Grom'un dediğine göre hayatını ilk kaybedenler çocuklar olmuştu.

"Merhaba," dedi Thrall, ork dilinde. Sözcükler ağzından kulak tırmalayıcı bir tonda çıkmıştı. Oğlan olduğu yerde sığırdı ve sonra güldü.

"Kesinlikle uyanık," dedi çocuk ve hızla uzaklaştı. Thrall'ın görüş alanını başka bir ork doldurdu.

Kısacık bir süre içinde

Thrall ikinci kez yeni bir ork tipi görüyordu: İlki çok gençti ve şimdi gördüğüyse kesinlikle çok ama çok kış geçirmişti.

Bu ihtiyaç yüzdeki ork çizgilerinin hepsi abartılı görünüyordu. Gerdanı sarkmış, dişleri Thrall'inkilerden bile fazla sararmış ve çoğu da kırık ya da eksikti. Gözleri tuhaf bir beyazlıktaydı ve Thrall bu gözlerde hiç gözbebeği göremiyordu. Vücudu bükülüp kamburlaşarak neredeyse çocuğunki kadar küçülmüştü ama Thrall ihtiyarın birdenbire karşısına dikilmesiyle içgüdüsel olarak geriye sinmişti.

"Hıh, öleceğini düşünmüştük genç adanı."

Thrall içinde öfke dolu bir sancı hissetti. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma," dedi.

"Prensiplerimiz yardıma muhtaç olanlara yardım etmemizi gerektirir," diye devam etti ork. "Ama yardımımızın işe yaramaması her zaman için daha yararlıdır. Besleyecek bir boğaz eksilir."

Thrall bu kabalık karşısında şaşaladı ama hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

"Adım Drek'Thar. Buzkurdu kabilesinin şamanı ve koruyucusuyum. Sen kimsin?"

Bu buruşuk tenli ihtiyaç orkun bütün Buzkurdu kabilesinin koruyucusu olması fikri Thrall'ın komiğine gitti. Doğrulup oturmaya çalıştı ama kürklerin üstüne sanki görünmez bir el tarafından itilmiş gibi hızla geri yapıştırılınca irkildi. Drek'Thar'a doğru baktı ve ihtiyaç adamın parmaklarının konumunu yavaşça değiştirdiğini gördü.

"Sana kalkma izni vermedim," dedi Drek'Thar. "Soruma cevap ver, yabancı; yoksa konuksever tavrımızı bir daha gözden geçirmem gerekecek."

İhtiyar orka şimdi daha bir saygıyla bakan Thrall cevap verdi: "Adım Thrall."

Drek'Thar hırsıyla tükürdü. "Thrall! Bir insan sözcüğü ve de aynı zamanda bir teslimiyet sözcüğü."

Evet, onların dilinde köle anlamına gelen bir sözcük, dedi Thrall. "Ama ben artık bir thrall değilim. Yine de bu adı, kendimi üstümdeki vazifeyi unutmamaya zorlamak için saklıyorum. Zincirlerimden kurtulup kaçtım, asıl geçmişı bulmak niyetindeyim." Hiç düşünmeden bir kez daha doğrulmaya kalkan Thrall tekrar geri yapıstırıldı. Bu kez yıpranmış, yaşlı ellerin hafifçe kıpırdadığını gördü. Bu kesinlikle güçlü bir samandı.

"Kurt dostlarımız seni neden bir tipide yolculuk ederken buldu?" diye sordu Drek'Thar. Bakışları Thrall'ın ilerisindeki bir noktaya çevrilmişti. Thrall yaşlı orkun kör olduğu fark etti.

"Bu uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Thrall kendini gülmekten alamadı. Bu aksi, ihtiyar şamandan hoşlanmaya başladığım fark etti. Kendisini dümdüz yatıran amansız güce boyun eğip öyküsünü anlatmaya başladı. Blackmoore'un kendisini bir bebekken bulmasını, onu büyütüp dövüşmeyi ve okumayı öğretmesini anlattı. Şamana Tari'nin sevecenliğinden, kamplarda rastladığı uyuşuk orklar-dan, Cehennemçiliği'yla sonunda temas kurmasından, onun kendisine savaşçı olmanın prensiplerini ve halkının dilini öğretmesinden bahsetti.

"Buzkurdu kabilesinin benim kabilem olduğunu söyleyen Cehennemçiliği'ydı," diye sözlerini bitirdi. Bunu bebekken beni içine sardıkları küçük kumaş parçasından anladı. Sana onu göstere..." Birden utanarak sustu. Tabii ki Drek'Thar'a hiçbir şey 'gösteremezdi'.

Şamanın bu hakaret karşısında hiddetlenmesini beklemeş-ti ama bunun yerine Drek'Thar elini ona doğru uzattı. "Onu bana ver."

Şimdi göğsündeki baskı hafifleyen Thrall doğrulup oturma-bilmişti. Çuvalına uzanıp Buzkurdu örtüsünden geriye kalan

yırtık pırtık parçayı aldı ve onu hiçbir şey söylemeden şamana teslim etti. Drek'Thar onu iki eliyle tutup göğsüne yaklaştırdı. Yumuşak bir sesle Thrall'ın seçemediği sözcükler mırıldandı ve sonra başını salladı.

"Kuşkulandığım gibi," diyen yaşlı ork derin bir iç çekti. Kumaşı Thrall'a geri verdi. "Kumaş gerçekten de Buzkurdu kabilesine ait ve onu annen kendi elleriyle dokumuş. Senin öldüğünü sanmıştık."

"Nasıl olur da..." Ve Thrall birden Drek'Thar'ın ne dediğini tam olarak anladı. İçi umutla doluverdi. "Annemi tanıyor musun? Ya babamı? Kimim ben?"

Drek'Thar başını kaldırıp kör gözleriyle Thrall'a baktı. "Sen önceki şefimiz Durotan'ın ve onun yiğit eşi Draka'nın tek çocuğusun."

Et, bitki kökleri ve et suyundan yapılan doyurucu bir türlü yemeği eşliğinde Drek'Thar Thrall'a öykünün geri kalanını anlattı. En azından bildiği kadarıyla... Genç orku mağarasına almıştı. Işıl ısıllı yanan ateş ve bedenlerini saran kaim, kürklü pelerinler sayesinde yaşlı şaman da, genç savaşçı da sıcak ve rahattı. Thrall uyandığında yaşlı orku haberdar etmek konusunda pek gayretli olan yardımcısı Palkar, içine kepçeyle türlü yemeği koyduğu sıcak, tahta çanağı nazikçe Drek'Thar'ın ellerine tutuşturdu.

Ork konuşmayı sonraya erteleyerek önündeki yemeği yemekteydi. Palkar sessizce oturuyordu. Duyulan tek ses ateşin çıtırtısı ve Drek'Thar'ın kurt yandaşı Bilgekulak'ın ağır ve derin soluklarıydı. Drek'Thar gibi bu konulardan bir daha bahsetmesi gerekeceğini hiç düşünmemiş biri için oldukça zorlu bir öyküydü bu.

"Annenle baban Buzkurdu kabilesinin en saygın üyeleri. Çok kış önce tehlikeli bir göreve çıkarak bizden ayrıldılar ve bir daha geri dönmediler. Onlara ne olduğunu bilmiyor-

duk... Şimdiye kadar. Kumaşı işaret etti. "Bunu bana kumaştaki teller söyledi. Onlar katledildi ama sen hayatta kalıp insanlar tarafından büyütüldün."

Kumaş yaşayan bir şey değildi ama o, dağları süsleyen ak keçilerin postlarından yapılmıştı. Yün zamanında yaşayan bir varlığın parçası olduğundan kendine özgü bir sezisi vardı. Kumaş ayrıntıları veremiyordu ama saçılan kanları, etrafa sıçrayan koyu kırmızı damlalarla anlatıyordu. Drek'Thar'a Thrall hakkında da bir şeyler söylemişti. Genç orkun öyküsünü doğrulamış ve ona Drek'Thar'a inandırıcı gelen bir gerçekçilik hissi katmıştı.

Thrall'ın, örtüden geriye kalanın kendisiyle açık açık 'konuşmuş' olması konusunda kuşkuları olduğunu hissedebiliyordu. "Annemin ve babamın canına mal olan görev neydi?" diye merakla sordu genç ork.

Ancak Drek'Thar henüz bu bilgiyi paylaşmaya hazır değildi. "Belki sana zamanla anlatırım ama şu anda beni zor bir duruma soktun, Thrall. Bize kış vakti, en zorlu mevsimde geldin ve kabilenin üyeleri olarak seni aramıza kabul etmemiz gerekiyor. Ancak bu karşılıksız olarak sıcak tutulup beslenip barındırılacağıın anlamına gelmiyor."

"Böyle bir davranış görmeyi beklemedim," dedi Thrall. "Güçlüyüm; sıkı çalışıp avlanmanıza yardım edebilirim. İnsanların bazı yöntemlerini size öğretebilirim, böylece onlarla savaşmaya daha hazırlıklı olursunuz. Size..."

Drek'Thar elini emredencesine kaldırıp Thrall'ın hevesli konuşmasını susturdu. Dinledi. Ateş ona bir şey anlatıyordu. Sözlerini daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi.

Drek'Thar afallamış ti. Ateş elementlerin kontrol edilmesi en zor olanıydı. Onu tatmin edecek bütün seremoniler tamamlanıp ona seslenildiğinde nadiren karşılık vermeye tenezzül ederdi. Ama şimdi, Ateş onunla konuşuyordu... Thrall hakkında konuşuyordu!

Yaşlı ork zihninde yiğit Durotan'ın, güzel ve amansız Draka'nın görüntülerini gördü. Sizi özlüyorum, eski dostlarım, diye düşündü. Ve şimdi sizin kanınız bana oğlunuzun bedeniyle döndü. Ateşin Ruhunun bile hakkında iyi şeyler söylediği bir evlat... Ancak bu kadar genç, bu kadar denenmemiş... bu kadar insan izi taşıyor haldeyken ona liderlik makamını veremem!

"Baban gittiğinden beri Buzkurtlarının lideri ben oldum," dedi Drek'Thar. "Kabileye yardım önerini kabul ediyorum, Durotan oğlu Thrall ama mevkiini kazanman lazım."

Altı gün sonra Thrall bir kar fırtınasıyla mücadele ederek, kar kurtlarıyla birlikte yakaladığı iri, kürklü bir hayvanı sırtlamış kabilenin kamp kurduğu yere dönüyor ve köleliğin bundan daha zor olup olmadığını düşünüyordu.

Bu fikir zihnine girer girmez Thrall onu kovaladı. Şimdi kendi halkıyla birlikteydi. Ama ona düşmanca davranmaya ve gönülsüzce konukseverlik göstermeye devam ediyorlardı. Hep en son yiyen o oluyordu. Kurtlar bile Thrall'dan önce midelerini dolduruyordu. Uyunacak yerlerin en soğuşu, en ince pelerin, en sefil silahlar, en külfetli angarya ve vazifeler ona veriliyordu. Bunu alçakgönüllülikle kabulleniyor ve ne için olduğunu anlayabiliyordu: Bu onu sınavdan geçirmek, Buzkurdu kabilesine (Blackmoore'un yapacağı gibi) kral gibi karşılanmayı bekleyerek gelmediğinden emin olmak içindi.

Böylece atık çukurlarını dolduruyor, hayvanların derisini yüzüyor, ateş için odun topluyor ve kendisinden istenen bütün işleri hiç sesini çıkarmadan yapıyordu. En azından bu kez tipide kendisine eşlik etmesi için yanında kar kurtları vardı.

Bir akşam Drek'Thar'a kurtlarla orklar arasındaki bağı sormuştu. Hayvanların evcilleştirilmesi durumuna aşinaydı elbette ama bu daha farklı, daha derin bir şey gibi görünüyordu.

"Öyledir," diye karşılık verdi Drek'Thar. "Kurtlar senin anladığın kelime anlamıyla ehlileştirilmiş değil. Bize .arkadaş-



lık etmek için geldiler çünkü ben onları davet ettim. Bu şaman olmanın bir parçasıdır. Bizler doğaya ait şeylerle bir bağa sahibiz ve her zaman onlarla uyum içinde çalışmak için çabalarız. Kurtların bize yandaş olması bize yardımcı oluyor. Bizimle avlanıyor, kürkleri yeterli olmadığına bizi sıcak tutuyorlar. Bizi yabancılara karşı uyarıyorlar, aynı sana yapmış oldukları gibi. Eğer kurt. dostlarımızdan biri seni bulmasaydı ölmüş olacaktın. Biz de karşılığında onların iyi beslenmesini, yaralarının iyileştirilmesini ve yavrularının yavrulama zamanlarında dağlarda kol gezen güçlü rüzgâr kartalları tehlikesinden korunmasını sağlıyoruz.

Keçilerle de benzer bir anlaşma yaptık. Gerçi onlar kurtlar kadar akıllı değil. Bizlere yünlerini, sütlerini veriyorlar ve çok ihtiyaç duyduğumuzda içlerinden biri canını bize bağışlıyor. Biz de karşılığında onları koruyoruz. Anlaşmayı istedikleri zaman bozabilirler ama son otuz yıldır hiçbirini bunu yapmadı."

Thrall duyduklarına inanamıyordu. Bu gerçekten de kuvvetli bir büyü olmalıydı. "Ama hayvanlardan başka şeylerle de bağlantı kurabiliyorsun, değil mi?"

Drek'Thar başım salladı. "Karlari, rüzgârı ve yıldırımını çağırabilirim. İsteddiğimde ağaçlar önümde eğilebilir. Nehirler istediğim yöne akabilir."

"Gücün bu kadar büyükse, o zaman neden bu amansız yerde yaşamaya devam ediyorsunuz?" diye sordu Thrall. "Eğer dediğin doğruysa bu çorak dağ başını verimli bir bahçeye dönüştürebilirsin. Yemek bulmak hiç zor olmaz, düşmanlarınız sizi asla bulamaz..."

"Ve ben de elementlerle olan temel anlaşmayı çiğnemiş olurum ve doğaya ait hiçbir şey bir daha bana karşılık vermez!" diye kükredi Drek'Thar. Thrall sözlerini geri alabilmeyi isterdi ama artık çok geçti. Belli ki şamanı fazlasıyla gücendirmişti. "Hiçbir şey anlamıyor musun? İnsanlar sana pençelerini, bir şamanın gücünün temelinde yatanı göremeyeceğin

kadar derin mi saptı? Bu şeyler bana bahşediliyor çünkü bunları kalpten bir saygıyla diliyorum ve karşılığında bir şey önermeye gönüllü oluyorum. Kendim ve halkım için sadece en temel ihtiyaçların karşılanması istiyorum. Bazı zamanlar büyük şeyler istiyorum ama sadece iyi, geçerli ve sağlıklı bir sebep varsa. Karşılığında o güçlere teşekkürlerimi sunuyorum. Onların sadece ödünç alındığını, asla satın alınmadığını biliyorum. Bu onların tercihi olduğu için bana geliyorlar, ben istedim diye değil! Onlar köle değil, Thrall. Onlar kendi rızalarıyla gelen, güçlü varlıklar; onlar benim büyümün yandaşları, benim uşaklarım değil. Peh!" Hırlayarak Thrall'a arkasını döndü. "Asla anlayamayacaksın."

Drek'Thar günler boyunca Thrall'la konuşmadı. Thrall ayak işlerini yapmaya devam etti ama zaman geçtikçe Buzkurdu kabilesiyle yakınlaşacağına daha da uzaklaştığını hissediyordu. Bir akşam atık çukurlarını kaparken genç erkeklerden biri ona seslendi: "Köle!"

"Adım Thrall," dedi Thrall, ters bir sesle.

Diğer ork omuz silkti. "Thrall, köle. İki de aynı şey. Kurdum hastalandı ve yattığı örtüyü kirletti. Temizle şunu." "

Thrall'ın gırtlığından hafif bir homurtu yükseldi. "Kendin temizle. Ben senin uşağın değil, Buzkurdu kabilesinin bir. konuyum," diye hırladı.

"Hadi ya, öyle mi? Köle ismiyle mi? Hadi bakalım, insan yavrusu, al şunu!" Ork bir örtü fırlattı ve Thrall daha tepki vermeden örtü onu sarıverdi. Buz gibi bir ıslaklık Thrall'ın yüzüne çarptı ve orkun burnuna iğrenç bir sidik kokusu doldu.

İçinde bir şey köpürmeye başladı. Kızıl bir öfke görüşünü kapladı ve Thrall büyük bir hiddetle haykırdı. Pis örtüyü parçalayarak üstünden attı ve yumruklarını sıktı. Uzun zaman önce arenada yaptığı gibi ayağını öfkeyle, tempolu bir şekilde yere vurmaya başladı. Tek fark, burada neşe içinde bağı-"

şan bir kalabalık yerine bir anda sessizliğe bürünüp ona dönmüş olan küçük bir ork grubu olmasıydı.

Genç ork dişlerini göstererek inatla tekrarladı: "Sana şunu temizle dedim, köle."

Thrall böğürerek atıldı. Genç erkek yere devrildi ama karşılık vermeyi ihmal etmemişti. Thrall etine giren keskin, siyah tırnakları hissetmedi. Tek hissettiği öfkeydi, hiddetti. O, kimsenin kölesi değildi.

Sonra onu diğerinin üstünden çekerek uzaklaştırdılar ve bir kar kümesinin içine attılar. Buz gibi ıslaklığın yarattığı şok onu kendine getirdi ve o anda bu orklar tarafından kabul görme şansını berbat ettiğini fark etti. Bu düşünce onu mahvetmişti. Bilekleri karın içine gömülü halde öylece oturup bakışlarını yere dikti. Başarısız olmuştu. Ait olabileceği hiçbir yer yoktu.

"Bunun ne kadar süreceğini merak etmiştim," dedi Drek'Thar. Thrall bakışlarını bitkin bir halde yukarı kaldırınca karşına dikilmiş olan kör şamanı gördü. "Bu kadar uzun süre dayanman beni şaşırttı."

Thrall yavaşça ayağa kalktı. "Beni konuk etmiş olanlara el kaldırdım," dedi kelimeler ağzından güçlkle dökülerek. "Buradan ayrılacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Drek'Thar. Thrall dönüp ona baktı. "Senin için ilk sınavım, bizden biri olmak için fazla kibirli olup olmadığını görmektir. Buraya gelip de şeflik mertebesini doğuştan gelen hakkın olarak talep etmiş olsaydın seni buradan gönderirdik... ve ardından kurtlarımızı gönderip bir daha geri gelmeyeceğinden emin olurduk. Seni kabul etmemiz için alçakgönüllü olmalıydın.

Ama aynı zamanda uzun süre köle gibi davranan birine de saygı duymazdık. Eğer Uthul'un hakaretlerine karşı çıkmasaydın gerçek bir ork sayılmazdın. Senin hem alçakgönüllü hem de mağrur olduğunu gördüğüm için çok mutluyum, Thrall."

Drek'Thar, teni buruşmuş elini Thrall'ın kaslı koluna attı nazikçe. "Şaman öğretisinden geçecek olan biri için bu iki özellik de gereklidir."

## on uç

B

u uzun kış mevsiminin geri kalanı çetin geçiyorduysa da Thrall içeride hissettiği sıcaklığa sıkı sıkı tutunuyor ve dondurucu soğuğu önemsememeye çalışıyordu. Artık kabilenin bir üyesi olarak kabul görmüştü. Savaşşarkısı kabilesi bile onun, bu kadar değer gördüğünü hissetmesini sağlamamıştı. Günler, artık ailesi sayılan kabile üyeleriyle ava çıkarak ve Drek'Thar'ı dinleyerek geçiyordu. Geceler, bir arada ateş etrafında oturarak yapılan gürültülü, neşeli toplantılarda geçmiş günlerin görkemini anlatan şarkılar söyleyerek ve öyküler anlatarak geçiyordu.

Drek'Thar ona sık sık yiğit babası Durotan'ın maceralarını anlatan bir öykü ziyafeti çekse de Thrall her nedense yaşlı orkun bir şeyler gizlediğini seziyor ama bu konunun üstüne gitmiyordu. Thrall artık Drek'Thar'a tam anlamıyla güveniyordu ve şamanın, onun bilmesi gereken şeyi bilmesi gerektiği zaman anlatacağının farkındaydı.

Bir de eşsiz bir arkadaş edinmişti. Bir akşam, her zaman yaptıkları gibi kabile üyeleri ve onların kurt yandaşları ateşin etrafında toplanmışken, genelde ateşin biraz uzağında uyuyan sürüden genç bir kurt ayrılıp onlara yaklaşmıştı. Buzkurdu kabilesi üyeleri sessizliğe bürünmüştü.

"Bu dişi Seçim yapacak," dedi Drek'Thar, törensel bir ciddiyetle. Thrall, Drek'Thar'ın, kurdun cinsiyeti ve o... dişinin...

Seçim'e (bu her ne demekse) hazır olması gibi şeyleri nasıl bildiğini merak etmekten çoktan vazgeçmişti. Drek'Thar oldukça zahmetli bir şekilde ayağa kalkıp kollarını diş kurda uzattı. "Sevgili evladım, kabilemizden birine bağlanmak dileğin-desin," dedi. "Öne çık ve yaşamının geri kalanında bağlanmak istediğin kişi için Seçim yap."

Kurt hemen öne atılmadı. Kulakları seğirerek ve karanlık gözleri orada bulunan her orku tek tek inceleyerek bekledi. Çoğunun zaten bir yandaşı vardı ama bazılarının, özellikle de genç olanların, yoktu. Zamanında Thrall'ın, zalim davranışına isyan ettiği ve sonra çabucak arkadaş olduğu Uthul şimdi gerilmisti. Thrall, onun bu zarif ve alımlı yarattığın Seçim'inin kendisi olmasını istediğini görebiliyordu.

Kurdun gözleri Thrall'ın kollarıyla buluştu ve sanki bir anda bir şok dalgası orkun bütün vücuduna yayıldı.

Dişi kurt Thrall'a doğru koştu ve onun yanına uzandı. Kurdun gözleri orkunkileri delip geçiyordu. İki ayrı cinsten olsalar da Thrall içine bu yaratıkla arasında sıcaklık hissi dolduğunu hissetti. Bunu nasıl bildiğini tam olarak anlayamasa da ikisinden biri can verene dek bu dişi kurdun kendisinin yanında kalacağını biliyordu.

Thrall yavaşça uzanıp Karşarkısı'nın zarif biçimli kafasına dokundu. Postu yumuşacık ve kalındı. Orkun içi sıcaklık bir mutluluk hissiyle doldu.

Gruptakiler onaylarcasına hırıltılı sesler çıkardı. Epey hayal kırıklığına uğramış olsa da Thrall'ın sırtına dostça vuran ilk kişi Uthul oldu.

"Bize onun adını söyle," dedi Drek'Thar.

"Adı Karşarkısı," diye karşılık verdi Thrall. Yine bunu nereden bildiğini bilemiyordu. Kurt gözlerini yarı yarıya kıstı. Ork onun memnuniyetini hissedebiliyordu.

Kışın sonuna doğru bir akşam Drek'Thar sonunda Durotan'ın ölüm nedenini açıkladı. Güneş gökyüzünde parladıkça karların eriyişinin sesi daha çok duyulur olmuştu. Thrall o öğleden sonra Drek'Thar'ın yanında duruyor ve onun baharla birlikte eriyen karlar için yaptığı ayini seyreliyordu. Şaman onlardan, sadece Buzkurdu kabilesinin kamp yerini sular altında bırakmayacak kadar akış yönlerini değiştirmelerini istedi. Bir süredir hep olduğu gibi, Karşarkısı, Thrall'ın yanında, beyaz, sessiz ve sadık bir gölge gibi bekliyordu.

Thrall içinde bir kıpırtı hissetti ve bir ses duydu: Drek'Thar'ın dileğini duyuyoruz ve makul buluyoruz. Senin ve kabilenin barındığı yere akmayacağız, Şaman.

Drek'Thar eğilerek seremoniyi resmi şekilde sona erdirdi. "Duydum," dedi Thrall." "Karların sana karşılık verdiğini duydum."

Drek'Thar görmeyen gözlerini Thrall'a çevirdi. "Duyduğunu biliyorum," dedi. "Bu hazır olduğuna, sana öğretmem gerekenlerin hepsini öğrendiğine ve onları anladığına bir işaret. Yarın kabul edilmek için sınanacaksın ama bu gece mağarama gelmem istiyorum. Sana duymam gereken şeyler söyleyeceğim."

Karanlık çöktüğünde Thrall mağarada belirdi. Drek'Thar'ın kurt yandaşı Bilge-kulak sevincini belli eden sesler çıkardı. Drek'Thar eliyle Thrall'a içeri girmesini işaret etti.

"Otur," diye emretti. Thrall yaşlı orkun dediğini yaptı. Karşarkısı, Bilgekulak'ın yanına gitti ve kıvrılıp yatmadan önce burunlarını birbirlerine değdirdiler, sonra da çabucak uyuyuverdiler.

"Aklında baban ve onun akıbeti hakkında birçok soru var. Bu soruları yanıtlamaktan kaçındım ama artık her şeyi bilme zamanı geldi. Ancak önce, sana şimdi anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine değer verdiğin her şey üstüne yemin etmeni istiyorum. Ta ki bunun söylenmesi gerektiğine dair bir işaret alıncaya kadar."

"Yemin ederim," dedi Thrall ciddiyetle. Kalbi hızla çarpıyordu. Bunca yıl sonra gerçeği öğrenmek üzereydi.

"Yakın zamanda ölmüş olan Gul'dan tarafından sürgün edilmiş olduğumuzu duymuştun," dedi Drek'Thar. "Duymadığın şey ise bunun sebebiydi. Bu sebebi senin annenle babanın ve benim dışımızda kimse bilmiyor. Böyle olması Durotan'ın isteğiydi. Onun bildiklerini ne kadar az kişi bilirse kabilesi o kadar güvende olacaktı."

Thrall hiçbir şey söylemeden Drek'Thar'ın ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle takip ediyordu.

"Şimdi Gul'dan'ın kötölük dolu olduğunu biliyoruz. Onun kalbinde, ork halkının çıkarları yoktu.

Çoğu kimsenin bilmediği, onun bize ne kadar büyük bir ihanette bulunmuş olduğu ve onun yaptıklarının karşılığında şu anda ne korkunç bir bedel ödediğimizdir. Durotan bunu öğrenmişti ve bu bilgi yüzünden sürgün edilmişti. O ve Draka... ve de sen, genç Thrall... kudretli ork şefi Orgrim Kiyametçekici'ne Gul'dan'ın hainliğinden bahsetmek üzere güney diyarlarına döndünüz. Anne babanın Kiyametçekici'ne ulaşip ulaşmadığını bilmiyoruz ama onların bu bilgi yüzünden öldürüldüğünü biliyoruz."

Thrall, ne bilgisi, diye sabırsızca haykırmaktan kendini zor tuttu. Drek'Thar uzun bir müddet sessiz kalıp sonra konuşmaya devam etti.

"Gul'dan'ın tek arzusu kendisine güç kazandırmaktı ve bunu gerçekleştirmek için bizi bir çeşit köleye dönüştürdü. Gölge Meclis denen bir grup kurdu. Gul'dan'la birçok habis ork savaş-büyücülerinden oluşan bu gruba orkların yapacağı her şeyi dikte etti. Onlara aşağılık güçlerini veren ve Güruh'a böylesi bir öldürme ve dövüşme aşkı aşılayan iblislerle birlik oldular. Bu aşkla orklar eski yöntemleri, doğanın ve samanlığın öğretisini unuttular. Tek arzuları ölümdü. Kamplardaki orkların gözlerinde yanan kızıl alevleri gördün, Thrall. Bu işa-



ret sana, iblislerin gücünün onlara hükmettiğini gösterir."

Thrall soluksuz kaldı. Aklına hemen Cehennemçılığı'nın parlak kırmızı gözleri ve onun bedeninin ne kadar güçten düşmüş olduğu geldi. Yine de Cehennemçılığı zihninin kontrolünü kaybetmemiştir. Merhametin gücünün bilincinde, kendini ne delice bir kana susamışlığa, ne de Thrall'ın kamplarda gördüğü korkunç uyuşukluğa kaptırmıştı. Grom Cehennemçılığı her gün iblislerle yüzleşip onlara direnmeye devam ediyor olmalıydı. Thrall, Cehennemçılığı'nın iradesinin ne kadar güçlü olduğunu idrak edince ork şefine olan hayranlığı daha da artmıştı.

"Kamplarda gördüğünü söylediğin uyuşukluk halinin, iblis enerjisinin içlerinden çekilmesinden sonra orkların duyduğu boşluk hissinden kaynaklandığını düşünüyorum. Bu dıştan gelen kuvvet olmayınca kendilerini zayıf, eksik hissediyorlar. Neden böyle hissettiklerini bile bilmiyor ya da bunun üstünde düşünerek kadar umursamıyor olabilirler. Onlar, bir zamanlar zehirle dolu olan boş birer kap gibiler, Thrall. Şimdiyse tekrar sağlıklı bir şeyle dolu olmak istiyorlar. Onların özlem duyduğu, eski yöntemlerin verdiği doyum. Şamanizm, doğanın güç ve kanunlarına özgü basit ve saf kudretle tekrar irtibat kurmak, içlerini yeniden dolduracak ve korkunç açlıklarını dindirecek. Sadece ama sadece bu onları karanlık uykularından kaldırıp hepimizin kaynağı olan mağrur ve yiğit nesli onlara hatırlatabilir."

Thrall onu can kulağıyla dinlemeye devam etti. Drek'Thar'ın söylediği hiçbir sözcüğü kaçırmamaya çalışıyordu.

"Annenle baban karanlık pazarlıktan haberdardı. Bu kana susamış Güruh'un, doğallıktan mümkün olabilecek en uzak yapı olduğunu biliyorlardı. İblisler ve Gul'dan halkımızın doğasındaki cesareti almış ve onu çarpıtarak kendi işlerine gelecek şekilde bozmuşlardı. Durotan bunu biliyordu ve bu bil-

gi yüzünden kabilesi sürülmüştü. Bunu kabullenmişti ama sen doğduktan sonra artık daha fazla sessiz kalamayacağını anladı. O, senin için daha iyi bir dünya istiyordu, Thrall. Sen onun oğlu ve veliahtıydın. Bir sonraki şef sen olacaktın. Daha önce de söylediğim gibi, o ve Draka güney diyarlarına, eski dostları Orgrim Kiyametçekici'ni bulmaya gittiler."

"Bu adı biliyorum," dedi Thrall. "O, bütün kabileleri insanlara karşı yöneten yüce Savaş Şefi'ydi." Drek'Thar başını salladı. "O bilge ve yiğitti, halkımız için iyi bir liderdi. Sonuçta zafer insanların oldu. Gul'dan'ın hainliği (en azından gerçek boyutlarının soluk bir izi) ortaya çıkarıldı ve iblisler geri çekildi. Gerisini biliyorsun."

"Kiyametçekici öldürüldü mü?"

"Böyle olduğunu düşünmüyoruz ama o zamandan beri kendisinden hiç haber alınamadı. Şu aralar bize, onun bir münzevi hayatı sürerek gizlendiğine ya da tutsak edildiğine dair bazı tuhaf rivayetler ulaştı. Çoğu kimse onun doğru zaman geldiğinde bizi kurtarmaya gelecek olan bir efsane olduğunu düşünüyor."

Thrall hocasına dikkatle baktı. "Peki sen ne düşünüyorsun, Drek'Thar?"

Yaşlı ork genizden gelen bir sesle kıkırdadı. "Sana yeterince şey anlattığımı ve artık dinlenme zamanının geldiğini düşünüyorum. Yarın kabul törenin olacak, tabii eğer olması gereken buysa. Hazırlansan iyi olacak."

Thrall ayağa kalkıp saygıyla eğildi. Şaman bu hareketini göremeyecek olsa bile bunu kendisi için yapmıştı. "Gel hadi, Karşarkısı," diye seslendi ve beyaz kurt, hayat boyu bağlandığı yandaşıyla birlikte gecenin karanlığına doğru sessizce ilerledi.

\* \* \*

Drek'Thar kulak kabarttı ve onların gittiğinden emin olun-

ca Bilge-kulak'a seslendi. "Senin için bir vazifem var, dostum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Thrall elinden geldiğince dinlenmiş olmak istiyorduysa da uyku ona bir türlü uğramıyordu. Kabul töreninin nasıl bir şey olacağı konusunda çok heyecanlı, çok endişeliydi. Drek'Thar ona hiçbir şey söylememiştir. Ne beklemesi gerektiğine dair bir parça fikri olmasını öyle çok isterdi ki. Kasvetli şafak, mağarasını solgun ışıklarıyla doldurduğunda Thrall uykusunu üstünden tamamen atmıştı. Ayağa kalkıp dışarı çıktığında şaşırarak diğer herkesin uyanmış ve sessizce onun mağarasının dışında toplanmış olduğunu gördü.

Thrall konuşmak için ağzını açtı ama Drek'Thar elini kaldırıp onu engelledi. "Ben sana izin verene kadar bir daha konuşmayacaksın," dedi. "Hemen buradan ayrıl ve tek başına dağlara git. Karşarkısı'nın kalması lazım. Yemeyecek, içmeyeceksin; derin derin, adımını atmak üzere olduğun yolu düşüneceksin. Güneş battığında bana geri dön ve tören başlasın."

Thrall itaatkâr bir şekilde hemen dönüp uzaklaştı. Kendisinden beklenenin farkında olan Karşarkısı onun peşinden gelmedi. Sadece kafasını geriye atıp ulumaya başladı. Diğer bütün kurtlar da ona katıldı ve vahşi, tatlı koro, düşünmek üzere yalnız başına yola çıkmış olan Thrall'a yol arkadaşı oldu.

Gün, beklediğinden çok daha hızlı geçti. Zihni soru işaretleriyle doluydu ve günün ışıkları değişip de kış göğüne karşı turuncu renkte parlayan güneş ufka doğru alçalmaya başlayınca şaşırmıştı.

Tam, güneşin son ışınları kamp yerini baştan başa aydınlatırken kampa geri geldi.

Drek'Thar onu bekliyordu. Thrall, Bilge-kulak'ın ortalıkta görünmediğini fark etti: Bu alışılmadık bir durumdu ama Thrall bunun törenin bir parçası olduğunu düşündü. Karşar-

kışı da ortalıkta yoktu. Ork, Drek Thar ın yanma geldi ve bekledi. Yaşlı ork Thrall'a peşinden gelmesini işaret etti.

Ork, onu karla kaplı bir dağ sırasından aşırıp Thrall'ın daha önce hiç görmediği bir yere getirdi. Thrall'ın dile getirmediği soruyu Drek'Thar cevapladı: "Bu yer hep hurdaydı ama görünmek istemedi. Bu yüzden de sadece şimdi, seni kabul ettiğinde, sana görünür oldu."

Thrall içinin bir tedirginlikle kaplandığını hissetti ama kendini konuşmaktan alıkoydu. Drek'Thar ellerini salladı ve kar, Thrall'ın gözleri önünde eriyerek büyükçe, yuvarlak, kayalık bir yükseltiyi açığa çıkardı. "Tam ortada dur, Durotan oğlu Thrall," dedi Drek'Thar. Sesi artık çatalı ya da titrek değil, Thrall'ın ondan, daha önce hiç duymadığı bir güç ve otoriteyle doluydu. Genç ork emre itaat etti.

"Doğanın ruhlarıyla karşılaşmaya hazır ol," dedi Drek'Thar ve Thrall'ın kalbi hızla çarptı.

Hiçbir şey olmadı. Bekledi. Yine de bir şey olmadı. Huzursuzca kıpırdandı. Güneş tamamen batmış, yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başlamıştı ki bir ses zihninin içinde yüksek sesle konuştu: Sabır ilk sınavdır.

Thrall hızlı hızlı nefes aldı. Ses tekrar konuştu.

Ben Toprağın Ruhuyum, Durotan oğlu Thrall. Ben meyveler veren yer, hayvanları besleyen çimenim. Kayayım, bu dünyanın kemiğiym. Rahminde büyüyen ve yasayan her şeyim; solucanım, ağacım, çiçeğim. Bana sor.

Sana ne sorayım? diye düşündü Thrall.

Neredeyse içten bir gülüşün yarattığına benzer garip bir duygu hissetti. Soruyu bilmek sınavın bir parçası.

Thrall önce panikledi, sonra Drek'Thar'ın kendisine öğrettiği gibi kendini sakinleştirdi. Sakinleşen zihninde bir soru belirdi:

İhtiyaç duyduğumda, Kabilemin ve yardım edeceklerimizin iyiliği için, gücünü ve kudretini bana ödünç verecek misin?

İste, dedi karşılığında.

Thrall ayaklarını yere vurmaya başladı. Her seferinde olduğu gibi, içinde yükselen gücü hissediyordu ama ilk kez olarak kana susamışlık bu güce eşlik etmiyordu. Bu his sıcak ve güçlüydü. Thrall kendini toprağın iskeleti kadar sağlam hissediyordu. Ayağının altındaki yerin sarsılmakta olduğunun neredeyse farkında bile değildi. Dayanılmaz güzellikte bir koku burun deliklerine dolduğunda ancak gözlerini araladı.

Toprakta devasa yarıklar oluşmuştu ve kayaların her santiminde çiçekler açmıştı. Thrall soluksuz kaldı.

Sana yardımımı ödünç vermeyi kabul ediyorum, Kabilenin ve yardım edeceklerinin iyiliği için. Beni şereflendir ki bu hediye hep senin kalsın.

Thrall içindeki gücün, onu çağırıldığı ve hükmettiği şeyin yarattığı şoktan titrer halde bırakarak uzaklaştığını hissetti. Ancak bunun şaşkınlığını sadece bir anlığına yaşayabildi çünkü şimdi kafasının içinde başka bir ses vardı.

Ben Havanın Ruhuyum, Durotan oğlu Thrall. Ben toprağı ısıtan ve soğutan, ciğerlerinizi dolduran ve yasamanızı sağlayan rüzgârım. Ben kuşları, böcekleri, ejderhaları ve benim zorlu göklerimde süzölmeye cesareti olan h.' şeyi taşıyım. Bana sor.

Thrall bu sefer ne yapacağını biliyordu ve aynı soruyu tekrarlardı. Bu kez içine dolan gücün getirdiğı duygu farklıydı: Daha hafif ve daha özgürdü... Konuşması yasak edilmiş olsa da benliğinden kabarıp yükselen kahkahayı engelleyemedi. Ilık rüzgârların onu okşadığını ve burun deliklerine türlü türlü enfes kokular getirdiğini hissetti ve gözlerini açtığında yerden çok yükseklerde, havada asılı duruyordu. Drek'Thar o kadar aşağıdaydı ki bir çocuğun oyuncağı gibi görünüyordu. Ama Thrall korkmuş değildi. Havanın Ruhu onu kollayacaktı; Thrall sormuş, o da cevap vermişti.

Ork nazikçe süzölerek aşağı indi ve sonunda ayağının altında katı toprağı hissetti. Hava ona kibar bir dokunuşla dokundu ve dağılıp gitti.

Thrall m içi yine gle doldu. Bu seferki neredeyse acı doluydu. Karnında bir sıcaklık dalgalandı ve ter yeşil derisinden fıskırdı. Yakındaki kar yığınlarının içine dalmak için neredeyse ezici bir istek duydu. Ateşin Ruhu buradaydı ve Thrall onun yardımını istedi. Ruh ona karşılık verdi.

Yüksek sesli bir gümbürtü duyuldu ve Thrall bu sestten irkilerek bakışlarını yukarı çevirdi.

Şimşekler gece gğnde tehlikeli danslarını yaptılar. Thrall, emir verecek olanın kendisi olduğunu biliyordu. Yarılmış toprağı kaplayan çiçekler alevler içinde kalarak patladılar ve birkaç saniye içinde yanıp tutuşarak kl haline geldiler. Bu tehlikeli bir elementti. Thrall kabilesinin hayatta kalmasını sağılayan sıcacık ateş i düşündü. Ateşler birden yok olup küçük, sınırlı, dar bir alanda tekrar şekillendi.

Thrall Ateşin Ruhuna teşekkür etti ve onun varlığının ayrıldığı hissetti. İçinde birbiri ardına dolaşan ve sonra ayrılan bu garip enerjilerden dermansız kaldığını hissediyordu. Geriye sadece bir tane daha element kaldığı için şükretti.

Suyun Ruhunu içine aktı ve Ateşin Ruhunun geride bıraktığı yangını dizginleyip soğıttu. Thrall'ın gözlerinin önünde, daha önce hiç grmediğı halde, bir okyanus görüntüsü belirdi. Thrall zihniyle, onun kararmakta olan derinliklerini araştırmak için uzandı. Tenine soğık bir şey değı. Gözlerim açtığında yoğun ve hızlı bir kar yağışıyla karşılaştı. Thrall bir düşüncesiyle onu yağımura çevirdi ve sonra tamamen durdurdu. Suyun Ruhunun verdiğı rahatlık onu ferahlattı ve güçlendirdi. Ork ona derin ve içten teşekkürlerini sunarak ayrılmasına izin verdi.

Bakışlarını Drek'Thar'a çevirdi ama şaman başını iki yana salladı. "Sınavın henüz tamamlanmadı," dedi.

Ve Thrall birden tepeden tırnağına büyük bir gücün akın etmesiyle sarsıldı. Ork yüksek sesle inledi. Elbette. Beşinci element.

Vahşi Doğanın Ruhu.

Bizler Vahşi Doğanın Ruhlariyiz, *yaşayan* bütün varlıkların özü ve ruhuyuz. Biz en güçlü olanız; Toprağın depremlerini, Havanın rüzgârlarını, .Ateşin alevlerini ve *Suyun* sellerini *bastırınız, Thrall. Bize, neden* yardımımıza layık olduğunu düşündüğünü söyle.

Thrall nefes alamıyordu. İçinde ve dışında dalgalanan güçten boğuluyordu. Gözlerini açmak için kendini zorladığında karşısında helezonlar çizerek dönüp duran, solgun beyaz renkli şekiller gördü. Biri bir kurttu, diğeri keçî, öteki bir ork, bir insan, bir geyik... Yaşayan her varlığın bir ruhu olduğunu anladı, hepsini hissetme ve kontrol etme düşüncesiyle birlikte içi bir çaresizlikle doldu. Ancak hayal edebileceğinden de hızlı bir şekilde, ruhlar içine dolup sonra da ayrıldılar. Thrall bu şiddetli hücumun kendisini hırpaladığını "hissetti ama yine de her birine odaklanmak, her birine saygıyla dikkatini vermek için kendini zorladı. Sonra bu imkânsız hale geldi ve Thrall dizlerinin üstüne çöktü.

Boşluğu yumuşacık bir ses doldurdu. Thrall bir kaya gibi ağırlaşmış olan başını kaldırmak için çabaladı.

Şimdi etrafındaki boşlukta sakin bir şekilde süzülüyorlardı. Thrall sınıandığım ve uygun bulunduğunu biliyordu. Hayalet görünüşlü bir erkek geyik önünden azametle geçti. Thrall hiçbir zaman bir geyik budunu, içindeki Ruhu hissetmeden ve sağladığı doyum için teşekkür etmeden ısıramaya-cağını biliyordu. Şimdiye kadar doğmuş olan bütün orklarla bir akrabalık hissetti. Hatta insan Ruhu bile Blackmoore'un karanlık gaddarlığından çok Taretha'nın tatlı varlığını hatırlatıyordu. Her şey, bazen karanlığı kucaklasa da, pırıl pırıldı. Yaşam hep birbirine bağlıydı ve elden gelen dikkati göstermeden, o Ruha saygı göstermeden bu zincire müdahale edecek olan her şaman başarısızlığa mahkûmdu.

Sonra hepsi gitti. Thrall tamamen tükenmiş bir halde öne

doğru düştü. Omzunda Drek'Thar m kendisini sarsan elini hissetti. Yaşlı şaman Thrall'ın oturmasına yardım etti. Thrall hayatı boyunca hiç bu kadar dermansız ve zayıf kaldığını hatırlamıyordu.

"Basardın, evladım," dedi Drek'Thar. Sesi coşkuyla titriyordu. "Kabul edeceklerini ummuştum... Thrall, bunu bilmen gerekli. Ruhlar bir şamanı kabul etmeyeli yıllar, ah hayır, on yıllar geçti. Savaş-büyücülerimizin karanlık pazarlığına, .büyüyü yozlaştırmalarına kızmışlardı. Artık geride sadece birkaç şaman kaldı ve hepsi de benim kadar yaşlı. Ruhlar, armağanlarını bahşetmek için buna layık birini beklediler. Sen, çok çok uzun bir zamandır bu şerefi kazanan ilk kişisin. Ruhların bizimle bir daha birlik olmayı sonsuza dek reddedeceğinden korkmuştum ama... Thrall, hayatımda senden daha güçlü bir şaman görmedim ve bu daha sadece başlangıç."

"Ben... ben kendimi çok güçlü hissedeceğimi sanmıştım," diye kekeledi Thrall. Sesi çok zayıf çıkıyordu. "Ama aksine... çok aciz kaldım..."

"İşte seni değerli kılan da bu." Yaşlı ork uzanıp Thrall'ın yanağını okşadı. "Durotan ve Draka seninle gurur duyardı."



on dört

T

oprağın, Havanın, Ateşin, Suyun ve Vahşi Doğanın Ruhları onun gönüllü yandaşlarıyken Thrall kendini daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü ve kendinden emin hissediyordu. Yaşlı orkun 'çağrılar' dediği belli seremonileri öğrenmek için Drek'Thar'la birlikte çalışıyordu. "Savaş-büyücüleri onlara büyü derler," dedi Thrall'a yaşlı şaman. "Ama biz şamanlar, onlara sadece 'çağrı' deriz. Biz isteriz, birlik olduğumuz güçler cevap verir. Ya da istemezlerse vermezler." "Hiç cevap vermedikleri oldu mu?" diye sordu Thrall.

Drek'Thar sessiz kaldı. "Evet," diye cevap verdi yavaşça. Gece ilerlemiş, ikisi Drek'Thar'ın mağarasında oturmaktaydı. Bu sohbetler Thrall için kıymetli ve her zaman için aydınlatıcıydı. "Ne zaman? Neden?" diye merakla sordu Thrall. Sonra çabucak ekledi: "Tabii bu konuda konuşmak istiyorsan."

"Her ne kadar genç ve deneyimsizsen de sen artık bir samansın," dedi Drek'Thar. "Sınırlarımızı bilmek hakkın. Utanarak kabul etmek zorundayım ki birden fazla kez uygun olmayan şeyler istedim. İlk seferinde insanlara ait bir kamp yerini yok etmesi için bir sel istedim. Kızgın ve acı doluydum çünkü kabilemizden birçok kişiyi yok etmişlerdi. Ancak o yerde birçok yaralı, hatta kadınlar ve çocuklar vardı. Su bunu yapmadı."

"Ama seller hep olur" dedi Thrall. "Birçok masum ölür ve bu hiçbir amaca hizmet etmez."

"Bu, Suyun Ruhunun amacına hizmet eder ve de Vahşi Doğanın" diye karşılık verdi Drek'Thar.

"Onların gerçek gördükleri şeyleri ve tasarladıklarını bilemem. Bana bunları kesinlikle anlatmazlar.

O zaman bu, Suyun isteklerine hizmet etmiyordu ve o da sel olup, masum bulunduğu yüzlerce insanı boğmadı. Daha sonraları, hiddetim geçince, Suyun Ruhunun haklı olduğunu anladım."

"Peki başka?"

Drek'Thar duraksadı. "Herhalde hep yaşlı olduğumu ve kabilenin ruhani liderliğini yaptığımı varsayıyorsunuzdur."

Thrall kıkırdarak güldü. "Kimse yaşlı doğmaz, Bilge Ork."

"Bazen, keşke öyle olsaydım, diyorum ama ben de bir zamanlar senin gibi gençtim ve damarlarımda coşkun bir kan dolaşıyordu. Bir eşim ve çocuğum vardı. Onlar öldü."

"İnsanlara karşı savaşıırken mi?"

"Bu kadar soylu bir şekilde değil. Sadece hasta düştüler ve elementlere bütün yalvarmalarım sonuçsuz kaldı. Üzüntüm beni hiddetlendirdi." Şu anda bile sesi bir hüznle doluydu. "Ruhlardan, aldıkları yaşamları geri vermelerini istedim. Bana kızdılar ve yıllarca çağrılarımı reddettiler. Sevdiklerimin hayata dönmesi için yaptığım kibirli istek, Ruhları çağırma yeteneğimi kaybetmeme ve kabilemdeki' diğer birçoklarının acı çekmesine neden oldu. Dileğimin aptalca olduğunu fark ettiğimde Ruhlara beni affetmeleri için yalvardım. Onlar da affettiler."

"Ama... sevdiklerinin hayatta kalmasını istemen çok doğal," dedi Thrall. "Ruhların bunu anlaması gerekirdi."

"Ah, anladılar. İlk dileğim alçakgönüllüydü ve elementler reddetmeden önce beni şefkatle dinlediler. Sonraki dileğim öfkeli bir talepti ve Vahşi Doğanın Ruhunu, şamanla element

arasındaki ilişkiyi böyle suiistimal ettiğim için rahatsızlık duymuştı. "-  
Drek'Thar elini uzatıp Thrall'ın omzuna koydu. "Sevdiklerinin ölümlerinin acısına mutlaka katlanmak zorunda kalacaksın, Thrall. Vahşi Doğanın Ruhunun bunu yapmak için sebepleri olduğunu .bilmeli ve bu sebeplere saygı göstermelisin."

Thrall başım salladı ama kişisel olarak Drek'Thar'ın istemiş olduğu şey konusunda yaşlı orkun duygularını paylaşıyordu. Duyduğu azap içinde Ruhlara hiddetlendiği için yaşlı şamanı zerre kadar suçlamıyordu.

"Bilge-kulak nerede?" diye sordu, konuyu değiştirmek için.

"Bilmiyorum." Drek'Thar tuhaf bir şekilde ilgisiz görünüyordu. "O benim kölem değil yandaşım. İsteddiği zaman gider, canı istediğinde de geri gelir."

Sanki kendisinin hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmasını ister gibi, Karşarkısı başım Thrall'ın dizine yasladı. Ork, kurdun başını okşadı, hocasına iyi geceler diledi ve uyumak için kendi mağarasına gitti.

Günler her zamanki sıradan seyrinde geçiyordu. Thrall, ara sıra küçük bir grupla ava çıksa da şimdi zamanının çoğunu Drek'Thar'la birlikte çalışarak geçiriyordu. Kabilesine yardım etmek için elementlerle yeni kurduğu ilişkiyi kullanıyordu: Toprağın Ruhuna sürülerin yerini soruyor; Havanın Ruhundan rüzgârın yönünü, kokularının tetikteki yaratıkları çekmeyeceği şekilde değiştirmesini istiyordu. Vahşi Doğanın Ruhundan sadece bir kez; erzaklarının tehlikeli denebilecek kadar azaldığı ve avdaki şanslarının dönerek en talihsiz halini aldığı bir zamanda istekte bulunmuştu. Etrafta geyiklerin olduğunu biliyorlardı. Kemirilmiş ağaç kabukları ve taze dışkıları rastlamışlardı ama kurnaz hayvan-

lar onları günlerdir atlatmaya devam etmişti. Mideleri bomboştu ve geriye de yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Çocuklar tehlikeli bir şekilde zayıflamaya başlamıştı.

Thrall gözlerini kapayıp zihniyle uzaklara gitmişti. Her şeyin içine yaşam üfleyen Vahşi Doğanın Ruhu, yardımını diliyorum. Kabilemizde aç olanları doyurmak için gerekenden daha fazlasını almayacağız. Geyiğin Ruhu, senden kendini feda etmeni istiyorum. Armağanlarının hiçbirini israf etmeyeceğiz ve *seni* şerefliendireceğiz. Birçok *yaşam* bir tek yaşamın sunulmasına bağlı.

Sözlerinin doğru olmasını umdu. Sözler saygı dolu bir kalple ifade edilmiş olsa da Thrall bunu daha önce hiç denememişti ama gözlerini açtığı anda bir erkek geyiğin karşısında, kendisinden iki kol uzaklığı mesafede durmakta olduğunu gördü. Yanındaki orklar hiçbir şey görmüyor gibi görünüyordu. Geyiğin gözleri Thrall'inkilerle buluştu ve hayvan kafasını öne eğdi. Geyik oradan sekerek uzaklaştığında Thrall onun karların üstünde hiç iz bırakmadığını fark etti.

"Beni takip edin," dedi. Buzkurdu kabilesi üyeleri hemen onun dediğini yaptı. Belli bir mesafe gitmişlerdi ki iri, sağlıklı bir geyiğin karların üstünde yatmakta olduğunu gördüler. Hayvanın bacaklarından biri anormal bir açıyla uzanıyor, donuk kahverengi gözleri yuvalarında dehşet içinde dönüyordu. Etrafındaki karlar alt üst olmuştu. Belli ki ayağa kalkması mümkün değildi.

Thrall ona yaklaştı ve hiç düşünmeden, ona rahatlatıcı bir mesaj yolladı. Sakın korkma, dedi ona. Acın yakında dinecek ve yaşamın anlamını sürdürecektir. Sana fedakârlığın için teşekkür ederim, Kardeşim. Geyik gevşedi ve kafasını öne eğdi. Thrall onun boynuna nazıkçe dokundu. Acı vermemek için uzun boynu tek bir hamlede kırdı. Bakışlarını kaldırdığında diğerlerinin ona gözlerinde hayret dolu ifadelerle baktığını gördü ama ork bu gece halkının yiyeceği eti kendisinin değil geyiğin sağladığını biliyordu.

"Bu hayvanı alıp etini tüketeceğiz. Kemiklerinden eşyalar, kürkünden giyecek yapacağız. Ve böylece onun bizi armağanıyla şereflendirdiğini unutmayacağız."

Thrall, Drek'Thar'la birlikte çalıştı. Yerin altındaki tohumlara gelişmeleri ve yakında gelecek olan baharda çiçek açmaları için enerji verdiler, analarının rahmindeki daha doğmamış yaratıkları; geyikleri, keçileri, kurtları beslediler. Su'dan, köylerini eriyen karlardan ve her zaman için tehlike yaratmaya devam eden çığlardan esirgemesini birlikte istediler. Thrall gücünü ve yeteneğini durmadan artırıyordu. Üstünde yürüdüğü bu yeni, heyecan verici yola kendini öylesine kaptırmıştı ki baharın ilk çiçekleri karların içinden sarı ve mor renkleriyle baş gösterdiğinde şaşırıp kalmıştı. Samanların elementlerle olan bağlantısına yardımcı olan kutsal bitkileri toplamaktan döndüğünde Buzkurdu kabilesinin yeni bir konuğu olduğunu görüp şaşırıldı.

Bu ork epey iriydi ama yabancıнын pelerini üstüne sıkıca sarınmış olduğundan bunun ağırlığından mı, kaslarından mı kaynaklandığı anlaşılamıyordu. Ateşin yanma sokulmuştu ve baharın sıcaklığının hissetmiyormuş gibi bir hali vardı.

Karşarkısı ileriye doğru koştu ve uzun zaman sonra geri dönmüş olan Bilge-kulak'la ikisi birbirlerinin burunlarını ve kuyruklarını kokladılar. Thrall, Drek'Thar'a döndü.

"Bu yabancı kim?" diye kibarca sordu.

"Gezgin bir münzevi," diye cevap verdi Drek'Thar. "Onu tanımıyoruz. Dağda kaybolmuşken Bilge-kulak'ın kendisini bulduğunu ve buranın güvenliğine getirdiğini söylüyor."

Thrall, yabancıнын kocaman elinde tuttuğu türlü yemeği dolu çanağa ve kabilenin diğer üyelerinin ona gösterdiği kibar ilgiye baktı. "Onu kabul ederken, beni kabul ettiğinizde davrandığınızdan daha kibar davranmışsınız," dedi. Hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

Drek'Thar güldü. "Sadece yola devam etmeden önce birkaç gün sığınacak bir yer istedi. Elinde Buzkurdu kabilesine ait yırtık bir kundak beziyle gelip kabilenin üyesi olmak istemedi. Tabii ki bir de elimizin bol olduğu ve elimizdekileri paylaşabileceğimiz bahar mevsiminde geldi, kışın başlangıcında değil."

Thrall şamanın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Doğru düzgün davranamayacak kadar gergin bir halde yabancıнын yanına oturdu. "Selamlarımı sunarım, yabancı. Ne kadardır yoldasın?" Ork ona kukuletasının gölgeleri içinden baktı. Gri gözlerinde sert bir ifade olsa da verdiği cevap kibar, hatta saygılıydı.

"Artık hatırlamayı önemsemeyeceğim kadar uzun zamandır, genç adam. Sizlere borçluyum. Buzkurdu kabilesinin sadece Gul'dan'ın yandaşları tarafından, başkalarına göz dağı vermek için anlatılan bir efsane olduğunu düşünmüştüm."

Bu sözler Thrall'ın kabilesine bağlılık duygusunu harekete geçirdi. "Biz haksız yere sürgün edildik ve bu zorlu yerde kendimize bir yaşam sağlayarak değerimizi kanıtladık," diye karşılık verdi.

"Ama anladığım kadarıyla sen de kısa bir zaman önce benim gibi bu kabile için bir yabancıydın," dedi yabancı. "Senden bahsettiler, genç Thrall."

"İyi şeyler söylemiş olduklarını umarım," diye karşılık verdi Thrall, nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamayarak.

"Yeterince iyi şeyler söylediler," dedi yabancı, esrarengiz bir karşılıkla. Tekrar yemeğini yemeye koyuldu. Thrall, orkun ellerinin gayet yapılı olduğunu fark etti.

"Senin kabilen hangisi, dostum?"

Kasığı ağzına götürmekte olan el yarı yolda donup kaldı. "Şu anda bir kabilem yok. Tek başıma seyahat ediyorum."

"Hepsi öldürüldü mü?"

"Öldürüldüler, götürüldüler ya da eğer bu da sayılırsa... ruhlarını kaybettiler," diye cevapladı onu ork. Sesi kederle doluydu. "Artık bundan konuşmayalım." Thrall başını eğdi. Yabancının yanında kendini rahatsız hissediyor ve ayrıca ondan kuşkulaniyordu. Onda yanlış bir şey vardı. Thrall ayağa kalktı, başını salladı ve Drek'Thar'ın yanına gitti.

"Onu gözlemeliyiz," dedi hocasına. "Bu gezgin münzevi orkta hoşuma gitmeyen bir şey var." Drek'Thar başını geriye atarak güldü. "Sen geldiğinde senden kuşkulanan hatasına düşen bizlerdik ama bu karnı acıkmış yabancıya güvenmeyen tek kişi sensin. Ah Thrall, hâlâ öğreneceğin çok şey var."

O gece yemek sırasında Thrall fazla belli etmemeye çalışarak yabancıyı izlemeye devam etti. Adamın, kimsenin dokunmasına izin vermediği iri bir çuvalı vardı ve giydiği heybetli kap hâlâ üstündeydi. Sorulara nazik ama kısa cevaplar veriyor ve kendisiyle ilgili çok az şey açıklıyordu. Thrall'ın tek bildiği onun yirmi yıldır münzevi hayatı sürerek yalnız kaldığı ve eski günlere dair düşlerini (görünüşe göre gerçeğe dönüştürmek için pek bir şey yapmadan) canlı tuttuğuydu. Bir ara Uthul sordu: "İşkân bölgelerini hiç gördün mü? Thrall oralarda tutsak olan orkların iradelerini kaybettiğini söylüyor."

"Evet ve bunun böyle olması şaşırtıcı değil," dedi yabancı. "Dövüşmeye değer pek bir şey kalmadı."

"Dövüşmek için birçok sebep var," dedi Thrall. Öfkesi birden parlayıvermişti. "Özgürlük. Kendimize ait bir yurt. Kökenlerimizi hatırlamamız."

"Ama buna rağmen siz Buzkurdu kabilesi bu dağ başında saklanıyorsunuz," diye karşılık verdi yabancı.

"Aynı senin güney topraklarında saklandığın gibi!" dedi Thrall, sert bir şekilde.

"Benim orkları köleliklerinden ayaklandırıp efendilerine isyan ettirmek gibi bir niyetim yok," diye karşılık verdi yabancı. Sesi, Thrall'ın sözlerini ciddiye almadığını belli edercesine sakın çıkmıştı. "Burada uzun süre kalmayacağım," dedi Thrall. "Baharla birlikte, hâlâ mağlup edilememiş olan ork şefi Grom Cehennemçiğliği'nin yanına dönüp onun soylu Savaşsarkısı kabilesinin kampları dağıtmasına yardım edeceğim. Kardeşlerimizi, onların efendisi değil sadece onları rızaları olmadan tutan zorbalar olan insanlara karşı ayaklanmaları için harekete geçireceğiz!" Thrall şimdi ayaktaydı. Bu yabancının telaffuz etmeye cüret ettiği hakaret, içinde bir öfkenin kabarmasına neden olmuştu. Drek'Thar'ın onu paylaşmasını bekliyordu ama yaşlı ork ağzını bile açmadı. Sadece kurt yandaşım okşayıp konuşulanları dinliyordu. Diğer kabile üyeleri bu ikisi arasındaki atışmadan büyülenmiş gibi bakıyor ve müdahale etmiyorlardı.

"Grom Cehennem çığılı," diye dudak büktü yabancı. Elini umursamaz bir hareketle salladı.

"İblislerin yönettiği bir hayalperest. Hayır, siz Buzkurdu kabilesi de aynı benim gibi doğru olanı yapıyorsunuz. İnsanların ne yapabileceğini gördüm. Yapılacak en iyi iş onlardan sakınmak ve onların gelmeyeceği gizli yerler aramak."

"Ben insanlar tarafından yetiştirildim ve inan bana, onlar hatasız değil!" diye haykırdı Thrall. "Ve bence sen de değilsin, seni korkak!"

"Thrall..." dedi Drek'Thar sonunda sesini çıkarak.

"Hayır, Üstat Drek'Thar, sessiz kalmayacağım. Bu... bu... yardım etmemiz için geliyor, ateşimizde yemek yiyor ve kabilemizin, kendi ırkının yiğitliğine dil uzatmaya cüret ediyor. Buna katlanacak değilim. Ben şef değilim, doğuştan sahip olsam da bu hakkı talep de etmiyorum. Ama bu yabancıyla dövüşme hakkımı talep edeceğim ve onun sözlerini kılıcına dizip ona yedireceğim!"



Korkak münzevinin sinip ondan özür dilemesini bekliyordu ama bunun yerine yabancı keyifle kahkaha atıp ayağa kalktı. Neredeyse Thrall kadar iriydi ve artık Thrall onun pelerinin altına göz atabilişti. Bu kibirli yabancının baştan aşağı, piringle donatılmış siyah plaka zırha bürünmüş olduğunu görüp şaşırdı. Zırh bir zamanlar olağanüstü bir görüntüye sahip olmalıydı ama her ne kadar şu anda da etkileyici olsa da plakaları miladım doldurmak üzereydi ve piring parçaların parlatılmaya ihtiyacı vardı.

Dehşetli bir çığlık atan yabancı yanında taşıdığı çuvalı açtı ve içinden Thrall'ın şimdiye kadar gördüğü en büyük savaş çekicini çıkardı. Silahı gözle görülür bir rahatlıkla kaldıran yabancı onu tehditkâr bir şekilde Thrall'a doğru salladı.

"Beni alt edip edemeyeceğini göreceğiz, velet!" diye haykırdı.

Diğer orklar da aynı şekilde yüksek sesle haykırdı. Thrall çok kısa bir süre içinde ikinci kez derin bir şok yaşadı. Buz-kurdu'nun üyeleri kendi kabilelerinden birini savunmak için öne atılacaklarına geri çekilmişlerdi. Hatta bazıları dizlerinin üstüne çökmüştü. Sadece Karşarkısı onun yanında kalmış; en-sesindeki tüyleri dikleştirip beyaz dişlerini göstererek dostuyla yabancının arasına girmişti.

Neler oluyordu? Drek'Thar'a göz attığında onun rahat ve umursamaz bir hava içinde olduğunu gördü.

Peki o halde. Bu yabancı her kimdiyse, Thrall'a ve Buz-kurdu kabilesine hakaret etmişti, genç şaman kendisinin ve kabilesinin şerefini korumak için yaşamını ortaya koyacaktı.

Yanında silah yoktu ama Uthul uzun ve keskin uçlu bir mızrağı Thrall'ın uzattığı eline tutuşturdu.

Thrall'ın parmakları silahı kavradı ve ork ayağını yere vurmaya başladı.

Thrall, Toprağın Ruhunun kuşkulu bir şekilde karşılık verdiğini hissediyordu. Elementi rahatsız etmek istemediğinden, elinden geldiğince kibar bir şekilde bu yardım talebini

reddetti. Bu elementlerin dahil olacağı bir savaş değildi; şiddetli bir gereksinim yoktu. Thrall'ın tek ihtiyaç duyduğu bu kibirli yabancıya iyi bir ders vermektir.

Yine de yeri dövmekte olan ayağının altında, toprağın sarsıldığını hissetti. Yabancı şaşırması göründü ama sonra tuhaf bir şekilde yüzüne memnun bir ifade yerleşti. Thrall daha duruşunu bile dengeleyemeden zırhlı yabancı ölümcül bir şekilde saldırıya geçti.

Thrall kendini korumak için mızrağını kaldırdı ama elindeki her ne kadar korkunç bir silah olsa da devasa bir savaş çekicinin saldırısını durdurmaya yaramazdı. Güçlü mızrak sanki ince bir dalmışçasına ikiye ayrılıverdi. Thrall etrafına bakındı ama ortada başka silah yoktu. Daha önceleri silahlı bir rakibe karşı silahsız dövüştüğü zamanlarda kullandığı taktiği kullanmaya karar vererek düşmanının bir sonraki hamlesi için hazırlandı.

Yabancı çekicini tekrar savurdu. Thrall kenara kaçtı ve beceriyle dönüp silahı yakalamak için uzandı. Onu sahibinin elinden kapmayı tasarlıyordu ama onu şaşkına çeviren bir şekilde, elleri silahın sapma sarıldığı anda yabancı, çekice hızla asıldı. Thrall öne düştü ve yabancı onun yerdeki gövdesini iki bacağının arasma sıkıştırdı.

Thrall bir balık gibi kıvrıldı ve fırlayıp yana çekilmeyi başardı. Aynı anda yabancı bir bacağını kendi ayak bileklerinin arasına sıkıştırıp aniden çekti. Yabancı dengesini yitirip sendeledi. Şimdi ikisi de yerdeydi. Thrall sıkıştığı yumruğunu, adamın savaş çekicini tutan elinin bileğine indirdi. Yabancı hırıltılı bir ses çıkardı ve tepkisel bir hareketle silahı bırakıverdi. Bu şansı değerlendirip savaş çekicini kapan Thrall fırlatarak ayağa kalktı ve silahı başının üstünde sallamaya başladı. Kendine son anda hâkim olabildi. Az kalsın muazzam, taş silahı indirip rakibinin kafatasını dağıtacaktı. Karşısındaki sa-

vaş meydanında karşı karşıya geldiği bir insan değil, yandaşları olan bir orktu. Bu, kamp yerlerine gelmiş bir misafirdi. O ve Cehennemçiliği iskân bölgelerini dağıtıp tutsak edilmiş olan soydaşlarını kurtarıırken Thrall bu savaşçının kendisinin yanında hizmet vermesinden gurur duyardı.

Duraksaması ve silahın heybetli ağırlığı yalpalamasına neden oldu. Bu an yabancıya aradığı fırsatı verdi. Ork homurdanarak, Thrall'ın kendisine yapmış olduğu hareketin aynısını yaptı. Bir tekme savurarak Thrall'ı üstünden uzaklaştırdı. Savaş çekicini hâlâ elinde tutan Thrall kendini durduramayarak yere düştü. Daha ne olduğunu anlayamadan diğer orkun üstüne çullanmış, ellerini gırtlığına sarmış olduğunu fark etti.

Thrall'ın gözlerinin önündeki dünya kıpkırmızı kesildi. İçgüdülerinin kışkırtmasıyla olduğu yerde kıvrandı. Bu ork neredeyse kendisi kadar iri ve üstüne üstlük zırhlıydı ama Thrall'ın amansız galip gelme isteği ve rakibine göre daha yapılı vücudu onun, vücudunu döndürüp diğer savaşçıyı kendi altına almasını sağladı.

Bir sürü el onu yakaladı ve onu çekerek uzaklaştırdı. İçinde yanan kana susamışlığı söndürme isteğiyle kükredi ve mücadele etti. Gözlerinin önündeki kızıl sisin dağılması ve soluklarının yavaşlaması için Buzkurdu kabilesinin sekiz üyesinin onu bir süreliğine sıkı sıkı tutması gerekmişti. Kendine geldiğim belli etmek için başını salladığında onu kaldırdılar ve doğrulup oturmasına izin verdiler.

Yabancı karşısında, ayakta duruyordu. Ork ona doğru paldır küldür gelip yüzünü, Thrall'ın yüzünün bir karış yakınına yaklaştırdı. Göstermiş olduğu gayretten nefes nefese kalmış olan Thrall onun bakışlarına aynen karşılık verdi.

Yabancı dimdik doğruldu ve muazzam bir kahkaha atarak kükredi.

"Birisi bana meydan *okumayalı* çok uzun zaman geçmişti,"

diye neşeyle böğürdü. Thrall'ın onun bağırsaklarını yere dökmeye yaklaşmış olmasından hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Birisi bana üstün gelmeyeli daha da fazla zaman oldu, dostça bir kavgada da olsa. Bunu sadece baban yapabilişti, genç Thrall. Ruhu huzur içinde gezsın. Görüldüğü kadarıyla Cehennemçiğliğı'nın dediğı doğruymuş. Galiba kendime bir yardımcı buldum."

Ork bir elini Thrall'a uzattı. Thrall uzatılan ele baktı ve dişlerini birbirine vurdu. "Yardımcın mı? Seni kendi silahınla yendim, yabancı. Galip geleni yardımcı yapan bir âdet duymadım hiç!" "Thrall!" Drek'Thar'ın sesi bir yıldırımın gümbürtüsü gibi çıkmıştı.

"Henüz anlamış değil," diye kıkırdadı yabancı. "Durotan oğlu Thrall, seni bulmak için uzun bir yol teptim. Söylentilerin doğru olduğunu görmek istedim. Artık, kanatlarımın altına alabileceğim ve iskân bölgelerindeki orkları özgür kılarken güvenebileceğim, yardımcım olmaya layık birinin olduğuna dair söylentilerin..."

Durdu ve gözleri keyifle parıldadı.

"Ben, Durotan oğlu Thrall, Orgrim Kiyametçekici'yim."

on beş

T

hrall'm ağız, hissettiğı esef ve şaşkınlığın etkisiyle açık kalmıştı. Orgrim Kıyametçekici'ne, Güruh'un Savaş Şefi'ne mi hakaret etmişti? Babasının en iyi arkadaşına, bunca yıldır kendisine ilham kaynağı olan tek orka mı hakaret etmişti? Zırh ve savaş çekici her şeyi çabucak anlamasını sağlamalıydı. Ne büyük bir aptallık etmişti!

Dizlerinin üstüne çöküp yerlere eğildi. "Ey yüce Kıyamet-çekici, affınıza sığmıyorum. Bilemedim..." Drek'Thar'a çabucak bir göz attı. "Hocam beni uyarmalıydı..."

"Bu her şeyi berbat ederd, " diye karşılık verdi Kıyametçekici. Hâlâ biraz gülmekteydi. "Bir kavga çıkarıp senin gerçekten de Grom Cehennemçiliğı'nın hararetle bahsettiğı kadar arzulu ve mağrur olup olmadığını görmek istedim. Hesap ettiğimden de fazlasını buldum... Yenildim!" Tekrar yüksek sesle güldü. Sanki bu yıllardır başına gelen en komik şeydi. Thrall rahatlamaya başladı.

Kıyametçekici'nin neşesi yatışınca, ork şefi elini genç orkun omzuna müşfik bir tavırla koydu.

"Gel de yanıma otur, Durotan oğlu Thrall," dedi. "Yemeğimizi bitirelim ve bana öykünü anlat. Ben de sana baban hakkında daha önce hiç duymadığın hikâyeler anlatayım."

Thrall'ın içini sevinç kapladı. Birden uzanıp omzundaki eli tuttu. Aniden ciddileşen Kıyametçekici'nin bakışları Thrall'ın-kilerle buluştu ve ork şefi başını salladı.

Artık herkes gizemli yabancının kim olduğunu bildiği için (Drek'Thar, en başından beri bunu bildiğini, hatta aslında bu yüzleştirme amacıyla Bilge-kulak'ı Kıyametçekici'ni bulmaya göndermiş olduğunu itiraf etmişti) Buzkurdı üyeleri şanlı konuklarına hak ettiği saygıyı gösterebiliyorlardı. Daha sonra kullanmak üzere kurutulmuş yabani tavşanları yağlarla ve baharatlarla bezeyip ateşin üstünde kızartmak için getirmişlerdi. Ateşin üstüne fazladan baharat atıp mis gibi, keskin bir kokenun dumanla birlikte etrafa yayılmasını sağladılar. Bu neredeyse sarhoş edici bir kokuydu. Davullar ve kavallar getirilmişti. Çok geçmeden müziğin ve söylenen şarkıların sesleri dumana karışıp ruhani dünyalara gönderilen şeref ve neşe dolu bir mesaj halini almıştı.

İlk başta Thrall'ın ağzını bıçak açmıyordu ama Kıyametçekici hem dikkatle dinleyerek hem de meraklı sorular sorarak onun öyküsünü anlatmasını sağladı. Thrall anlattıklarını tamamladığında Kıyametçekici hemen söze başlamadı.

"Bu Blackmoore, Gul'dansa benziyor," dedi. "Kalbinde halkının çıkarları değil kendi kârı ve keyfi var."

Thrall başını salladı. "Onun zalimliğinden ve tutarsızlığından tek zarar gören ben değilim. Orklardan nefret ettiğinden eminim ama kendi halkı için de pek bir sevgi beslemiyor."

"Şu Taretha ve Çavuş... İnsanların nezaket ve şeref gibi erdemlere sahip olabileceğim bilmiyordum."

"Çavuş olmasaydı şeref ve merhametten haberim olmayacaktı," dedi Thrall. İçinden gülmek geldi.

"Sana karşı kullandığım ilk numaradan da tabii. Bu bana birçok kez dövüş kazandırdı."

Kıyametçekici onunla birlikte güldü ve sonra ciddileşti. "Benim deneyimlerimden çıkardığım, erkeklerin bizden nefret ettiği ve kadınlarla çocukların bizden korktuğudur ama anlaşılan bu kız çocuk, kendi rızasıyla seninle dostluk kurmuş."

' Onun kocaman bir yüreği var," dedi Thrall. "Onun için söyleyebileceğim en büyük iltifat, onu kabileme kabul etmekten gurur duyacağımdır. O, Şefkatle dizginlenmiŐ bir ork ruhu taşıyor." Kıyametçekici yine bir süre sessiz kaldı. Sonunda tekrar söze girdi: "Bunca yıldırdır, utanç verici nihai yenilgiden beri bir münzevi hayatı yaŐadım. Benim için ne dediklerim biliyorum. Ben bir mnzeviyim, korkağım, yüzümü göstermeye korkuyorum. Bu geceye kadar neden başkalarının yandaŐlıęını reddettiğimi biliyor musun, Thrall?"

Thrall başını sessizce iki yana salladı.

"nk olanları gözden geçirmek için yalnız kalmaya ihtiyaım vardı. Düşünmek için... Benim kim olduğumu, bizim bir halk olarak kim olduğumuzu kendime hatırlatmak için... Zaman zaman bu gece yaptığımı yaptım. Kamp ateŐlerinin yanma gitme riskine girdim, onların konukseverliğini kabul ettim, onların yaŐadıklarını dinledim ve öğrendim." Ork bir an durdu. "Senin gibi ben de insanların hapisanelerinin içini biliyorum. Yakalandım ve bir süreliğine Lordaeron kralı Kral Terenas'ın hilkat garibesi olarak tutsak edildim. Senin Durnholde'den katığın gibi ben de o saraydan kaçtım. İŐkn bölgelerinde de bulundum. Bu yıldınlığın, bu çaresizliğin ne demek olduğunu biliyorum. Ben de neredeyse onlardan biri oluyordum."

Konuşurken bakışları ateşe dönüktü, Şimdiyse dönüp Thrall'a bakmıştı. Gri gözleri temiz ve Cehennemıllığının gözlerinde yanan cehennem alevlerinden yoksun olsa da ateşten yayılan ışığın oyunuyla Şimdi gözleri Grom'un kiler kadar kızıl bir renkle parlıyordu.

"Ama olmadım. Aynı senin yaptığın gibi kaçtım. Senin gibi ben de kaçarken hiç zorlanmadım. Ama yine de İŐkn bölgelerinde, çamurun içinde istif halinde dizilmiş olanlar için bu hâlâ çok zor. Dışarıdan yapabileceklerimiz ancak bu kadar.

Eğer bir domuz ahırını seviyorsa kapının açık olması bir şey ifade etmez. Bu, kamplardakiler için de geçerli. Kapıları onlar için açtığımızda dışarı çıkmak istiyor olmaları lazım."

Thrall, Kıyametçekici'nin ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "Sadece surları yıkmak halkımızın özgürlüğünü garanti etmeyecek," dedi.

Kıyametçekici başıyla onayladı. "Onlara samanlığın öğretisini hatırlatmalıyız. Kirlenmiş Ruhlarını iblislerin fısıldadığı sözcüklerin zehrinden arındırıp onun yerine savaşçının ve Ruhun gerçek doğasını kucaklamalılar. Sen Savaşşarkısı kabilesinin ve onun amansız liderinin hayranlığını kazandın, Thrall. Şimdi de yanında, şimdiye kadar tanıdığım en bağımsız ve mağrur kabile olan Buzkurdu kabilesi var ve onlar senin peşinden savaşa girmeye hazır. Eğer yığın soydaşlarımıza kim olduklarını hatırlatabilecek yaşayan bir ork varsa, o sensin."

Thrall iskân bölgesini ve oradaki kasvetli ölüm miskinliğini anımsadı, ayrıca Blackmoore'un adamlarından nasıl son anda kaçtığını da...

"Oradan tiksiniyor olsam da eğer halkımı uykudan uyandırma umudum varsa, seve seve geri döneceğim," dedi Thrall. "Ama benim yakalanmamın Blackmoore'un şiddetle istediği bir şey olduğunu bilmeni isterim. Onun elinden iki kere son anda kurtuldum.'Ona karşı.bir saldırı düzenlemeyi ummuştum ama..."

"Ama bu ordular olmadan başarılı olamaz," dedi Kıyametçekici. "Bunları biliyorum, Thrall. Tek başıma seyyahlık yapmış olsam da bu topraklarda olup bitenlere kayıtsız değildim. Kaygılanma. Blackmoore ve adamlarının takip etmesi için sahte izler bırakacağız."

"İşkân bölgelerinin komutanları beni aramaları gerektiğini biliyorlar," dedi Thrall.

"Onlar iriyarı, güçlü, atılgan, zeki Thrall'ı arıyor olacaklar," diye karşılık verdi Blackmoore. "Bir tane daha mağlup,



silik, yıldıg ın ork hiç kimsenin dikkatini çekmeyecektir. Bu inatçı gururunu gizleyebilir misin, dostum? Onu içine gömüp ruhsuz, iradesiz biri gibi görünebilir misin?"

"Zor. olacak," diye kabul etti Thrall. "Ama halkımın iyiliği için bunu yapacağım."

"İşte Durotan'ın oğlu gibi konuştun," dedi Kıyametçekici, güçlükle duyulabilecek bir sesle.

Thrall bir an tereddüt etse de konuşmaya devam etti. Mümkün olduğunca fazla şey öğrenmek zorundaydı. "Drek'Thar bana, Durotan'la Draka'nın seni bulmak ve Gul'dan'ın habisi biri olduğu, orkları sadece g mücadelesi için kullandığı konusunda seni ikna etmek için yola çıktıklarını söyledi. İçine sarılmış olduğum kumaş Drek'Thar'a onların vahşice öldürüldüğünü söyledi ve ben de Blackmoore'un beni iki ork ve bir beyaz kurt cesediyle birlikte bulduğunu biliyorum. Lütfen... Bana söyleyebilir misin... Babam seni bulabildi mi?"

"Evet, buldu," dedi Kıyametçekici, hüzünle. "Onları daha yakınımda tutmamış olmam benim en, büyük utancım ve zntmdr. Bunun hem savaşıları, hem de Durotan için iyi olan şey olduğunu düşünmüştüm. Seninle birlikte geldiler, genç Thrall ve bana Gul'dan'ın hainliğini anlattılar. Onlara inandım. Güvende olacakları bir yer biliyordum.;, ya da en azından öyle düşünmüştüm. Sonradan kendi savaşılarımdan çoğunun da Gul'dan'ın casusu olduğunu öğrendim. Kesin olarak bilemesem de Durotan'ı güvenli yere ulaştırması için sorumluluk verdiğim muhafızın bunu yapmak yerine onları öldürmesi için suikastçıları çağırdığına kanaat getirdim." Kıyametçekici derin derin i çekti. Bir an için Thrall'a bütün dünyanın yükü bu geniş ve güçlü omuzların üstüne binmiş gibi geldi.

.'.Durotan benim dostumdu. O ve ailesi için hayatımı seve seve verirdim. Yine de farkında olmadan onların ölümü-

ne neden oldum. Tek umudum, onun ardında bıraktığı çocuk için elimden geleni yaparak bunu telafi edebilmek. Kullanmayı seçtiğin adına rağmen, Thrall, sen soylu ve mağrur bir aileden geliyorsun. Şimdi bu aileyi birlikte şerefliendirelim."

Birkaç hafta sonra, baharın en canlı zamanında, Thrall hantal hantal yürüyerek bir köye girip çiftçilere kükrerken ve onların .kendisini yakalamasına izin verirken hiç zorluk çekmemişti. Tuzak ağı üstüne dolandır dolanmaz durulmuş, onu yakalayanların orkun içindeki heyecanı yerle bir ettiklerini düşünmeleri için zırlamaya başlamıştı.

Onu kampın içinde serbest bıraktıklarında bile kendini ele vermemek için dikkatli davranmıştı. Ancak nöbetçiler ona bir yenilik gözüyle bakmaktan vazgeçer geçmez Thrall kendisini dinleyenlerle sevecen bir tavırla konuşmaya başladı. Hâlâ içinde bir heyecan varmış gibi görünenleri ayırt etti. İnsan nöbetçiler nöbet mahallerinde başları önlerine düşerek uyuklarken Thrall karanlığın içinde bu orklara kökenlerinden bahsetti. Samanların gücünü, kendi yeteneklerini anlattı. Çoğu kez kuşkucu bir ork kanıt istedi. Thrall toprağın sarsılmasını ya da şimşeklerin çakmasını, göklerin gürlemesini sağlamadı. Bunun yerine avucunu çamurlu toprakla doldurdu ve onun içinde kalan yaşamı buldu. Tutsakların hayretler içindeki gözleri önünde kahverengi topraktan çimlerin, hatta çiçeklerin fışkırmasını sağladı.

"Ölü ve çirkin görünen şeylerin bile içinde güç ve güzellik vardır," dedi hâlâ şaşkınlık içinde olan izleyicilerine Thrall. Orklar ona döndü ve onların yüzlerinde umudun en solgun izlerini gören Thrall'ın kalbi hızlı hızlı çarptı.

Thrall iskân bölgesindeki yığın, esir orkları canlandırabilmek için gönüllü olarak tutsaklığa devam ederken Savaşşarkısı ve Buzkurdu kabileleri Kıyametçekici'nin önderliğinde

güçlerini birleştirmişti. Thrall'ın içinde olduğu kampı gözlüyor ve ondan gelecek işareti bekliyorlardı.

Ezilmiş orklarda isyanın düşüncesinin oluşması bile Thrall'ın umduğundan uzun sürmüştü ama Thrall sonunda doğru zamanın geldiğine karar verdi. Sabahın ilk saatlerinde, buğulu sessizlikte nöbetçilerinin çoğunun hafif horultuları duyulurken Thrall sağlam, katı toprağın üstünde diz çöktü. Ellerini kaldırarak Suyun ve Ateşin Ruhlarını halkını özgürlüğe kavuşturmasına yardım etmeleri için çağırdı.

Ve onlar da geldiler.

Hafif bir yağmur başladı. Çatallı şimşekler gökyüzünü birden üçe bölüverdi. Bir anlık duraklamadan sonra aynı görüntü tekrarlandı. Çakan her şimşegin ardından neredeyse toprağı sarsan hiddetli bir gök gürültüsü gürledi. Bu kararlaştırdıkları işaretti. Hem korkan hem de heyecanlanan orklar taşlardan, sopalardan ve kampta bulunabilen diğer şeylerden oluşan uyduruk silahlarını sıkı sıkı kavradılar. Thrall'ın kendilerine ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı.

Tüyler ürpertici bir haykırış geceyi gök gürültülerinden bile daha fazla yardı ve Thrall'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bu çılgılığı nerede olsa tanırdı... Bu Grom Cehennemçılığı'ydı. Ses orkların irkilmesine neden olmuştu ama Thrall gürültüyü bastırarak şekilde bağırdı: "Bunlar surların dışındaki müttefiklerimiz! Onlar bizi özgür bırakmak için geldiler!"

Gök gürlemeleri nöbetçileri uyandırmıştı. Şimdi Cehennemçılığı'nın haykırışları dinerken nöbetçiler yerlerine doğru koşturuyordu ama artık çok geç kalmışlardı. Thrall tekrar yıldırımı çağırdı ve o da geldi.

Çatallı bir yıldırım nöbetçilerin çoğunun beklediği ana surlara düştü. Nöbetçilerin feryatları gök gürültüsüne karıştı. Thrall birden çöken karanlığa gözlerini kısarak baktı ama hâlâ etrafta ışık veren gök cisimleri vardı ve Thrall surların tamamen yarıldığını görebiliyordu.

Bu gedikten yeşil, kıvrak vücutlardan oluşan bir dalganın içeri akmakta olduğunu gördü. Dalga nöbetçilere hücum etti ve onları neredeyse bir sineği ezer gibi rahatlıkla ezip geçti. Orklar gördükleri manzara karşısında soluksuz kaldılar.

"İçinizde kıpırdanan şeyi hissediyor musunuz?" diye haykırdı Thrall. "Ruhunuzun dövüşmeye, öldürmeye, özgürlüğe hasret kaldığını hissediyor musunuz? Gelin hadi, kardeşlerim!" Thrall onların peşinden gelip gelmediklerine bakmadan gediğe doğru hücum etti.

Arkasından gelen kararsız sesleri duyabiliyordu. Özgürlüğe attıkları her adımda sesleri de yükseliyordu. Thrall birden koluna saplanan bir şeyin verdiği acıyla hırladı. Siyah yelekli bir ok etine neredeyse boydan boya girmişti. Acıyı görmezden geldi. Herkes özgürlüğüne kavuşunca ona bakacak kadar zamanı olacaktı.

Dövüş her tarafta devam ediyor, çarpışan kılıçların keskin çeliklerinden gelen ve ete saplanan baltalardan yükselen sesler duyuluyordu. Nöbetçilerden biraz zeki olan bazıları çıkışı kendi bedenleriyle kapamak için koşturuyorlardı. Thrall onların ölümlerinin faydasızlığı için sadece bir anlık bir acıma duydu, sonra saldırıya geçti.

Ölmüş bir yandaşının yere düşmüş olan silahını kapıp acemi nöbetçiye rahatça geri püskürttü. "Yürüyün, yürüyün!" diye bağırdı. Esir orklar önce yan yana dizilmiş bir küme halinde donup kalmıştı ama sonra içlerinden biri hay kırarak ileri atıldı. Geri kalanlar da onu takip etti. Thrall silahını kaldırıp hızla indirdi ve nöbetçi kıvranarak kanla sulanmış çamura düştü.

Harcadığı çabadan nefes nefese kalan Thrall etrafına bakındı. Tek görebildiği çarpışmakta olan Savaşşarkısı ve Buzkurdü kabileleriydi. Geride hiç tutsak kalmamıştı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı ve bir zamanlar hapisane surları olan, sıcak kaya yığınının ve gecenin tatlı karanlığına

doğru yollandı. Kabile üyeleri onun peşinden gitti. Peşlerine takılan bir iki nöbetçi vardı ama orklar daha hızlıydı ve kısa zaman sonra onları geride bıraktılar.

- Kararlaştırılmış olan buluşma yeri kadim bir menhir kümesiydi. Gece karanlıktı ama ork gözlerinin görmek için ayların aydınlığına ihtiyacı yoktu. Thrall oraya vardığında düzinelerce ork, sekiz devasa taşın yanında bir araya gelmişti.

"Zafer!" diye haykırdı Thrall'ın sağından gelen bir ses. O tarafa döndüğünde, siyah plaka zırhı üstüne sıçrayan insan kanlarıyla parlayan Kıyametçekici'ni gördü. "Zafer! Özgürsünüz, kardeşlerim. Özgürsünüz!"

Ve aysız gecede göklere yükselen bağırışlar Thrall'ın yüreğini neşeyle doldurdu.

"Eğer tahmin ettiğim havadisleri getirdiysen senin o güzel kelleni gövdenen ayırmak niyetindeyim," diye karşısındaki talihsiz ulağa homurdandı Blackmoore. Adamın üstünde iskân bölgelerinden birinin atlılarından olduğunu belli eden bir göğüs kemeri vardı.

Ulağın yüzü biraz sararmış görünüyordu. "O zaman belki de hiç konuşmasam daha iyi olur," diye karşılık verdi.

Blackmoore'un hemen sağında onu çağırıp duruyormuş gibi bekleyen bir şişe vardı. Avuçları terlemeye başlasa da şişenin söylediği şarkıyı görmezden geldi.

"Dur da tahmin edeyim. İskân bölgelerinden birinde yeni bir ayaklanma baş gösterdi. Bütün orklar kaçtı. Kimse nerede olduklarını bilmiyor."

"Lord Blackmoore..." diye kekeledi genç ulak. "... Sözlerinizi onaylarsam yine kellemi uçuracak mısınız?"

Blackmoore'un içinde öyle keskin bir öfke patladı ki neredeyse canı yanmıştı. Bu hararetli duygunun da ötesinde derin, kasvetli 'bir çaresizlik hissi vardı. Neler oluyordu? Bu sü-

rü, bu ork kılığındaki koyunlar, nasıl olurdu da onları tutsak edenleri devirecek kadar kendilerini toplayabilirlerdi? Bu, nereden geldiği belli olmayan, tepeden tırnağa silahlı ve yirmi yıl öncesindeki kadar öfke ve kinle dolu orklar kimdi? Kokuşmuş ruhuna lanetler olasıca Kıyametçekici'nin saklandığı yerden çıktığı ve bu baskınları yönettiği söylentileri dolaşıyordu. Nöbetçilerden biri bu piç kurusunun giydiği meşhur siyah plaka zırhı gördüğüne yemin etmişti.

"Kellen sende kalabilir," dedi Blackmoore. Kolunu uzatsa ulaşabileceği kadar yakınında duran şişenin varlığını şiddetle hissediyordu. "Ama sadece komutanlarına bir haber iletmen için."

"Efendim, dahası da var," dedi ulak, acınacak bir halde.

Blackmoore kan çanağına dönmüş gözlerini dikkatle ona dikti. "Bundan daha fazla ne olabilir ki?"

"Bu kez öncüleri tam olarak tanımlandı. O..."

"Biliyorum; Kıyametçekici. Söylentileri duydum."

"Hayır, lordum." Ulak yutkundu. Blackmoore, gencin alnında biriken terleri açıkça görebiliyordu.

"Bu isyanların lideri... Thrall, lordum."

Blackmoore kanın yüzünden çekildiğini hissetti. "Sen kahrolası bir yalancısın, evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Ya da en azından öyle olduğunu söylesen iyi edersin."

"Hayır, lordum, maalesef söylediklerim doğru. Efendim onunla yakın dövüşe girdiğini ve Thrall'ı gladyatör dövüşlerinden hatırladığını söyledi."

"Böyle palavralar attığı için efendinin dilini keseceğim!" diye böğürdü Blackmoore.

"Ne yazık ki, efendim, onun diline ulaşmanız için yeri iki metre kazmanız gerekecek," dedi ulak.

"Savaştan sadece bir saat sonra öldü."

Bu yeni haberle yıkılan Blackmoore koltuğuna çöktü ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Çabucak bir şeyler içse iyi

gelirdi ama milletin içinde fazlaca içtiğinin farkındaydı. Fısıldananları duymaya başlamıştı: sarhoş ahmak... burada yetkili olan kim...

Hayır. Dudaklarını yaladı. Ben Aedelas Blackmoore'um; Dumholde Lordu, iskân bölgeleri komutanı... O yeşil derili, siyah kanlı ucubeyi ben eğittim, onu zekâmla alt edebilmeliyim... Kutsal Işık adına, şu ellerin titremesini geçirmek için sadece bir içki lazım...

İçi garip bir iftihar hissiyle hareketlendi. En başından beri Thrall'ın içindeki güç konusunda haklıydı. Onun özel olduğunu, sadece sıradan bir ork olmadığını biliyordu. Keşke Thrall, Blackmoore'un kendisine sunduğu fırsatlara burun kıvrımasaydı! Şu anda bile İttifak'a karşı bir saldırıyı yönetiyor olabiliyorlardı. Her emrine itaat edecek, sadık bir ork topluluğunun başında Blackmoore olacaktı. Sersem Thrall... Çok kısa bir an için Blackmoore'un zihni Thrall'ı son kez dövuşüne geri gitti. Belki bu biraz fazla kaçmıştı.

Ancak itaatsiz bir orka hak ettiği dersi verdi diye kendini suçlu hissedecek değildi. Thrall o hırıldayan, pis kokulu, değersiz haydutlarla birleşmek için, kendisine sunulan şansı tepmişti. Düştüğü çukurda çürümesi en iyisiydi.

Dikkati titremekte olan ulağa geri dönen Blackmoore kendini zorlayarak yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Karşısındaki adam rahatlayıp kararsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Blackmoore titreyen eliyle uzanıp bir tüy aldı ve onu mürekkebe batırıp bir mesaj yazmaya başladı. Fazla mürekkebi emmesi için toza buladığı mesajı kuruması için kısa bir süre bekletti. Sonra üç kez katladığı notun üstüne sıcak balmumu damlatıp mührünü bastı.

Onu ulağa uzatıp: "Bunu efendine götür," dedi. "Kellene de iyi bak genç adam."

Talihine hâlâ inanamadığı belli olan ulak yerlere kadar eğilip hızla uzaklaştı. Muhtemelen Blackmoore fikrini değiştirmeden oradan gitmek istiyordu. Yalnız kalınca Blackmoore

şışeye uzandı, mantarını çıkardı ve uzun uzun, kana kana içti. Şışeyi dudaklarından çektiğinde içki siyah giysisine damladı. Blackmoore lekeyi umursamaz bir tavırla sildi. Uşakların işi neydi sanki.

"Tammis!" diye bağırdı. Kapı hemen açıldı ve uşak başını içeri uzattı.

"Buyurun, efendim?"

"Git Langston'u bul." Blackmoore gülümsedi. "Ona halletmesi için bir vazife vereceğim."



on altı

T

hrall üç kampa sızmayı ve oradaki orkları serbest bırakmayı başarmıştı. Elbette ilk başarısından sonra iskân bölgelerindeki güvenlik önlemleri artırılmıştı. Yine de vurdumduymazlık had safhadaydı ve Thrall'ı 'yakalayan' adamların orkun başlarına dert açmasını bekler gibi bir halleri yoktu.

Ancak üçüncü çatışmada onu tanımışlardı. İnsanları gafil avlama şansları yok olmuştu. Cehennem çılgılığı ve Kiyametçekici'yle yapılan bir görüşmenin ardından Thrall'ın sıradan bir mahkûm rolü yapmasının artık çok riskli olduğuna karar verilmişti. .

"Bizi harekete geçiren senin tutkundur, dostum. Kendini böyle tehlikeye atmaya devam edemezsin," dedi Cehennem -çılığı. Gözlerinde, şimdi Thrall'ın ibislere özgü cehennem alevleri olduğunu bildiği parıltılar vardı.

"Hatlarımızın gerisinde güven içinde oturup ben boş boş beklerken diğer herkesin tehlikeyle yüzleşmesine izin veremem," diye karşılık verdi Thrall.

"Senden bunu istemiyoruz," dedi Kiyametçekici. "Ama kullandığımız taktik artık çok tehlikeli."

"İnsanlar konuşuyor," dedi Thrall. Antrenman zamanlarında duymuş olduğu bütün o söylenti ve hikayeleri anımsadı. İnsan öğrenciler Thrall'ın söylenenleri anlayamayacak ka-

dar aptal olduğunu düşünerek onun yanında her şeyi rahatça konuşmuşlardı. Bu düşünce hâlâ işini acıtsa da edindiği bilgiler işine yaramıştı. "Hapisteki orklar ister istemez diğer iskân bölgelerinin nasıl özgür kılındığına kulak misafiri olacaklardır. Dinleme zahmetine girmeseler bile bir şeyler dönmekte olduğunu bileceklerdir. Ben orada olup onlara samanlık öğretisinden bahsetmesem bile mesajımızın bir şekilde onlara ulaşabileceğini umabiliriz. Önlerindeki engeller temizlendikten sonra özgürlüklerine ulaşmak için kendi yollarını bulacaklarını umut edelim."

Ve öyle de oldu. Dördüncü kamp silahlı nöbetçilerle kaynıyordu ama elementler Thrall çağırdığında ona yardıma gelmeye devam etti. Bu, davasının doğru ve adil olduğuna onu daha çok ikna etti. Aksi takdirde Ruhlar yardımlarım mutlaka esirgerlerdi. Surları yıkıp nöbetçilerle çarpışmak daha zorlaşmıştı ve Kıyametçekici'nin en sağlam savaşçılarının çoğu hayatını kaybetmişti ama o soğuk surların ardında tutulan orklar onlara istekli bir şekilde karşılık vermiş, Kıyametçekici ve adamları onları karşılamaya hazırlanırken, açılan gedikten dışarı neredeyse taşmışlardı.

Yeni Güruh neredeyse her geçen gün büyüyordu. Avlanmak yılın bu zamanında kolay olduğundan Kıyametçekici'nin takipçileri aç kalmıyorlardı. Thrall küçük bir grubun kendi başlarına karar alıp uzaktaki bir kasabaya saldırdığını öğrendiğinde sinirlenmişti. Özellikle de birçok silahsız insanın öldürüldüğünü duyunca...

Bu amaçlarından sapan girişimin liderinin kim olduğunu öğrenip o gece grubun kaldığı kamp yerine gitti ve afallayan orku yakalayıp sertçe yere çarptı.

"Biz insan kasabı değiliz!" diye haykırdı Thrall. "Bizler tutsak edilmiş olan kardeşlerimizi kurtarmak için dövüşüyoruz! Düşmanlarımız silahlı askerler; süt sağan kızlarla çocuklar değil!"

Ork itiraz edecek oldu ama Thrall ona elinin tersiyle hiddetle vurdu. Orkun başı yana devrildi ve ağzından kanlar döküldü.

"Orman geyiklerle ve yabani tavşanlarla dolu! Özgür kıldığımız her kamp bize yiyecek sağlıyor! Sırf keyfimiz istiyor diye bize zararı dokunmayan insanlara dehşet saçmanın âlemi yok. Nerede, kime karşı dövüşmenizi söylersem orada, onunla dövüşeceksiniz. Eğer bir daha bir orkun silahsız bir insana zararı dokunursa onu affetmem. Anlaşıldı mı?"

Ork başını salladı. Ateşin etrafında toplanmış olan herkes kocaman açılmış gözlerle Thrall'a bakıp başlarını salladılar.

Thrall biraz gevşemişti. "Böyle davranışlar, halkımız için hiçbir sevgi beslemeyen savaş-büyücülerinin yönettiği eski Güruh'a özgüdür. Bizi iskân bölgelerine tıkan, bu kadar ağgözlülükle beslenmiş olduğumuz iblis enerjisinin yokluğuyla oluşan cansızlığa sebep olan işte budur. Bizlerin kendimizden başkasına ait olmasını istemiyorum. Bu yol, bizi neredeyse yok ediyordu. Özgür olacağız, bu konuda sakın kuşkuya düşmeyin. Ama aslında olduğumuz gibi olmak için özgür olacağız. Aslında biz sadece insanları katletmek için var olan bir ırk olmaktan çok öteyiz. Eski yöntemler geride kaldı. Artık mağrur savaşçılar gibi dövüşüyoruz, ayırım yapmadan öldüren katiller gibi değil. Çocukları öldürmek şerefli bir iş değildir."

Arkasına dönüp oradan ayrıldı. Ardında şaşkınlık dolu bir sessizlik bırakmıştı. Karanlığın içinden gürültülü bir kahkahanın yükseldiğini duydu ve o tarafa döndüğünde Kıyametçekici'ni gördü. "Zor olan yolda yürüyorsun," dedi yüce Savaş Şefi. "Öldürmek onların kanında var."

"Buna inanmıyorum," dedi Thrall. "Bence bizler soylu savaşçılardık ve yozlaşarak suikastçılara dönüştük. İpleri, iblislerin ve bize ihanet etmiş olan kendi ırkımızın üyelerinin elinde olan kuklalar olduk."

Bu... tehlikeli bir dans, ' diye duyuldu Cehennemçiğliği'nin sesi. O kadar kısık ve zayıf çıkmıştı ki Thrall onu zorlukla tanıyabilmiş ti. "Böyle kullanılmak. Verdikleri güç... en tatlı bal, en sulu et gibi. O kuyunun suyundan hiç içmemiş olduğun için şanslısın, Thrall. Sonradan onsuz kalmak neredeyse... dayanılmaz." Cehennemçiğliği omuz silkti.

Thrall elini onun omzuna attı. "Ama yine de sen buna dayandın, cesur ork," dedi. "Seninkinin yanında benim cesaretim hiç kalır."

Cehennemçiğliği'nı kızıl gözleri karanlıkta parıldadı ve Thrall onların cehennem kırmızısı ışıltılarında orkun gülümsemekte olduğunu gördü.

\* \* \*

Kıyametçekici, Cehennemçiğliği ve Thrall'ın liderliğindeki yeni Güruh sabahın karanlık ilk saatlerinde beşinci iskân bölgesini kuşatmıştı.

Keşif kolu dönmüştü. "Nöbetçiler tetikte," dediler Kıyametçekici'ne. "Surlardaki asker sayısı her zamankinin iki katma çıkarılmış. Zayıf gözleri görebilsin diye bir sürü ateş yakmışlar."

"Bir de dolunayların ışığı var," dedi Kıyametçekici, bakışlarını biri gümüş, biri mavi ve yeşil renklerdeki parlak yuvarlaklara kaldırarak. "Beyaz Leydi ve Mavi Çocuk bu gece bizim yanımızda değil."

"İki hafta daha bekleyemeyiz," dedi Cehennemçiğliği. "Güruh haklı davası için savaşmaya can atıyor ve bizim de onlar hâlâ iblis uyuşukluğuna direnecek kadar güçlüyken saldırmamız lazım." Kıyametçekici hâlâ endişeli görünse de başını salladı. İzcilere dönüp: "Bir saldırı beklediklerine dair herhangi bir işaret var mı?" diye sordu. Thrall bir gün gelip şanslarının tükeneceğini biliyordu. İskân bölgelerini seçerken belli bir sıra

izlememeye dikkat ediyorlardı. Böylece insanların, onların bir sonraki saldıracakları yeri tahmin edip pusuda beklemelerini engelliyorlardı ama Thrall Blackmoore'u tanıyordu ve bir gün her nasılsa bir karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Blackmoore'la sonunda adil bir dövüşte karşı karşıya gelme düşüncesi için hevesle doldursa da bunun ordular için ne demek olacağını biliyordu. Onların iyiliği için bu gecenin o gece olmamasını umdu.

Keşif kolundakiler başlarını olumluca salladılar.

"O zaman inelim," dedi Kıyametçekici. Yeşil dalga, tam bir sessizlik içinde tepeden aşağı, kampa doğru inmeye başladı.

Neredeyse varmışlardı ki kapılar hızla açıldı ve düzinelerce zırhlı süvari insan saldırıya geçti. Kırmızı ve altın renkli sancaktaki siyah doğanı gören Thrall hem korktuğu, hem de beklediği günün sonunda geldiğini anladı.

Cehennemçiğliği'nin savaş narası, neredeyse insanların çığlıklarını ve onların atlarının toynak seslerini boğarak boşluğu yarı. Düşmanın gücü karşısında cesareti kırılacağına Güruh sanki yeniden canlanmış, düşmana kafa tutmaya istekli görünüyordu.

Thrall başını geriye atıp kendi savaş narasını attı. Mesafe Thrall'ın yıldırım ya da deprem gibi büyük güçleri çağıramayacağı kadar yakındı ama yardım isteyebileceği başkaları da vardı.

Çatışmanın içine dalmak ve yakın dövüşe girmek için inanılmaz bir arzu duysa da geride kaldı.

Dengeyi orkların lehine çevirdikten sonra bunun için yeterli zamanı olacaktı.

Gözlerini kapayıp ayaklarını yere sıkı sıkı bastı ve Valisi Doğanın Ruhunu çağırdı. Zihnindeki gözle büyük, beyaz bir at görüyordu, bütün atların Ruhu. Thrall ricasını ilettili.

İnsanlar yavrularını bizi öldürmek için kullanıyor. Onlar da tehlikedeler. Eğer atlar binicilerini üstlerinden atarlarsa güvenli bir yere gitmek için serbest kalacaklar. Onlardan bunu yapmalarını isteyecek misin?

Büyük at düşündü. Bu yavrularım dövüşmek için eğitilmiş. Onlar kılıçlardan ve mızraklardan korkmuyorlar.

Ama bugün ölmelerine gerek yok. Biz sadece halkımızdan olanları özgürlüklerine kavuşturmaya çalışıyoruz. *Bu haklı bir dava ve onların ölmesine* değecek bir şey değil.

Büyük at Ruhu tekrar Thrall'ın sözlerini düşündü. Sonunda kocaman, beyaz kafasını olumlu bir şekilde salladı.

Birden, bütün atlar ya dönüp üstlerindeki şaşkın ve sinirli askerlerle birlikte dörtmala uzaklaşmaya başlayarak ya da şaha kalkıp binicilerini üstlerinden atarak savaş meydanının daha da karışmasına neden oldular. Askerler atlarının üstünde kalmaya çabaladı ama bunu başarmaları mümkün değildi.

İşte şimdi Toprağın Ruhundan istekte bulunmanın zamanı gelmişti. Thrall'ın gözünde iskân bölgesinin çevresindeki ağaçların köklerinin uzayıp büyüyerek topraktan fırlayışı canlandı. Bize barınak olan ağaçlar... Şimdi bana yardım edecek misiniz?

Evet, diye duyuldu zihnine dolan cevap. Thrall gözlerini açıp olan biteni görmeye çabaladı. Üstün gece görüşüyle bile neler olduğunu seçebilmek zordu ama zorlansa da olanları çözebildi.

Kamp surlarının hemen dışındaki sert topraktan kökler fırlamıştı. Yerden fışkırıp atlarından düşmüş olan adamları kavramışlardı. Solgun uzantıları insanları, hemen hemen ağların tutsak alman orkları sardığı kadar sıkı bir şekilde sarmıştı. Thrall'ın onayladığı gibi, orklar yere düşüp aciz bir şekilde yatan insanları öldürmüyorlardı. Bunun yerine diğer hedeflere yöneliyor, içerilere doğru akın ediyor ve tutsak edilmiş soydaşlarını arıyorlardı.

Piyadelerden oluşan ikinci bir düşman dalgası hücumla kalktı. Ağaçlar köklerini ikinci defa uzatmadılar, sağlayacakları bütün yardımı sağlamışlardı. Thrall, duyduğu hayal kırıklığına rağmen onlara teşekkür etti ve bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermek için zihnini zorladı.

Bir şaman olarak elinden gelen her şeyi yaptığına karar verdi. Şimdi bir savaşçı gibi davranmanın zamanı gelmişti. Cehennemçılığı'nın armağanı olan devasa, geniş kılıcını kavrayan Thrall, kardeşlerine yardım etmek üzere tepeden aşağı hücum etti.

Lord Karramyn Langston hayatı boyunca bundan daha fazla korktuğunu hatırlamıyordu.

İnsanoğluyla orklar arasındaki son savaşta çarpışmaya katılmak için çok genç olduğundan, kahramanı olan Lord Blackmoore'un bu konuda anlattığı her şeyi can kulağıyla dinlemişti.

Blackmoore'un anlattıklarından bunun, Durnholde'nin çevresindeki ıslah edilip ağaçlandırılmış topraklarda avlanmaktan (duyulan daha büyük heyecan dışında) farksız olduğu anlaşıyordu.

Blackmoore kulak tırmalayan feryat ve iniltilerden; leş gibi kan, sidik, dışkı ve ork kokularından; insanın gözünün içine bir anda dolan binlerce görüntüden hiç bahsetmemişti. Hayır, orklarla yapılan savaşlar heyecan verici bir eğlence gibi tarif edilmişti ona; insana yatağı, şarabı ve işveli kadınların arkadaşlığını hatırlatan bir şey gibi...

Düşmanı gafil avlama şansı onlardaydı. Yeşil canavarları bekliyorlardı. Neler olmuştu böyle?

Neden, iyi eğitilmiş atların her biri kaçmış ya da binicisini üstünden atmıştı? Nasıl bir uğursuz büyü topraktan solgun kolların çıkıp düşen zavallıları sarmasını sağlamıştı? Bu korkunç beyaz kurtlar nereden geliyorlardı ve kime saldıracaklarını nereden biliyorlardı?

Langston bu soruların hiçbirine cevap bulamıyordu. Sözde, birliğinin başındaydı ama askerler üzerinde kontrole benzer bir şeyi vardiysa bile o tüyler ürpertici dallar yerden çıkmaya başladıktan sonra o da dağılıp gitmişti. Şimdi sadece saf bir panik, kılıçların kalkanlara ya da ete çarptığında çıkardığı sesler ve ölenlerin çığlıkları vardı.

Kendisi de kiminle dövüştüğünü bilmiyordu. Her yer göremeyeceği kadar karanlıktı ve o da kılıcını körlemesine savuruyor, her delice hamlede inleyerek ağlıyordu. Langston'un kılıcı bazen eti buluyor ama çoğunlukla sadece havayı yardığı duyuluyordu. Saf bir dehşetin yarattığı enerjiyle hareket ediyordu. İçinde, derinlerde bir yerde, silahı hâlâ savuruyor olmasına kendi kendine hayret ediyordu.

Kalkanına inen güçlü ve sağlam bir darbe kolundan dışlerine kadar sarsılmasına neden oldu. Her nasılsa, muazzam boyutlarda ve olağanüstü güçlü bir yaratığın saldırısı karşısında kalkanını havada tutabilmişti. Bir anlık bir sürede Langston'un gözleri saldırganın gözleriyle buluştu ve adamın ağzı şaşkınlıkla açılıverdi.

"Thrall!" diye haykırdı.

Orkun gözleri karşısındaki tanıyınca kocaman açıldı, sonra da öfkeyle kısıldı. Langston devasa bir yumruğun havaya kalktığını gördü ve sonra her şey yok oldu.

Thrall, Langston'un adamlarının yaşamlarını umursamıyordu. Onlar kendisiyle tutsak orkların özgürlüğü arasında duruyorlardı. Adil bir savaşa girmişlerdi ve ölürlerse bu onların yazgısı demekti. Amâ Thrall, Langston'un sağ kalmasını istiyordu.

Blackmoore'un küçük gölgesi Langston'un pek konuşmadığını, Blackmoore'a dalkavuk bir ifadeyle, Thrall'a ise öğrenerek ve küçümseyerek baktığını hatırlıyordu. Ancak Thrall, düşmanına bu zayıf iradeli, sefil adamdan daha yakın birinin olmadığını biliyordu. Bunu hak etmese de Thrall, Langston'un bu savaştan sağ çıkmasını sağlayacaktı.

Baygın yüzbaşısı sırtına vuran ork, sürmekte olan savaşın boşucu dalgalanışı içinde kendine geri dönüş yolu açıyordu. Hızla ormanın koruyucu bağrına vardığında Langston'u yere, kadim bir meşe ağacının dibine sanki bir patates çuvalı atıyormuş gibi attı. Adamın ellerini kendi göğüs kemeriyle bağladı.



Ben gelene kadar ona göz kulak ol, dedi yaşlı meşeye. Cevaben, devasa kökler yerlerinden kalkıp Langston'un yüzükoyun yatan vücuduna pek de nazik sayılmayacak bir şekilde sarıldılar. Thrall arkasına dönüp savaş mahalline koşarak geri döndü. Genelde kurtarma hareketleri şaşırtıcı bir çabuklukla sona ererdi ama bu kez öyle olmamıştı. Thrall yandaşlarının yanına döndüğünde savaş devam ediyordu ve sanki sonsuza dek sürecektir gibi bir hali vardı ama esir orklar özgürlüklerine ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Bir ara Thrall insanları yararak ilerledi ve iskân bölgesini araştırmaya başladı. Hâlâ bir köşede sinip beklemekte olan birkaç ork gördü. Önce ondan korkup oldukları yerde iyice büzüldüler. Savaşın hararetiyle, kanı kaynayan Thrall'ın onlarla güzel güzel konuşabilmesi pek mümkün olmuyordu. Yine de her bir grubu kendisiyle gelmeye, özgürlük için gözü dönmüş bir şekilde ileri atılmaya ve dövüşmekte olan savaşçı kümelerini aşmaya ikna edebildi.

Sonunda içerideki bütün orkların kaçtığından emin olunca yeniden arbedenin yoğunluğuna geri döndü. Etrafına bakınca Cehennemçılığı'nı bir iblisin gücü ve arzusuyla savaştığını gördü. Peki ama Kıyametçikici neredeydi? Genelde karizmatik Savaş Şefi bu zamanlarda, orkların bir araya gelmesi, yaralıları bakılması ve bir sonraki saldırının planlanması için geri çekilme çağrısı yapardı. Bu kanlı bir çarpışmaydı. Hem kadın, hem erkek, birçok asker kardeşi ölmüştü ya da ölmekteydi. Thrall komutanın ikinci adamı olarak çağrı yapma işini üstlendi: "Geri çekilin! Geri çekilin!" Kana susamışlık içinde kendini kaybeden birçoğu onu duymadı. Thrall savaşçıdan savaşçıya koşup saldırıları durdurarak hiçbir orkun duymayı sevmediği ama varlıklarının devamı için yapılması mecburi, hatta hayati olan sözcükleri haykırdı: "Geri çekilin! Geri çekilin!"

Sonunda çığlıkları, savaşma arzusunun orkların gözlerinin önüne yıdığı sisi aşabilmişti. Son birkaç darbeden sonra orklar dönüp planlı bir şekilde iskân bölgesinin sınırlarından dışarı çıkmaya başladılar. İnsan şövalyelerinin çoğu, ki şövalye oldukları kesinlikle belliydi, onları takip etti. Thrall dışarıda bekleyip haykırdı: "Yürüyün, yürüyün!" Orklar insanlardan daha iri, daha güçlü ve daha hızlıydı. Son ork da tepeye, özgürlüğe doğru hızla çıkmaya başladığında Thrall çabucak döndü, ayaklarını kanla karışık sert topraktan oluşan pis kokulu çamura sıkı sıkı basıp Toprağın Ruhuna seslendi.

Toprak karşılık verdi. İskân bölgesinin altındaki toprak sarsılmaya başladı ve merkezden çevreye küçük şok dalgaları yayıldı. Thrall'ın gözleri önünde toprak kırılıp kabardı, kampı çevreleyen haşmetli taş surlar dağılıp küçük parçalar halinde düştü. Çılıklar Thrall'ın kulağına hücum etti. Bunlar savaş naraları ya da coşkulu bağırışlar değil, saf bir dehşeti yansıtan ılıklardı. İçine dolan ani bir acıma hissine karşı kendini toparladı. Bu şövalyeler Blackmoore'un buyruğuyla gelmişti. Kesinlikle mümkün olduğunca orku katletmekle görevlendirilmişlerdi. Öldürmediklerini tutsak edip Thrall'ı köle hayatına geri götürmek için yakalamak da aldıkları emirler içinde olmalıydı. Bu emirleri yerine getirmeyi seçmişlerdi ve bunu hayatlarıyla ödemişlerdi.

Toprak eğrilip büküldü. Çılıklar, çökmekte olan binaların ve dağılmakta olan taşların korkunç kükreyişi altında boğuldu. Sonra, neredeyse başladığı kadar hızlı bir »şekilde, gürültüler kesildi. Thrall durup bir zamanlar halkının esir edildiği bir kamp olan taş yığınınına baktı. Yıkıntıların altından bir iki zor duyulan inilti geliyordu ama Thrall yüreğini katılaştırdı. Kendi kanından olanlar yaralanmış ve inliyordu. Ork onlarla ilgilenenecekti.

Bir an gözlerini kapayıp Toprağa şükranlarını sunduktan sonra dönüp halkının toplanmakta olduğu yere doğru aceleyle ilerledi.

Bu an her seferinde kargaşa içinde olurdu ama durum Thrall'a bu kez her zamankinden de az düzenli göründü. Tepeyi koşarak çıkarken Cehennem çılgılığı da onun yanma varmak için koşturuyordu.

"Kıyametçekici..." dedi güçlükle anlaşılan bir sesle Cehennem çılgılığı. "Acele etsen iyi olur."

Thrall'ın kalbi yerinden oynayacak gibi oldu. Kıyametçekici olmamalıydı. O kesinlikle tehlikede olamazdı... Aralarında anlamsızca konuşmakta olan yoğun bir ork kümesini yararak Cehennem çılgılığı'nın peşinden gitti. Vardıkları yerde Kıyametçekici bir ağacın dibine yanlamasına yaslanmış halde yatmaktaydı.

Thrall dehşetle inledi. Kıyametçekici'nin enli sırtından kırık bir mızrağın yarım metreden uzun bir bölümü çıkmaktaydı. Thrall gördüğü manzara karşısında bir an donakalmış halde bakarken Kıyametçekici'nin iki kişisel yardımcısı yuvarlak hatlı göğüs zırhını çıkarmak için çabalıyordu. Şimdi Thrall, ağır zırhı destekleyen siyah iç giysisinden çıkan mızrağın kırmızıya boyanmış, parıltılı ucunu görebiliyordu. Silah Kıyametçekici'ne öylesine bir kuvvetle saplanmıştı ki vücudunu baştan başa delip geçmiş, siyah plakayı tamamen yarmış ve göğüs zırhını içten dışa doğru bükmişti.

Drek'Thar, Kıyametçekici'nin yanma diz çökmüştü. Yaşlı şaman kör gözlerini Thrall'a doğru çevirdi. Başını yavaşça iki yana sallayıp ayağa kalktı ve geriye doğru birkaç adım attı.

Thrall'ın kulaklarında kan öylesine kükreyerek akıyordu ki ork, kudretli savaşçının onun adım seslendiğini güçlükle duyabildi. Yaşadığı şoktan sendeleyeyen Thrall, Kıyametçekici'ne yaklaştı ve onun yanında diz çöktü.

Bu namertçe bir darbeydi, ' dedi güçlükle Kiyametçekici. Ağzından bir damla kan s z ld .  
"Arkadan saldırdılar."

"Lordum," dedi perişan bir sesle Thrall. Kiyametçekici eliyle onu susturdu.

"Yardıma ihtiyacım var, Thrall. İki şey için. Başladığımız işi devam ettirmelisin. Bir zamanlar Güruh'u ben yönettim. Bunu tekrar yapmak benim kaderim değil."  rpererek yüzünü buruşturdu, sonra devam etti: "Savaş Şefi unvanı senindir, Durotan oğlu Thrall. Benim zırhımı giyecek, benim  ekicimi taşıyacaksın."

Kiyametçekici, Thrall'a uzandı ve Thrall onun zırhlar içindeki kanlı elini kendi eliyle kavradı. "Ne yapacağını biliyorsun. Onlar artık sana emanet. Bundan daha iyi bir... halef bulamazdım. Baban seninle gurur duyardı... Bana yardım et..."

Thrall titreyen elleriyle, Orgrim Kiyametçekici'yle özdeşleşmiş olan zırhı parça- parça çıkarmaya çalışan iki genç orka yardım etmek için döndü. Ancak halen Orgrim'in sırtından dışarı uzanan mızrak, zırhın geri kalanının çıkarılmasına izin vermiyordu.

"İkincisi de bu," diye hırladı Kiyametçekici. Yerdeki kahramanın başına küçük bir kalabalık toplanmıştı ve her an daha da fazlası gelmekteydi. "Bir namerdin saldırısıyla ölmem yeterince utanç verici," dedi. "Bu insan kalleşli i parçası hâlâ v cudumdayken  lmeyece im." Elini mızra ın sivri ucuna uzattı. Parmakları hafifçe kıpırdandı, sonra eli aşağı düştü. "Kendim çekip çıkarmayı denedim ama yeterince gücüm yok... Acele et, Thrall. Bunu benim için yap."

Thrall g  s n n görünmez bir el tarafından sıkılıyormuş gibi daraldığını hissetti. Başıyla onayladı. Akıl hocası ve dostu olan adama vermek zorunda olduğu acıya katlanmak için duygularına gem vurdu ve zırhlı parmaklarıyla silahın ucunu kavrayıp Kiyametçekici'nin etine bastırdı.

Kıyametçekici hem acı hem de öfkeyle haykırdı. "Çek!" diye bağırdı. Thrall gözlerini kapayıp çekti. Kana bulanmış silah gövdesi birkaç santim geldi. Kıyametçekici'nin çıkardığı ses Thrall'ın neredeyse bütün cesaretini kırdı. "Tekrar!" diye haykırdı kudretli savaşçı. Thrall derin bir nefes alıp çekti. Bu kez bütün gövdeyi çıkarmaya kararlıydı. Silah birden serbest kalınca ork geriye doğru sendeledi. Şimdi siyah-kırmızı kan Kıyametçekici'nin karnındaki ölümcül delikten fışkırıyordu. Thrall'ın yanında durmakta olan Cehennemçiğliği ona doğru fısıldadı: "Nasıl olduğunu gördüm. Sen, atların sahiplerini terk etmesini sağlamadan önceydi. Tek başına, hepsi at üstünde olan sekizine karşı savaşıyordu. Hayatımda gördüğümü en yiğitçe şeydi."

Thrall sessizce başını salladı, sonra da Kıyametçekici'nin yanında diz çöktü. "Büyük lider," diye sadece Kıyametçekici'nin duyabileceği şekilde fısıldadı Thrall. "Korkuyorum. Senin zırhını giyip senin silahını kullanmayı hak etmiyorum."

"Nefes alan hiç kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor," dedi Kıyametçekici, güçlükle duyulan, boğuk bir sesle. "Onları... zafere... ve barışa... taşıyacaksın..."

Gözleri kapanan Kıyametçekici öne, Thrall'a doğru devrildi. Thrall onu yakaladı ve bir süre ona sarılarak durdu. Omzunda bir el hissetti. Bu, bir elini Thrall'ın koluna atıp onun kalkmasına yardım eden Drek'Thar'dı.

"Seni izliyorlar," dedi Drek'Thar Thrall'a, çok kısık .bir sesle konuşarak. "Cesaretlerini kaybetmemeliler. Zırhı bir an önce giymeli ve artık yeni bir şefleri olduğunu 'göstermelisin."

"Efendim," dedi Drek'Thar'ın sözlerine kulak misafiri olan orklardan biri. "Zırh..." Yutkundü.

"Delinen plakanın... değiştirilmesi gerekecek."

"Hayır, değiştirilmeyecek" dedi Thrall. "Bir sonraki sava-

řa kadar onu çekicininle tekrar şekle sokacaksın ama plakayı saklayacağım. Halkını özgürlüğe kavuşturmak için canını veren Orgrim Kiyametçekici'nin anısına saklayacağım."

Ayağa kalkıp zırhı üstüne giydirmelerine izin verdi. İçten içe acı içinde olsa da yüzünde yiğit bir ifade vardı. Toplanmış olan kalabalık hiç ses çıkarmadan, saygıyla onu seyretti. Drek'Thar'ın öğüdü akılcıcaydı; yapılması gereken şey buydu. Thrall eğilip devasa çekici yerden aldı ve onu başının üstünde savurdu.

"Orgrim Kiyametçekici beni Savaş Şefi ilan etti," diye bağırdı. "Bu benim isteğim olan bir unvan değildi ama başka seçeneğim yok. Savaş Şefi ilan edildim ve buna riayet edeceğim. Kim halkımızı özgürlüğe kavuşturmak için peşimden gelecek?"

Liderlerinin ölümünün acısıyla dolu, hüznünlü bir haykırış yükseldi ama bu aynı zamanda umudun sesiydi. Thrall elinde Kiyametçekici'nin meşhur silahım havaya kaldırmış dururken, şans onlardan yana olmamasına rağmen zaferin kendilerinin olacağına bütün kalbiyle inanıyordu.

*on yedi*

T

hrall- içi duyduğu yasla acı içinde, öfkeyle harekete geçerek, Langston'un doğrulup oturabilmek için hiç gevsemeyen ağaç kökleriyle mücadele ettiği yere çabuk adımlarla varmıştı.

Üstünde efsanevi siyah zırhla başına dikilip ona tepeden bakan Thrall'ı görünce Langston geriye sindi. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni öldürmem gerekirdi," dedi Thrall, ters bir sesle. Gözleri önünde can veren Kıyametçekici'nin görüntüsü hâlâ zihninden gitmemişti.

Langston kırmızı ve dolgun dudaklarını yaladı. "Merhamet, Lord Thrall," diye yalvardı.

Thrall bir dizinin üstüne çöküp yüzünü.Langston'unkinin birkaç santim yakınma kadar yaklaştırdı.

"Peki sen bana ne zaman merhamet gösterdin?" diye kükredi. Langston duyduğu sesle irkilmişti.

"Ne zaman müdahale edip, 'Blackmoore, herhalde bu kadar yeter,' ya da 'Blackmoore, o elinden geleni yaptı,' dedin? Böyle sözcükler ne zaman dudaklarından döküldü?"

"Söylemek istedim," dedi Langston.

"Şu anda bu sözlere inanıyorsun," dedi Thrall. Tekrar dimdik doğrulmuş, tutsağına tepeden bakıyordu. "Ama hiçbir zaman için gerçekten böyle hissetmediğine eminim. Şim-

di yalanları geçelim. Hayatın benim için kıymetli... şu an için. Bilmek istediklerimi bana söylersen seni ve diğer mahkûmları salacağım, it soyu efendine dönmene izin vereceğim." Langston kuşkulu görünüyordu. "Söz veriyorum," diye ekledi Thrall.

"Bir orkun sözünün ne değeri olabilir ki?" dedi bir an için kendini toparlayan Langston.

"Neden, senin sefil yaşamına değer, Langston. Ama seni temin ederim, senin yaşamın bu kadar bile etmez. Şimdi anlat. Hangi iskân bölgesine saldıracağımızı nereden bildiniz? İçimizde bir casus mu var?"

Langston bir çocuk gibi surat asıyor ve cevap vermeyi reddediyordu. Thrall aklından bir düşünce geçirdi ve ağaç kökleri Langston'un vücudunu sıkmaya başladı. Adam inledi ve şaşkınlık içinde Thrall'a baktı.

"Evet, ağaçlar benim emirlerime itaat ediyor," dedi Thrall. "Diğer bütün elementler gibi..."

Langston'un, samanların Ruhlarla olan karşılıklı ilişkisini bilmesine gerek yoktu. Bütün hâkimiyetin Thrall'da olduğunu düşünmesi daha iyiydi. "Soruma cevap ver."

"Casus falan yok," diye hırıldadı Langston. Göğsünü saran kökten dolayı nefes almakta zorlanıyordu. Thrall kökün gevşemesini istedi ve ağaç bu isteği yerine getirdi. "Blackmoore geriye kalan bütün iskân bölgelerine bir grup şövalye yerleştirdi."

"Yani nereye saldırırsak saldırılım onun adamlarıyla karşılaşacağız." Langston başını salladı. "Pek iyi bir kaynak kullanımı sayılmaz ama bu sefer işe yaramış gibi görünüyor. Bana söyleyebileceğin başka ne var? Blackmoore beni ele geçirme işini sağlama almak için ne yapıyor? Kaç tabur askeri var? Yoksa bu kökün gırtlığına sarılmasını mı istersin?"

Kök Langston'un boynunu hafifçe dokundu. Adamın direnci, taş zemine düşen bir cam küre gibi tuz buz oldu. Göz-



leri yaşlarla doldu ve hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Thrall'ın bu manzara karşısında' midesi bulandı ama bu, Langston'un söylediklerini dikkatle dinlemesini engellememişti. Şövalye rakamlardan, tarihlerden, planlardan, hatta Blackmoore'un sarhoşluğunun değerlendirmelerim etkilemeye başladığı gerçeğinden bile bahsetti.

"Seni çaresizce geri istiyor, Thrall," diyerek burnunu çekti Langston. Çevresi kıpkırmızı olan gözlerini Thrall'a çevirmişti. "Sen her şeyin anahtarıydın."

Birden dikkat kesilen Thrall: "Açıkla," diye emretti. Etrafını saran kökler vücudundan çekilince Langston daha umutlanmıştı, hatta bildiği her şeyi anlatmaya daha bir hevesli göründü.

"Her şeyin anahtarı..." diye tekrarladı. "Seni bulduğunda, seni kullanabileceğini biliyordu. İlk başta bir gladyatör olarak .ama aslında bundan çok daha fazlası için." Nemli yüzünü silip kaybettiği özgüvenini mümkün olduğunca geri kazanmaya çalıştı. "Sana neden okuma öğrettiğini merak etmedin mi? Sana neden haritalar verdiğini, neden Atmaca-Tavşan oyunu ve strateji öğrettiğini merak etmedin mi?"

Thrall gergin ve sabırsız bir şekilde başını salladı.

"Çünkü sonunda senin bir ordunun başına geçmeni istiyordu. Bir ork ordusunun..."

Thrall'ın içi öfkeyle doldu. "Yalan söylüyorsun. Blackmoore neden benim düşmanlarını yönetmemi istesin?"

"Ama onlar... siz... düşman olmayacaktınız," dedi Langston. "İttifak'a karşı bir ork ordusunu yönetecektin."

Thrall nefessiz kaldı. Duyduklarına inanamıyordu. Blackmoore'un zalim, düzenbaz bir piç kurusu olduğunu biliyordu ama bu... bu inanılmaz boyutlarda bir kalleslikti, hem de kendi ırkına karşı! Bu kesinlikle bir yalandı. Ancak Langston korkunç samimi görünüyordu ve Thrall ilk şoku üstünden atınca Blackmoore düşünüldüğünde bunun çok da makul bir şey olduğunu fark etmişti.

"Sen iki dünyanın da en iyisiydin," diye devam etti Langston. "Bir orkun güç, kudret ve kana susamışlığıyla, bir insanın zekâ ve taktik bilgisinin birleşimiydin. Orkları komuta edecektin ve onlar yenilmez olacaktı."

"Aedelas Blackmoore de artık Tuğgeneral değil... ne olacaktı? Kral mı? Mutlak hükümdar mı? Her şeyin efendisi mi?"

Langston sinirli bir şekilde başını salladı. "Kaçtığından beri nasıl olduğunu hayal bile edemezsin. Hepimiz çok zor günler geçirdik."

"Zor mu?" diye hırladı Thrall. "Ben dayak yedim, tekmelendim ve bir hiç olduğuma inandırıldım! Arenada hemen hemen her gün ölümle burun buruna geldim. Ben ve halkım kendi yaşamlarımız için savaşıyoruz. Özgürlük için dövüşüyoruz. İşte bu, Langston, işte bu zorluktur. Bana acıdan ve zorluktan bahsetme çünkü sen bu ikisinden de bihabersin."

Langston sessizliğe bürününce Thrall yeni öğrendiklerini kafasında değerlendirdi. Bu cüretli ve gözü kara bir stratejiydi ama aynı şekilde, bütün hatalarına rağmen Aedelas Blackmoore cüretli ve gözü kara bir adamdı. Thrall şuradan buradan Blackmoore ailesinin üstündeki kara damga hakkında bir şeyler öğrenmişti. Aedelas her zaman için ismindeki bu damgayı silmek için hevesli olmuştu ama belki de bu iz derinlere iniyordu. Belki de bu damga kemiklerine... yüreğine kadar işlemişti.

Peki eğer Blackmoore'un nihai amacı Thrall'ın mutlak sadakatini kazanmaksa neden ona daha iyi davranmamıştı? Yıllardır aklına getirmedeği anılar zihninde dolaştı: gülmekte olan Blackmoore'la oynadığı eğlenceli bir Kedi-Fare oyunu, özellikle iyi geçmiş bir kapaşmanın ardından mutfaktan gönderilen tabak dolusu tatlılar, Thrall çok kafa karıştırıcı bir stratejik problemin üstesinden geldiğinde omzuna koyulan şefkatli bir el...

Blackmoore her zaman için Thrall'da birçok duygu uyan-

dırmıştı: korku, taparcasına bir sevgi, kin, esef... Ama Thrall ilk .kez olarak Blackmoore'un birçok bakımdan acınmayı hak ettiğini fark etti. O zamanlar Thrall, Blackmoore'un neden bazen içten ve sevecen, konuşmasının insana bilgece ve erdemli olduğunu; bazense zalim ve nefret dolu, konuşmasının insana peltek ve anormal bir şekilde yüksek sesli olduğunu bilemiyordu. Şimdi anlamıştı: Şişe pençelerini Blackmoore'a, bir kartalın pençelerini tavşana sapladığı kadar sıkı bir şekilde saplamıştı. Blackmoore bir ihanet mirasını kucaklamakla onun üstesinden gelmek; dahi bir strateji ve dövüş uzmanı olmakla korkak ve habis bir zorba olmak arasında ikiye bölünmüş bir adamdı. Blackmoore muhtemelen Thrall'a bildiği en iyi şekilde davranmıştı. Thrall'ın hiddeti azaldı. Blackmoore için muazzam bir acıma hissi duydu ama bu his hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ iskân bölgelerini özgür kılmak ve orkların kendi mirasları olan gücü tekrar keşfetmeleri için yardım etmek amacı güdüyordu. Blackmoore onu yolunun üstündeydi, ortadan kaldırılması gereken bir engeldi. Bakışlarını tekrar Langston'a indirdiğinde kendisindeki değişimi sezen adamın ona yüzünü buruşturan bir gülümsemeyle baktığını gördü. "Sözümü tutuyorum," dedi Thrall. "Sen ve adamların serbest kalacaksınız. Buradan hemen gideceksiniz. Silahsız, yemeksiz ve atsız olarak. Takip ediliyor olacaksınız ama sizi takip edenı göremeyeceksiniz. Eğer bir baskın belirtisi gösterecek ya da herhangi bir saldırı girişiminde bulunacak olursanız öleceksiniz. Anlaşıldı mı?" Langston başıyla onayladı. Thrall başının hızlı bir hareketiyle onun gidebileceğini işaret etti. Langston'un daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Sürünerek ayağa kalktı ve rüzgâr gibi uzaklaştı. Thrall onun ve diğer silahsız şövalyelerin karanlığın içine kaçışını seyretti. Bakışlarını kaldırıp ağaçlara baktığında

önceden sezmiş olduğu baykuşun parlak gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Gece kuşu hafifçe öttü.

Eğer dileğimi kabul edersen, onları takip et, dostum. Bize karşı bir hareket planlıyorlarsa hemen geri gelip bana haber ver.

Kanatları seri bir hareketle çırpılan baykuş daldan sıçrayarak kalktı ve kaçan adamları takip etmeye başladı. Thrall derin bir iç geçirdi. Şimdi, bu uzun ve kanlı gece boyunca ona destek olan içinde birikmiş enerjinin yavaş yavaş kaybolmasıyla kendisinin de yara almış olduğunu ve yorgunluktan bitkin düştüğünü fark etti ama bunlar daha sonra da halledilebilecek şeylerdi. Şu anda yerine getirilmesi gereken daha önemli bir vazife vardı.

Gecenin geri kalanı cesetleri toplayıp hazırlamakla geçti ve sabah olduğunda kalın, kara dumanlar mavi gökyüzüne doğru döne döne • yükseliyordu. Thrall ve Drek'Thar Ateşin Ruhundan onu normalden daha hızlı yakmasını istediler. Böylece cesetlerin kül halini alması ve sonra bu küllerin uygun gördüğü şekilde dağıtması için Havanın Ruhuna verilmesi daha kısa sürecekti.

En büyük ve en şaşıla odun yığını hepsinin en soylusu için ayrılmıştı. Orgrim Kıyametçekici'nin muazzam cesedini yanacağı yığma Thrall, Cehennemçiliği ve başka iki ork ancak taşıyabilmiş ti. Drek'Thar saygı dolu hareketlerle, Kıyametçekici'nin hemen hemen çıplak olan bedenini yağlarla ovmuş ve Thrall'ın duyamadığı sözler mırıldanmış ti. Cesetten mis gibi kokular yükseliyordu.

Drek'Thar, Thrall'a kendisine eşlik etmesini işaret etti ve ikisi birlikte cesede, meydan okuyan bir duruş verdiler. Ölü parmaklar katlanıp mahvolmuş bir kılıca özenle sarılmıştı. Kıyametçekici'nin ayaklarının dibine savaşa ölen başka yiğit savaşçıların cesetleri yatırılmıştı: insanların silahlarından sakınabilecek kadar hızlı hareket edememiş olan amansız, sadık beyaz kurtlar... Bir tanesi Kıyametçekici'nin

ayaklarım dibinde, birer tane her iki yanında ve son olarak göğsünün üstünde, şeref sayılacak bir yerde, gri postlu, cesur Bilge-kulak yatıyordu. Drek'Thar eski dostunu son bir kez hafifçe vurarak okşadı, sonra o ve Thrall geri çekildiler.

Thrall, Drek'Thar'ın uygun bir şeyler söylemesini bekliyordu ama bunun yerine Cehennem çılgılığı, Thrall'ı dürttü. Thrall kararsızca, önceki şeflerinin cesedi başında toplanmış, sessizce bekleyen kalabalığa seslendi:

"Kendi halkımla çok uzun süre beraber olamadım," diye başladı Thrall. "Ölümden sonraki yaşamın âdetlerini bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: Kıyametçekici bir orkun ölebileceği en yiğit şekilde can verdi. Tutsak edilmiş soydaşlarını özgür kılmak için savaştı. Elbette bizler onu yaşarken olduğu gibi ölümünde de şerefliendirirken, o da bizi onaylayacaktır." Bakışlarını ölü orkun yüzüne çevirdi. "Orgrim Kıyametçekici, sen babamın en iyi arkadaşıydın. Senden daha soylu bir varlıkla karşılaşmam mümkün değil. Seni bekleyen mutluluk dolu yere ve amaca doğru hızla yol al." Sözleri bitince gözlerini kapadı ve Ateşin Ruhundan kahramanı almasını diledi. Ateş hemen Thrall'ın şimdiye kadar hiç şahit olmadığı bir hız ve sıcaklıkla yanmaya başladı. Ceset yakında tamamen yanacak ve bu dünyada Orgrim Kıyametçekici diye anılan ateşli ruhun barındığı vücut yakında yok olacaktı.

Ama temsil ettiği şey, uğrunda hayatını verdiği şey asla unutulmayacaktı.

Thrall başım geriye atıp derin bir çığlık attı. Sırayla diğerleri de ona katılıp acılarını ve arzularını haykırdılar. Eğer gerçekten ata ruhları diye bir şey varsa onlar da Orgrim Kıyametçekici için yükselen yas haykırıışlarının gürültüsünden etkilenmiş olmalıydı.

Ayin sona erdiğinde Thrall, Drek'Thar'la Cehennemçılığı'nın arasına çöktü. Cehennemçılığı'nın da yaralan vardı ve

o da Thrall gibi o an için bu acıya sabırla katlanmayı seçmişti. Drek'Thar'ın savaşa yakın bir yerde olması açık ve kesin bir şekilde yasaktı. Ancak yaralıları tedavi ederek sadık ve yararlı bir şekilde hizmet etmişti. Thrall'a bir şey olsaydı Drek'Thar aralarındaki tek samandı ve kaybetme riskine girilemeyecek kadar değerli bir varlıktı. Yine de hâlâ bu emre sinirlenmeyecek kadar yaşlı değildi.

"Bir sonraki iskân bölgesi hangisi, Savaş Şefim?" dedi Cehennemçılığı, saygı dolu bir sesle. Bu unvan Thrall'ın irkilmesine neden oldu. Kıyametçekici nin öldüğü ve kendisinin artık yüzlerce orkun idaresini eline aldığı gerçeğine alışmaya çalışıyordu.

"Başka iskân bölgesi yok," dedi. "Şu an için gücümüz yeterince büyük."

Drek'Thar'ın kaşları çatıldı. "Acı çekiyorlar," dedi.

"Evet, öyle," diye kabul etti Thrall. "Ama hepsim bir kerede özgür kılmak için bir planım var. Canavarı öldürmek için ellerini ve ayaklarını değil, başını kesmelisin. İskân bölgeleri sisteminin başını kesme zamanı geldi."

Gözleri ateşin ışıısıyla parılıyordu. "Durnholde'ye saldıracağız."

Ertesi sabah planını askerlere açıkladığında orklar bunu muazzam sevinç çığlıklarıyla karşıladı.

Artık iktidar koltuğunu ele geçirmeye hazırıldılar. Thrall ve Drek'Thar onlara yardım etmeye hazır olan elementlere sahipti. Orklar önceki gece meydana gelmiş olan savaştan daha da canlanarak çıkmışlardı. Ölen sayısı çok azdı. Gerçi onlardan biri içlerindeki en büyük savaşçıydı. Düşmanın çoğuyrsa şimdi iskân bölgesinin yerle bir olmuş kalıntılarının çevresinde ceset halinde yatmaktaydı. Etraflarında çember çizerek dönen kuzgunlar kendilerine çıkan ziyafetten gayet memnundu.

Daha günlerce yolları vardı ama yemek bol ve heyecanları doruktaydı. Güneş tam tepeye yükseldiğinde ork Güruh'u yeni liderleri Thrall'ın önderliğinde azimle ve kararlılıkla Durnholde'ye doğru yol almaktaydı.

"Elbette ona hiçbir şey söylemedim," dedi Langston. Bir yandan da Blackmoore'un şarabını yudumluyordu. "Beni yakalayıp işkence etti ama emin ol dilimi tuttum. Hayranlık, duyarak beni ve adamlarımı serbest bıraktı."

Aslında Blackmoore bundan pek kuşkuluydu ama sesini çıkarmadı. "Şu sergilediği yeteneklerden biraz daha bahset," dedi.

Akıl hocasının onayını tekrar kazanmanın mutluluğuyla Langston, vücudunu saran köklerle, emirle düşen yıldırımlarla, sahiplerini terk eden iyi eğitilmiş atlarla ve taştan bir yapıyı yerle bir eden toprakla ilgili şaşırtıcı bir hikâye anlatmaya girişti. Blackmoore geri dönen birkaç adamdan benzer şeyler duymamış olsaydı içten içe Langston'un kendisinden bile fazla dibe vurduğunu düşünecekti.

"Doğru yoldaydım," dedi Blackmoore, düşünceli düşünceli. Şaraptan büyük bir yudum daha aldı.

"Thrall'ı yakalamakla... Onun ne olduğunu görüyorsun; onun o mahvolmuş, yılgın yeşil derili sefillerle ne yaptığını görüyorsun."

Bu güçlü yeni Güruh'u kontrol etmeye bu kadar yaklaşmış olduğu düşüncesi ona bedensel bir acı veriyordu. Bu düşüncenin hemen ardından aklına Taretha'nın görüntüsü ve onun köleye yazdığı dostane mektuplar geldi. Bu her zamanki gibi öfke ve garip, keskin bir acının karşımı olan bir hissin içinde yükselmesine neden oldu. Taretha'yı kendi haline bırakmış ve mektupları bulduğunu ona asla belli etmemişti. Langston'a bile bundan bahsetmemişti ve şu anda bu akıllıca hareketi için fazlasıyla şükrediyordu. Langston'un muhteme-

len bildiği her Şeyi Thrall a 66tt66đ66n66 tahmin ediyordu ve bu da planda bir deđiŐikliđi gerektiriyordu.

"Diğerlerinin orkların iŐkencesi karşısında senin kadar dirençli duramadığından korkuyorum, dostum," dedi. Sesindeki alay tonunu belli etmemeye çalıŐtıysa da pek başarılı olamamıŐtı. Neyse ki k66p gibi içmiŐ olan Langston bunu fark etmemiŐ g66r66n66yordu. "Orkların bizim bildiğimiz her Şeyi bildiğini varsayıp ona g66re hareket etmeliyiz. Thrall gibi d66Ő66nmeye çalıŐmalıyız. Bir sonraki hamlesi ne olacak? Nihai amacı ne?"

Ve de ben onu geri kazanmanın bir yolunu hangi cehennemden bulacağım?

Neredeyse iki bin askerden oluşan bir orduyu y66netmekte olsa ve fark edilmeleri hemen hemen kesindiyse de Thrall, G66ruh'un ilerleyiŐini gizleyebilmek için elinden geleni yaptı. Topraktan, ayak izlerini saklamasını; havadan, kokularını d66Őmanlarını haberdar edebilecek yaratıklardan uzağa taŐımasını istemişti.- Bunlar çok ufak 66nlemlerdi ama en ufak Şeylerin bile yardımı dokunacaktı. Durnholde'nin kilometrelerce g66neyinde, yabani ve genelde pek uğranılmayan ormanlık bir alanda kamp kurdular. Thrall k66ç66k bir izci grubuyla birlikte, kalenin hemen dışındaki belli bir ağaçlık alana doğru yola koyuldu. Cehennem-çığlığı ve Drek'Thar onu vazgeçirmeye çalıŐmıŐsa da Thrall ısrar etmişti.

"Bir planım var," demişti. "İki taraftan da kan d66k66lmesine gerek kalmadan amacımıza ulaŐmamızı sağlayacak bir plan."



on sekiz

Dışarıda şiddetli bir tipi olduğu için kimsenin Durnholde'den çıkmasının mümkün olmadığı zamanlar dışında, Taretha en soğuk kış günlerinde bile yıldırım düşmüş ağaca uğramıştı. Ağacın karanlık derinliklerine baktığı her seferde gözleri hiçbir şeye rastlayamamıştı.

Sıcakların geri dönmüş olmasının keyfini çıkarıyorduydu da erimiş karlarla çamurlaşan toprak çizmelerine yapışıyordu. Birçok kez çamurlu toprak çizmesini ayağından çıkaracak olmuştum ama çizmesini çıkarıp tekrar ayağına giymek, uyanmakta olan ağaçların taze kokuları, karanlığı delen gün ışıklarının oynaşması ve hem çayırlan, hem de orman zeminini aynı oranda bezeyen hayranlık uyandırıcı parlak renkler için ödenmeye hayli hayli değecek bir bedeldi.

Thrall'ın olağanüstü başarıları Durnholde'de konuşulan tek konu olmuştum. Bu sohbetler sadece Blackmoore'un aldığı alkol miktarını artırmaya yaramıştı. Aslında bazı zamanlar bu pek de kötü bir şey sayılmazdı. Birçok kez Taretha onun yatak odasına sessizce girip Durnholde'nin Efendisini yerde, sandalye ya da yatakta, yakınında bir şişle sızmış vaziyette bulmuştu. Böyle gecelerde Taretha Foxton rahatlayarak iç geçirmiş, kapıyı kapamış ve kendi küçük odasında tek başına uyumuştum.

Birkaç gün önce genç Lord Langston geri dönmüş ve küçük çocukları korkutacak, kulağa sağma sapan gelen hikâyeler anlatmıştı. Ama yine de... Taretha orkların bir zamanlar sahip olduğu kadim güçlerle ilgili şeyler okumamış mıydı? Uzun zaman önce doğayla uyum içinde olan güçlerle ilgili şeyler... Taretha, Thrall'ın fazlasıyla zeki olduğunu biliyordu ve orkun bu kadim hünerleri öğrenmiş olduğunun farkına varmak onu hiç şaşırtmamıştı.

Taretha şimdi yaşlı ağaca yaklaşmaktaydı. Onun gövdesinin içine, her gün yaptığı gibi şöyle bir göz attı.

Ve nefesinin kesildiğini hissetti. Eli hızla ağzına gitti ve kalbi bayılacağından korkmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde atmaya başladı. İşte orada, kahverengi-siyah tonlamadaki bir kovuğa onun kolyesi yerleştirilmişti. Güneş ışınlarını yansıtarak gümüş bir işaret feneri gibi parlıyordu. Taretha titreyen parmaklarıyla uzanıp onu yakaladı ve düşürdü.

"Seni beceriksiz!" diye tısladı. Bu kez biraz daha az titreyen eliyle onu aldı.

Bu bir tuzak olabilirdi. Thrall yakalanmış ve kolye ondan alınmış olabilirdi. Hatta kolyenin Taretha'ya ait olduğu fark edilmiş bile olabilirdi. Ancak Thrall birine aralarındaki anlaşmadan bahsetmedikçe onu buraya bırakması gerektiğini kim bilebilirdi ki? Taretha'nın emin olduğu bir şey vardı: Kimse Thrall'ı zorla konuşturamazdı.

Mutluluk gözyaşları gözlerine dolup yanaklarından aşağı süzülürdü. Sol eliyle bu yaşları silerken sağ eli hâlâ zincirin ucundaki hilal şeklindeki takıyı şefkatle kavramaktaydı.

O burada, bu ağaçlıktaydı. Muhtemelen ejderha biçimli kayalıklarda saklanıyordu. Ondan yardım bekliyordu. Belki de yaralıydı. Elleri kolyeye sarılan Taretha onu görünmeyecek şekilde, dikkatle elbisesinin içine yerleştirdi. Taretha'nın 'kayıp' kolyesini kimsenin görmemesi en iyisiydi.

Taretha orku son gördüğünden beri hiç olmadığı kadar sevinçli ve aynı zamanda onun sağlığı için endişeli bir halde Durnholde'ye geri döndü.

Gün geçmek bilmiyor gibiydi. Bu akşam yemekte balık olduğu için şükreliyordu. Birçok kez kötü hazırlanmış balıktan hastalandığı olmuştu. Durnholde'nin aşçıbaşısı yirmi yıl önce Blackmoore'la birlikte savaşmış ve aşçılıktaki başarısından dolayı değil, hizmetlerinin bir ödülü olarak işe alınmıştı.

Elbette Blackmoore'la birlikte büyük salondaki masada yemiyordu. Adam, asil arkadaşlarının karşısında bir hizmetçi kızla birlikte oturmayı aklından bile geçirmezdi. *Yatmasına* yatılır, evlenmeye gelince kaçılır, diye düşündü, çocukken söylediği dizeyi anımsayarak. Bu gece böylesi daha iyiydi.

"Biraz düşünceli görünüyorsun, hayatım," dedi kızma Tammis. Evlerindeki küçük masada bir arada oturuyorlardı. "Sen... iyi misin?"

Babasının sesinin biraz gergin çıkan tonu ve bu soru üstüne annesinin ona korku dolu gözlerle bakışı Taretha'nın neredeyse gülümsemesine neden olacaktı. Hamile olmasından endişe etmişlerdi. Bu geceki aldatmaca için bu durum işe yarayacaktı.

"Gayet iyiyim, baba," diye adama cevap verdi, elini onun elinin üstüne koyarak. "Yalnız şu balık... Tadı size normal geliyor mu?"

Clannia kendi balığını iki dişli çatalıyla beyaz sosa batırdı. "Randrel'in yaptığı bir yemek için tadı yeterince iyi."

Aslında balık oldukça lezzetliydi. Yine de Taretha bir ısırık daha alıp ağzındaki lokmayı çiğnedi ve yüzüne hoşnutsuzluğunu belirten bir ifade takınarak yuttu. Tabağını kendisinden uzaklaştırarak gösterisine ufak bir katkıda bulundu. Babası bir portakalı soymaya başladığında Taretha gözlerini yumdu ve inledi.

"Özür dilerim..." Odadan fırlayarak çıkıp kendi odasına doğru koştu ve hastalanmaya başlıyormuş gibi sesler çıkardı. Anne babasının odasıyla aynı katta olan odasına varınca odadaki oturağa eğilip gürültülü sesler çıkardı. Kendim hafifçe gülmekten alamadı. Eğer içinde bulunduğu durum bu kadar tehlike içermeseydi bu olanlar eğlenceli bile sayılabilirdi.

Kapı hararetle bir şekilde çalındı. "Hayatım, benim," dedi Clannia. kadın kapıyı açtı. Taretha boş oturağı göz önünden kaldırdı. "Zavalılık. Yüzün süt gibi bembeyaz olmuş."

En azından bunun için Taretha'nın numara yapmasına gerek yoktu. "Rica etsem... babam Efendimle görüşebilir mi? Sanırım..."

Clannia pespembe kesilmişti. Herkes Taretha'nın Blackmoore'un metresi olduğunu biliyorduydu da kimse bununla ilgili konuşmazdı. "Elbette, hayatım, elbette. Bu gece bizimle kalmak ister miydin?" "Hayır," dedi hemen. "Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum." Elini tekrar ağzına götürdü ve Clannia başını salladı.

"Nasıl istersen, sevgili Tari'ciğim. İyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Annesi kapıyı ardından kapayınca Taretha uzun ve derin bir nefes verdi. Şimdi gidişinin güvenli olacağından emin- olana kadar bekleyecekti. Mutfağın hemen yanındaydı ve orası da gece boyunca koşturmacanın en son sona erdiği yerd. Her yer sessizleştiğinde Taretha odasından ayrıldı. Önce mutfağa gidip eline geçirebildiği kadar yiyeceği yanındaki çuvala tıktı. O gün daha önce, Thrall'ın ihtiyacı olabileceğini düşünerek eski elbiselerden bazılarını yırtıp sargı haline getirmişti.

Blackmoore'un alışkanlıkları güneşin doğusuyla batışı kadar önceden tahmin edilebilir şeylerdi. Eğer akşam yemeğinden içmeye başlamışsa, ki bu hep yaptığı bir şeydi, yemek biter bitmez yatağında Taretha'yla eğlenmeye hazır olurdu.

Ondan sonra da neredeyse körkütük halde sızar, bir daha da gün doğumuna kadar onu hemen hemen hiçbir şey uyandıramazdı.

Büyük salondaki uşakların konuşmalarını dinlemiş ve adamın

her zamanki gibi içmekte olduğunu öğrenmişti. Blackmoore onu bu gece görmemişti ve bu da adamın iyice asabi

bir ruh halinde olması demekti ama tuğgeneral şimdiye ka

dar uyumuş olmalıydı.

Taretha, Blackmoore'un odasına açılan kapının kilidini yavaşça açtı. İçeri girdikten sonra kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapadı. Kulağına gürültülü horultular geliyordu. Artık .iyice emin olarak özgürlüğüne açılan geçide doğru kararlılıkla ilerledi.

Blackmoore aylar önce yine küfelik olduğu bir zamanda şaşaalı bir konuşması sırasında bundan bahsetmişti. Adam bundan kendisine bahsettiğini unutmuştu ama Taretha unutmamıştı. Şimdiyse küçük yazı masasının yanma gitti ve küçük bir çekmeceyi açtı. Parmağını yavaşça bastırınca sahte düğme eline düştü ve minik bir kutuyu açığa çıkardı.

Taretha anahtarı alıp kutuyu çekmeceye geri koydu ve çekmeceyi dikkatle kapadı. Sonra yatağa doğru döndü.

Sağ tarafta, taş duvarda bir halı asılıydı. Halının üstünde asil bir şövalye, bir hazine yığının korumak için amasız bir siyah ejderhayla dövüşürken resmedilmişti. Taretha halıyı kenara itip odadaki gerçek hazineyi buldu: gizli bir kapı... Elinden geldiğince sessiz bir şekilde anahtarı yuvasına yerleştirip döndürdü ve kapıyı açtı.

Taş basamaklar aşağıya, karanlığa iniyordu. Serin hava yüzüne çarptı. Küf ve taşlardaki rutubet kokusu burun deliklerine hücum etti. Korkusunu yenmeye çalışarak zorlukla yutkundü. Mum yakmaya cesaret edemedi. Blackmoore derin bir uykudaydı ama yine de bu çok riskliydi.

Tuğgeneral onun ne yaptığını bilseydi onu feci şekilde döverdi.

Thrall'ı düşün, diye düşündü. Thrall'ın ne durumda olduğunu düşün. Onun için elbette ki basit bir karanlık korkusunun üstesinden gelebilirdi.

Kapıyı arkasından kapattığında birden neredeyse hissedebileceği kadar mutlak bir karanlığın içinde kaldı. İçinde bir panik hissi, tuzağa yakalanmış bir kuş gibi çırpındı ama Taretha onu bastırdı. Burada kaybolması gibi bir ihtimal yoktu, tünel sadece tek bir yöne gidiyordu. Birkaç derin ve sakinleştirici nefes aldıktan sonra işe koyuldu.

Basamakları dikkatle inerken her seferinde önce sağ ayağını uzatıp sonraki basamağı arıyordu.

Sonunda ayağı yere değdi. Bundan sonra tünel hafif bir açıyla aşağı doğru iniyordu.

Blackmoore'un kendisine söylediklerini hatırladı: Bu lordların güvenliği için, hayatım, demişti. Bir yandan da şarap kokulu nefesi duyulabilecek kadar Taretha'nın üstüne eğiliyordu. Eğer bi kuşatma olursa da, eh, bizim güvende olmamızı sağlayacak bi yol var, senin ve benim.

Bu yol hiç bitmeyecek gibiydi. Taretha'nın korkuları aklının kontrolünü elinden almaya çalışıyordu.

Ya çökerse? Ya bunca yıldan sonra çıkışı tıkanmışsa? Ya karanlıkta takılıp düşer ve bacağımı kırarsam?

Taretha sinirlenerek zihninin içindeki korku dolu sesleri susturdu. Gözleri karanlığa uyum sağlamaya çalışmaya devam ediyordu ama etrafta hiç ışık olmadığından bu boş bir çaba olarak kalıyordu.

Taretha ürperdi. Burası, bu karanlık çok soğuktu...

Sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda zemin tekrar yukarı doğru eğim yapmaya başlamıştı.

Taretha içindeki koşma dürtüsüne direndi. Eğer şimdi kontrolünü kaybedip düşerse kendine çok kızacaktı. Kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Bir yandan da adımlarım hızlandırmadan edemiyordu.

Bu onun hayalinin bir ürünü müydü yoksa dehşetli karanlığın içinde bir parça aydınlık mı vardı?

Hayır, hayal görmü-

yordu. İleride yukarıda kesinlikle bir aydınlık, vardı. Taretha daha da yaklaştı ve yavaşladı. Ayağı bir şeye takılıp öne doğru tökezledi. Dizini ve ileri uzattığı elini çarpmıştı. Farklı yüksekliklerde taşlar vardı... Basamaklar! Bir elini ileri uzatıp basamakları ağır aksak adımlarla çıktı ve en sonunda araştıran parmakları tahtaya değdi.

Bir kapı... Bir kapıya varmıştı. Bir başka korkunç fikir zihnini doldurdu: Ya kapı dışarıdan sürgülenmişse? Bu mantıklı değil miydi? Eğer biri Durnholde'den bu yolla kaçabiliyor-sa kötü niyetli başka biri de aynı yoldan içeri girebilirdi. Muhakkak kilitli ya da sürgülü olmalıydı... Ama değildi. Taretha yukarı uzanıp bütün gücüyle itti. •Yılanmış menteşeler haykırdı ama kapı savrulurak açılıp bir gürültüyle yana düştü. Taretha sıçrayıverdi. Başını küçük, ka- .. re biçimli geçitten dışarı çıkarıp gözlerine vuran ışığın gündüz gibi aydınlık olduğunu fark edince ancak rahatlayarak iç geçirdi ve bunun gerçek olduğuna kendini inandırabildi.

Atların, derilerin ve samanın tanıdık kokuları burnuna doldu. Küçük bir ahırdaydı. Tünelden tamamen dışarı çıkıp, kendisine dönüp uysal bir merakla bakan atlara sessizce ve güven verircesine fısıldadı. Dört taneydiler. Eyer ve yularları duvarda asılıydı. Taretha nerede olması gerektiğini hemen anladı. Yolun yakınında ama Durnholde'nin oldukça uzağında, işleri gecikmeye gelmeyecek olan atlıların yorgun bineklerini dinç olanlarla değiştirmek için kullandığı bir kurye merkezi vardı. Işık duvarlardaki çatlaklardan içeri giriyordu. Taretha içinden geçmiş olduğu yerdeki kapıyı dikkatle kapayıp biraz samanla gizledi. Ahır kapısını yanma gidip açtı ve iki ayın verdiği beyaz-mavi, yoğun ışıktan dolayı neredeyse gözlerini kırmak zorunda kaldı. Tahmin etmiş olduğu gibi Durnholde'yi çevreleyen küçük köyün eteklerindeydi. Bu köyün sakinleri kale ahalisinin ihtiyaçlarını karşılayarak geçimlerini sağlıyorlardı. Taretha den-

gesini sağlayabilmek için bir an bekledi. İşte, küçükken bir ejderha olarak hayal ettiği kayalık yüzey oradaydı.

Thrall kendisini oradaki mağarada aç ve belki de yaralı halde bekliyor olacaktı. Karanlık tüneldeki zaferiyle güç bulan Taretha orkun olduğu tarafa doğru hızla ilerlemeye başladı.

Küçük tepenin başından onun, ince silueti ay ışığında gümüşü bir renge bürünmüş halde koştuğunu gördüğünde, Thrall bir sevinç çığlığı koyvermemek için kendini güçlükle engelledi.

Bunun yerine ona doğru atılmakla yetindi.

Taretha durdu, sonra giysisinin eteklerini kaldırıp o da ona doğru koşmaya başladı. İkisinin elleri birleşti ve birbirini sıkı sıkı kavradı. Taretha'nın minik yüzünü gizleyen kukuleta geriye düştüğünde Thrall onun yüzündeki geniş gülümsemeyi gördü.

"Thrall!" diye haykırdı Taretha. "Seni görmek b kadar güzel ki, benim sevgili dostum!" Küçük ellerinin ancak sarabildiği iki parmağı elinden geldiğince sıkı ve heyecandan neredeyse olduğu yerde sığırdı.

"Taretha," diye sevecen bir sesle gürlledi ork. "İyi misin?"

Gülümseme bir an yok olup tekrar belirdi. "Yeterince iyiyim. Ya sen? Yaptıklarını duyduk elbette! lord Blackmoore un asabi ruh hali hiç hoş değildir ama bu senin özgür olman demek olunca onun sinirlenmesini ipe çekiyorum. Ah..." Thrall'ın elini son bir kez sıktıktan sonra bırakıp taşıdığı çuvala uzandı. "Yaralı ya da aç olup olmadığını bilmiyordum. Fazla bir şey getiremedim.ama elimden geleni yaptım. Biraz yiyecek ve sargı olarak "kullanmak için yırtılmış etekler var. Neyse ki ihtiyacın..."

"Tari," dedi Thrall nazikçe. "Yalnız gelmedim."

Mağaranın içinde bekleyen izcilerine işaret etti ve onlar da dışarı çıktı. Yüzleri hoşnutsuz, düşmanca bir ifadeyle çarpıl-



miş ve kaşları çatılmış ti. Dimdik doğrulup kollarını muazzam göğüslerinde çaprazlamış, ters ters ona bakıyorlardı. Thrall, Taretha'nın vereceği tepkiyi dikkatle izledi. Kız şaşırılmış görünüyordu ve bir an için yüzünde bir korkunun izi dalgalandı. Thrall onu suçlayamazdı. Ona eşlik eden iki ork, tehdit-kâr görünmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ancak Taretha sonunda gülümsedi ve onlara doğru yaklaştı.

"Eğer siz Thrall'ın arkadaşıysanız, o zaman biz de arkadaş sayılırız," dedi ellerini uzatarak.

Orklardan biri küçümseyen bir ifadeyle homurdanarak onun elini itti. Bu itiş kızın canını yakacak kadar kuvvetli değildi ama hafifçe dengesinin bozulmasına yetmişti. "Savaş Şefim, bizden çok fazla şey istiyorsunuz!" diye çıkıştı bir tanesi. "Emrettiğiniz gibi dişilere ve onların yavrularına dokunmayacağız ama bunu..."

"Elbette yapacaksınız!" diye karşılık verdi Thrall. "Buradaki, beni ikimizin de sahibi olan adamdan kurtarma riskine giren dişidir. Şimdi bizim .yardımaımıza germek için tekrar yaşamım riske atıyor.

Taretha güvenilirdir. O farklıdır." Ona dönüp sevgi dolu gözlerle baktı. "O özeldir."

İzciler bakmaya devam etti ama şimdi az önceki önyargılarından o kadar da emin değildiler.

Birbirleriyle bakiştılar, sonra hepsi sırayla Taretha'nın ellerini sıktı.

"Getirdiğin şeyler için minnettarız," dedi tekrar insan dilinde konuşmaya başlayan Thrall. "Emin ol yemekler yenilecek, sargılar da saklanacak. İhtiyaç duyacağımızdan kuşkum yok."

Tari'nin yüzündeki gülümseme soldu. "Durnholde'ye saldırmak niyetindesin," dedi.

"Eğer başka çaremiz kalmazsa evet ama Blackmoore'u benim kadar sen de biliyorsun. Yarın ordum Durnholde'ye yürüyecek. Gerekirse saldırmaya hazır olacak ama önce Blackmoore'a bizimle konuşma fırsatı vereceğim. Durnholde iskân

bölgelerinin kontrol merkezi. Onu yıkarsak bütün iskân bölgelerini yıkmış oluruz. Ancak eğer görüşmeye gönüllü olursa kan dökmeyeceğiz. Tek istediğimiz halkımızın özgür kalması, ondan sonra insanları kendi haline bırakacağız."

Taretha'nın açık renk saçları ayların ışığında gümüş rengindeydi. Kız başını hüzünle iki yana salladı. "Asla anlaşmaz," dedi. "Buyruğundakilerin iyiliğini düşünemeyecek kadar kibirlidir." "O zaman burada, bizimle kal," dedi Thrall. "Halkıma kadınlara ve çocuklara saldırmama emri verilecek ama savaşın harareti içinde onların güvenliğini garanti edemem. Geri dönersen tehlikede olacaksın."

"Eğer ortalıkta olmadığım anlaşılırsa birileri bir şeyler döndüğünü anlar," diye karşılık verdi Tari.

"Onlar sizi bulup sizden önce saldırıya geçebilir. Ayrıca annemle babam da hâlâ oradalar. Blackmoore öfkesini onlardan çıkarır, bundan eminim. Hayır, Thrall. Benim yerim, her zaman olduğu gibi, Durnholde'dir; şimdi bile."

Thrall ona mutsuz bir ifadeyle baktı. Onun bilmediği ama orkun bildiği şey savaşın nasıl bir kargaşa yarattığıydı. Bu kan, ölüm ve panik dolu bir kargaşaydı. Elinden gelse onun güvende olmasını sağlardı ama Taretha kendi kararlarını kendi verecekti.

"Çok cesursun," dedi izcilerden biri, beklenmedik bir şekilde söze girerek. "Bize halkımızı kurtarma fırsatım sağlamak için kendi güvenliğini tehlikeye atıyorsun. Savaş Şefimiz doğruyu söylemiş. Görünüşe göre bazı insanlar şeref sözcüğünün anlamını anlayabiliyorlar." Bunu söyleyen ork başını eğerek Taretha'yı selamladı.

Taretha bu sözlerden mutlu olmuş görünüyordu. Tekrar Thrall'a döndü. "Bunu söylememin aptalca olduğunu biliyorum ama dikkatli ol. Seni yarın gece, zaferini kutlamak için görmek isterim." Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti:

Güçlerin hakkında söylentiler duydum, Thrall, bunlar doğru mu?"

"Ne duyduğunu bilmiyorum ama samanlık öğretisini öğrendim. Evet, elementleri kontrol edebiliyorum."

Taretha'nın yüzü aydınlandı. "O zaman büyük ihtimalle Blackmoore karşında duramaz. Zaferinde merhametli ol, Thrall. Hepimizin onun gibi olmadığını biliyorsun. İşte, bunu almam istiyorum. Bu uzun zamandır bende değildi, artık onu saklamam doğru değilmiş gibi geliyor."

Başını eğip gümüş zinciri ve ucundaki hilal şeklindeki takıyı boynundan çıkardı. Kolyeyi Thrall'ın eline bırakıp parmaklarını orkun eline sardı. "Sakla bunu. Çocuğun olursa ona ver. Belki bir gün gelir ben de onu ziyarete gelirim."

Bundan aylar önce yaptığı gibi Taretha bir adım öne çıkıp Thrall'ı elinden geldiğince kucakladı. Ork bu sefer bu harekete şaşırmamış, ona memnuniyetle karşılık vermişti. Eliyle Taretha'nın ipeksi, altın sarısı saçlarını okşadı ve çaresizce önlerindeki çatışmadan ikisinin de sağ çıkmasını umut etti. Kız geri çekildi, uzanıp orkun köşeli çeneli yüzüne dokundu ve diğerlerine başıyla selam verip arkasına döndü. Sonra da kararlılıkla geldiği yoldan geri gitti. Thrall onun gidişini yüreğinde garip bir hisle, onun kolyesini sıkı sıkı tutarak seyretti. Güvende ol, Tari. *Güvende ol.*

Tari ancak orklardan epey uzaklaştıktan sonra göz yaşlarının yanaklarına dökülmesine müsaade etti. Çok korkuyordu, çok ama çok korkuyordu. Cesur sözlerine rağmen herkes gibi o da ölmek istemiyordu. Thrall'ın, halkını kontrol edebileceğini umuyordu ama onun benzersiz olduğunu da biliyordu. Bütün orklar onun insanlara karşı olan hoşgörüsüne sahip değildi. Keşke Blackmoore mantıklı davranmaya ikna edilebilseydi! Ama bu ancak Taretha'nın birden kanatlanıp bütün bu olan. bitenden uçarak uzaklaşması kadar mümkündü.

Kendisi bir insan olsa da orkların zafer kazanmasını istiyordu... Thrall'ın zafer kazanmasını istiyordu. Eğer o sağ kalırsa insanlara merhametli davranılacağını biliyordu ama eğer Thrall ölürse Taretha bunun olacağından o kadar da emin değildi. Eğer Blackmoore kazanırsa.... İşte o zaman Thrall'ın bir köle olarak yaşadıkları, Blackmoore'un onu maruz bırakacağı işkencelerle kıyas bile edilemezdi."

Küçük ahıra geri dönüp yerdeki kapıyı açtı ve aşağıdaki tünele adımını attı. Düşünceleri Thrall la ve önlerindeki çatışmayla o kadar meşguldü ki bu defa karanlık onu hiç rahatsız etmemişti. Taretha, Blackmoore'un odasına giden merdivenleri çıkıp odaya açılan kapıyı yavaşça açtı. Aniden karanlık fenerler açılıvermişti. Taretha soluksuz kaldı. Gizli kapının tam karşısında, bir sandalyede oturan Blackmoore, onun yanındaki Langston ve iki kaba görünümlü, silahlı muhafız vardı.

Blackmoore tamamen ayıktı ve karanlık gözleri mum ışığında parılıyordu. Sakalının arasından, aç bir yırtıcınıninkine . benzer gülümsemesi görünüyordu.

"Tam zamanında geldin, benim sevgili hainim," dedi sahte bir sevecenlikle. "Biz de seni bekliyorduk:"

on dokuz

f^P ün sisli ve kasvetli bir şafakla ağardı. Thrall havadaki i TT yağmur kokusunu duyabiliyordu. Kendisi düşmanı daha rahat görebilmek için güneşli bir günü tercih ederdi ama öte yandan yağmur askerlerinin soğukkanlılıklarını korumalarını sağlardı. Ayrıca eğer gerekirse Thrall yağmuru kontrol edebilirdi. Şimdilik havayı kendi haline bırakacaktı.

O, Cehennem çılgığı ve Buzkurdu kabilesinden küçük bir grup önden gidecekti. Ordu onları takip edecekti. Aslında ağaçların sağlayacağı örtüyü kullanmayı tercih ederdi ama mevcudu neredeyse iki bin askeri bulan bir ordunun yolu kullanması gerekiyordu. Eğer Blackmoore izcilerini yollamışsa tuğgeneral onların gelişinden haberdar olacaktı. Thrall, kendisi Durnholde'deyken orada izciler olduğunu hiç hatırlamıyordu ama artık her şey çok değişmişti.

Thrall'ın silahlı ve zırlı, küçük öncü grubu Durnholde'ye inen yolda kararlılıkla ilerliyordu. Ork şefi, küçük bir kuş çağırıp ondan kendisi için etrafı kolaçan etmesini istedi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kuş geri döndü ve Thrall onun sesini zihninde duydu. Sizi görmüşler. Hızla kaleye çekiliyorlar. Diğerleri arkadan kuşatmak için harekete geçiyor.

Thrall'ın kışları çatıldı. Bu, Blackmoore için fazla düzenliydi. Yine de Thrall ordusunun mevcudunun Durnholde'de-

ki adamların sayısının dört katı olduğunu biliyordu.

Kuş onun kocaman işaret parmağına tüneyip bekledi. Orduma uç ve yaşlı, kör şamanı bul. Bana anlattıklarını ona da anlat.

Gövdesi altın sarısı ve siyah, kafası parlak mavi olan kuş mavi kafasını eğip Thrall'ın isteğini yerine getirmek için havalandı. Drek'Thar şaman olduğu kadar eğitimli bir savaşçıydı da. Kuşun uyarısını nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilirdi.

Thrall yola devam etti. Ayakları durmadan ileri gidiyordu. Yol kıvrıldı ve sonra Durnholde bütün o mağrur ve katı görkemiyle karşılarında beliriverdi. Thrall grubunda bir değişim hissetti.

"Ateşkes bayrağını çekin," dedi. "Gelenekleri uygulayacağız, bu onların erkenden ateş açmasını engelleyebilir. Daha önceleri iskân bölgelerini kolaylıkla dağıttık," diye açıkladı. "Şimdiyse karşımızda daha zorlu bir durum var. Durnholde bir kale ve ele geçirmesi kolay olmayacak. Ama sizi temin ederim, eğer görüşmeler başarısız olursa, Durnholde'nin kaderi düşmektir."

Durumun bu raddeye gelmeyeceğini umuyordu ama en kötü olasılığı da bekliyordu.

Blackmoore'un mantıklı davranması pek mümkün değildi.

O ve arkadaşları ilerlerken Thrall mazgallardaki ve devriye yolundaki hareketliliği görebiliyordu.

Daha dikkatli baktığında topların ağızlarının ona doğru çevrilmekte olduğunu gördü. Okçular mevzilendi ve birkaç düzine atlı şövalye, hızlı bir şekilde kalenin yanlarından çıkıp taş binanın önünde dizildiler. Elleri mızraklar olan şövalyeler atlarını durdurdular ve beklemeye başladılar.

Thrall yine de ilerlemeye devam etti. Muazzam tahta kapının üstündeki surlardaki hareketlilik arttı.

Orkun kalp atışları biraz hızlandı. Bu Aedelas Blackmoore'ydi. Thrall durdu. Bağırlılabilecek kadar yakın mesafedeydiler. Ork şefi daha fazla ilerlemeyecekti.

"Vay vay vay," dedi Thrall'ın gayet iyi hatırladığı, anlaşılmaz bir ses. "Sakin bu benim evcil orkumun büyümüş hali olmasın."

Thrall karşısındakinin tuzağına düşmedi. "Selamlarımı sunarım, Tuğgeneral," dedi. "Ben buraya evcil hayvan olarak değil bir ordunun lideri olarak geldim. Geçmişte adamlarınızı ciddi anlamda yenilgiye uğratmış bir ordunun lideri olarak... Ama bu gün, eğer beni buna zorlamazsanız, onlara karşı bir harekette bulunmayacağım."

Langston devriye yolunda, lordunun yanında duruyordu. Buna inanamıyordu. Blackmoore dut gibi sarhoştı. Tam-mis'in lordunu yatağa taşımasına itiraf etmek istemeyeceği kadar çok' kez yardım etmiş olan Langston, Blackmoore'u bu kadar sarhoş ve ayakta görmemişti. Ne yaptığını sanıyordu bu adam?

Blackmoore tabii ki kızı takip ettirmişti. Gizlilik ustası ve keskin gözlü bir izci, onun tünelden çıkabilmesi için kurye ahırındaki kapının sürgüsünü açmıştı. Sonra onun Thrall'ı ve diğer birkaç orku selamladığını görmüştü. Kızın onlara bir çuval yiyecek verdiğini, canavarı kucakladığını (Kutsal Işık adına) ve artık bir gizliliği kalmamış olan tünelden geri döndüğünü görmüştü.

Blackmoore önceki akşam sarhoş numarası yapmıştı ve kız onun yatak odasına girip Blackmoore, Langston ve diğerleri tarafından karşılanıp şaşkına döndüğünde tuğgeneral gayet ayıktı. Taretha konuşmak istememiş ama gizlice takip edildiğini öğrendikten sonra Blackmoore'u Thrall'ın barış konuşmak için geldiği konusunda ikna etmek için telaşla dil dökmüştü. Bu fikir Blackmoore'un feci şekilde canını sıkıyordu. Langston'u ve diğer muhafızları kovalamıştı. Langston onun kapısından metrelerce uzaktan bile Blackmoore'un saydığı küfürleri ve hatta ete çarpan elinin sesini duyabiliyordu.

Şu ana kadar Blackmoore u bir daha görmemişti. Gerçi Tammis ona rapor vermişti. Blackmoore en hızlı at binicilerini takviye getirmeleri için göndermişti ama onlar en azından dört saatlik mesafedeydiler. Yapılacak en mantıklı şey, ateşkes bayrağı çekmiş olan orku yardım gelene kadar lafa tutmaktı. Aslında âdetler, Blackmoore'un orklarla konuşsunlar diye küçük bir grup göndermesini gerektirirdi. Herhalde Blackmoore emri her an verebilirdi. Evet, yapılacak en mantıklı şey buydu. Eğer doğru hesap ediyorsa, ki Langston öyle yaptığını düşünüyordu, ork ordusu iki bin askerin üzerindeydi.

Durnholde'de beş yüz kırk adam vardı ve bunların da dört yüzden azı savaş görmüş, deneyimli savaşçılardı.

Langston rahatsızca bakmakta olduğu ufukta hareketlenme gördü. Tek tek seçemeyeceği kadar uzaktaydılar ama muazzam, yeşil bir ork denizinin yavaş yavaş tepeden aşağı inmeye başladığını görüyor ve durmak bilmeyen, sinir bozucu davulların sesini duyuyordu.

Thrall'ın ordusu...

Sabah havası serin olmasına rağmen Langston kollarının altlarının ter içinde kaldığını hissetti.

"Bu ü, Thrall," diyordu Blackmoore, Thrall ona tiksintiyle bakarken eski savaş kahramanı dengesini yitirdi ve surlara tutundu. "Aklından ne geçiriyorsun?"

Thrall'ın yüreğinde acıma ve kin duyguları tekrar karşı karşıya geldi. "İnsanlarla bir daha savaşmak istemiyoruz. Tabii eğer bizi kendimizi savunmaya mecbur etmezsen. Ama elinde yüzlerce ork esiri var, Blackmoore. Onları aşağılık iskân bölgelerinde tutuyorsun. Onlar öyle ya da böyle serbest kalacaklar. Bunu gereksiz yere daha fazla kan dökmekten halledebiliriz. İskân bölgelerinde esir olarak tutulan orkların hepsini bırakmaya razı olursan vahşi doğaya çekileceğiz ve insanları yalnız bırakacağız."



Blackmoore başını geriye atıp güldü. "Vay," dedi nefesi kesilerek. Gülerken döktüğü gözyaşlarını siliyordu. "Vay, sen kralın soytarısından bile betersin, Thrall. Köle. Yemin ederim seni şimdi seyretmek, gladyatör arenasında seyretmekten daha eğlenceli. Şuna bak! Tam cümleler kuruyor, Kutsal Işık adına! Merhamet nedir bildiğini sanıyorsun, öyle değil mi?"

Langston giysisinin kolunun şiddetle çekildiğini hissetti. .Olduğu yerde sıçradı ve sonra dönüp karşısında Çavuş'u gördü. "Seni pek sevdiğim söylenemez, Langston," diye homurdandı adam. Gözleri çakmak çakmaktı. "Ama en azından ayıksın. Blackmoore'un çenesini kapamak zorundasın! Onu oradan indir! Orkların ne yapabileceğini gördün."

"Teslim, olamayız herhalde!" diye inledi Langston. Aslında için için bunu istiyordu.

"Hayır," dedi Çavuş. "Ama en azından onlarla konuşmaları için adamlarımızı göndermeliyiz, müttefiklerimiz buraya ulaşana kadar zaman kazanmalıyız. Takviye istedi, değil mi?"

"Elbette, istedi," diye tısladı Langston. Aralarındaki konuşma Blackmoore tarafından duyulmuş ve adam kan çanağına dönmüş gözlerini onlara çevirmişti. Ayağının dibinde küçük bir çuval vardı ve Blackmoore neredeyse ona takılıyordu.

"Ah, Çavuş!" diye haykırdı, ona doğru sendeleyerek. "Thrall' Burada eski bi dostun var!"

Thrall iç çekti. Langston aralarında en sakin olanın ork olduğunu düşündü. "Hâlâ burada olmana üzüldüm, Çavuş."

"Ben de öyle," diye Çavuş'un mırıldandığını duydu Langston. Çavuş bu kez yüksek sesle: "Çok uzun zamandır uzaklardaydın, Thrall," dedi.

"Blackmoore'u orkları bırakmaya ikna ederseniz, bana öğrettiğiniz ve benim de koruduğum şerefim adına yemin ederim ki bu surların içindeki kimseye zarar gelmeyecektir."

"Lordum," dedi Langston tedirgin bir şekilde. "Son çatışmada sergilendiğini gördüğüm güçleri hatırlıyorsunuz. Thrall beni yakaladı ve gitmeme izin verdi. Sözünü tuttu. Onun sadece bir ork olduğunu biliyorum ama..."

"Bunu duydun mu, Thrall?" diye böğürdü Blackmoore. "Sen sadece bi orksun! Bu salak Langston bile öyle diyo! Nasıl bi insan bi orka teslim olur?" Blackmoore hızla öne doğru gelip surdan aşağı eğildi.

"Bunu niye yaptın, Thrall?" diye feryat etti yıkılmış bir halde. "Sana her şeyi verdim! Sen ve ben, biz ikimiz senin bu yeşil derilileri İttifak'a karşı yönetip istediğimiz bütün yemeklere, şaraplara ve altınlara sahip olabilirdik!"

Langston dehşetle irkildi. Blackmoore şimdi hainliğini duyabilecek herkesin karşısında haykırıyordu. En azından Langston'un adını anmamıştı... yani şimdilik. Langston, Blackmoore'u surlardan aşağı itip kaleyi Thrall'a hemen teslim edecek cesarete sahip olmak isterdi.

Thrall bu fırsatı kaçınmadı. "Bunu duydunuz mu, Durnholde insanları!" diye böğürdü. "Lordunuz ve efendiniz hepinize ihanet edecek! Ona karşı ayaklanın, onu alıp bize teslim edin ki gün sona erdiğinde hem canınız, hem de kaleniz hâlâ sizin olsun!"

Ancak ani bir isyan dalgalanması olmadı. Thrall onları suçlayamayacağını düşündü. "Sana bir kez daha söylüyorum, Blackmoore: Ya anlaşmayı görüşürsün ya da ölürsün."

Blackmoore dimdik doğruldu. Thrall şimdi onun sağ elinde bir şey tuttuğunu görüyordu. Bu bir çuvaldı.

"İşte cevabım, Thrall!"

Elini çuvala uzatıp içinden bir şey çıkardı. Thrall onun ne olduğunu göremiyordu ama Çavuş ve Langston'un irkilerek geri çekildiklerini gördü. Sonra o şey hızla orka doğru fırladı ve yere çarpıp Thrall'ın ayaklarının dibine kadar yuvarlandı.

Taretha'nın görmeyen mavi gözleri ona kesik başından bakmaktaydı.

"İşte ben hainlere bunu yaparım!" diye haykırdı, devriye yolunda deli gibi dans etmekte olan Blackmoore. "İşte biz sevgimize ihanet edenlere bunu yaparız... Her şeyi alıp hiçbir şey vermeyenlere... Lanetin laneti orklara merhamet edenlere bunu yaparız!"

Thrall onu duymuyordu. Kulaklarında bir gök gürültüsü uğuldamaktaydı. Dizlerinin bağı çözüldü ve ork yere çöktü. Midesindekiler boğazına kadar geldi ve görüşü dalgalanmaya başladı.

Bu olamazdı. Tari olmamalıydı. Kesinlikle Blackmoore bile masum birine böylesi bir alçaklığı yapamazdı.

Ancak huzur verici bilinçsizlik haline kavuşamayacaktı. İnatla kendilideydi ve uzun sarı saçlara, mavi gözlere ve kesilmiş, kanlı boyna bakmaktaydı. Sonra korkunç görüntü bulanıklaştı. Yüzü nemle kaplandı. Göğsü ıstırap içinde daralırken Thrall, çok uzun zaman önce Tari'nin ona söylediklerim hatırladı: Bunlara gözyaşı denir. Çok üzgün olduğumuzda, ruhumuz allak bullak olduğunda, yüreğimizi dolduran acıdan yer bulamadıklarında dökülürler.

Ancak acının yöneleceği başka bir yer vardı. Harekete, intikama yönelecekti. Şimdi Thrall'ın görüşü kırmızıya bürünmüştü. Ork başını geriye atıp daha önce hiç hissetmediği bir hiddetle haykırdı. Çığlığının saf öfkesi gırtlığını yakmıştı.

Gökyüzü kaynamaya başladı. Düzinelerce şimşek bir an için göz kamaştırıcı bir biçimde bulutları yarıyordu. Ardından patlayan gök gürültüsünün gumbürtüsü kaledeki adamları neredeyse sağır etti. Çoğu, silahlarını yere atıp dizlerinin üstüne çöktü. Ork liderinin ezici acısını yansıttığı açıkça görülün bu göksel öfke gösterisi, dehşet içindeki adamların anlamsız şeyler mırıldanmasına neden olmuştu.

Thrall'ın hiddetini çaresiz bir keder olarak algıladığı belli olan Blackmoore güldü. Gök gürültüsünün son gumbürtüle-

ri de yok olup gidince tuğgeneral bağırdı: Senin yıkılmayacağını söylemişlerdi! İşte yıktım seni, Thrall. Seni Yıktım!"

Thrall'ın çığlığı kesildi ve ork bakışlarını Blackmoore'a dikti. Bu mesafeden bile, artık düşmanı olan Blackmoore'un vahşi cinayetiyle neye sebep olduğunu sonunda anladığım ve yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordum.

Thrall bunu barışçıl bir şekilde sona erdirebileceğini umarak gelmişti. Blackmoore'un yaptıkları bu ihtimali tamamen yok etmişti. Blackmoore başka bir gün daha görmeyecekti ve onun istihkâmı ork saldırısı karşısında narin bir cam gibi darmadağın olacaktı.

"Thrall..." Bu, Thrall'ın ne durumda olduğundan emin olamayan Cehennemçiliği'ydı. Göğsü hâlâ keder ve geniş, yeşil yüzünden süzölmeye devam eden yaşlarla dolu olan Thrall'ın bakışları Cehennemçiliği'nı delip geçti. Cehennemçiliği'nın yüzüne anlayışlı ve onaylayan bir ifade yerleşti.

Güçlü iradesini yavaş yavaş kontrol altına alan Thrall iri savaş çekicini kaldırdı. Ayaklarını birbiri ardına, güçlü, düzenli bir tempoda yere vurmaya başladı. Diğerleri de hemen ona katıldı ve yer hafifçe sarsılmaya başladı.

Langston, kızın on metre aşağıda yatan başına iğrenerek ve dehşet içinde baktı. Blackmoore'un içindeki zalimlik belirtilerinden haberdardı ama asla böyle bir şeyi...

"Sen ne yaptın!" Sözler, Blackmoore'u yakalayıp kendisine çevirmiş olan Çavuş'un ağzından gürleyerek çıktı.

Blackmoore isterik bir şekilde gülmeye başladı.

Çığlıkları duyan ve sonra taştaki hafif sarsıntıyı hisseden Çavuş'un içi buz kesti. "Lordum, yeri sallıyor... Ateş açmalıyız!"

"İki bin tane ork hep birden ayaklarını yere vuruyor. Herhalde yer sallanır!" diye hırladı Blackmoore. Tekrar surlara döndü. Belli ki söyleyecekleriyle orka daha fazla işkence etmek niyetindeydi.

Mahvolduk, diye düşündü Langston. Artık teslim olmak için çok geçti. Thrall iblis büyüsünü kullanıp kaleyi ve içindeki herkesi kızın başına gelenlere karşılık olarak yok edecekti. Dudakları kımıldadı ama hiç ses çıkmadı. Çavuş'un kendisine bakmakta olduğunu hissedebiliyordu. "Kahrolasica soylu, yüreksiz piç kuruları sürüsü sizi," diye tısladı Çavuş, sonra da böğürdü: "Ateş!"  
\* \* \*

Toplar ateşlendiğinde Thrall irkilmedi bile. Ardından yükselen acı dolu çığlıkları duyuyor ama hiçbir şey hissetmiyordu. Kederini üstünden atarak Toprağın Ruhunu çağırdı ve Toprak karşılık verdi. Toprak düzgün, keskin, dosdoğru uzanan bir çizgi şeklinde kırılıp kabardı. Thrall'ın ayaklarının dibinden devasa kapiya doğru dümdüz, sanki dev bir yeraltı yarattığı çukur kazıyormuşçasına ilerledi. Kapı sarsıldı. Etrafındaki taşlar titredi ve birkaç küçük taş düştü ama bu, iskân bölgelerinin eğrelti surlarından daha sağlam yapılmış olduğundan yerinden oynamadı. Blackmoore çığlık attı. Benliğinin odağı keskinleşmişti ve adam Taretha Foxton'un idam emrini verebilecek kadar içtiğinden beri ilk kez net bir şekilde düşünebiliyordu. Langston abartmamıştı. Thrall'ın güçleri uçsuz bucaksızdı ve tuğgeneralin orku yıkma taktiği başarısız olmuştu. Aslında bu onun öfkesini çok daha fazla artırmıştı ve Blackmoore panik halinde, midesi bulanarak izlerken yüzlerce... hayır, binlerce... muazzam, yeşil vücut bir ölüm nehri halinde yoldan aşağı akıyordu. Buradan gitmeliydi. Thrall onu öldürecekti.. Blackmoore bunu biliyordu. Her nasılsa Thrall onu bulacak ve Taretha'ya yaptıkları için onu öldürecekti...  
Tari, Tari, seni sevmiştim, bana bunu *neden yaptın?*  
|

Birisi bağıırıyordu. Sevimli yüzü pespembe olmuş, gözleri korkuyla büyümüş olan Langston bir kulağına bir şeyler zirvalıyor ve Çavuş 'un anlamsız gürültüler çıkaran sesi diğer kulağını dolduruyordu. Blackmoore aciz bir şekilde onlara dikti bakışlarını. Çavuş tükürürcesine bir şeyler daha söyleyip adamlara döndü. Adamlar topları doldurup ateşlemeye devam ediyorlardı.

Blackmoore'un aşağısındaysa atlı şövalyeler ork saflarına hücum ediyordu. Savaş naraları ve birbirine çarpan çelik sesleri duydu. Adamlarının siyah zırhları orkların çirkin yeşil derileriyle bir olmuş ve şurada burada beyaz postların bir anlık görüntüsü... Kutsal Işık adına, Thrall gerçekten ordusuna beyaz kurtları çağırmaı başarmış mıydı?

"Çok fazlalar," diye fısıldadı. "Çok fazla ork var. Öyle çoklar ki..."

Kalenin surları tekrar sarsıldı. Blackmoore'un hiç duymadığı bir korku içini ürpertiyle doldurdu ve tuğgeneral dizlerinin üstüne çöktü. Bu halde, bir köpek gibi sürünerek, basamakları inip avluya vardı.

Blackmoore şövalyelerin hepsinin dışarıda -dövüştüğünü... ve de öldüğünü düşündü. İçeride kalmış olan insanlar çığlık atıyor ve kendilerini korumak için ne bulabilirlerse topluyorlardı. tırpanlar, yabalar ve hatta genç Thrall'in dövüş yeteneğini bilemediği tahta eğitim kılıçları... Tuhaf ama aynı zamanda tanıdık bir koku Blackmoore'un burnuna doldu. Korku, evet bu oydu. Bu kötü koku geçmişteki savaşlarda üstüne sinmişti, onun ölenlerin cesetlerinden yükseldiğini duymuştu. Bu berbat kokunun midesini nasıl alt üst ettiğini unutmuştu.

Böyle olmamalıydı. Şu anda sarsılmakta olan kapıların diğer tarafındaki orklar onun ordusu olmalıydı. Onların dışarıdan durmadan Blackmoore'un ismini haykıran liderleri onun uysal, itaatkâr kölesi olmalıydı. Tari'nin burada olması gerekirdi... Hem, o neredeydi sahiden?... Ve sonra hatırladı; kendi dudaklarında onun hayatını alan emrin şekillenmesini ha-

cırladı ve kendim berbat hissetti. Kendi adamlarının karşındaydı ve bedeni... ve ruhu hastaydı. "Kontrolünü kaybetti!" diye böğürdü Langston, Çavuş'un. kulağının birkaç santim yanında. Top gümbürtüleri, kılıç kalkan şangırtıları ve acı dolu çığlıklar arasında sesini duyurmaya çalışıyordu. Ve surlar tekrar sarsıldı.

"Kontrolünü çoktan kaybetmişti!" diye ona bağırdı Çavuş. "Komuta sizde, Lord Langston! Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Teslim olalım!" diye haykırdı Langston, hiç düşünmeden. Gözleri on metre aşağıdaki savaşta olan Çavuş başım iki yana salladı.

"Artık bunun için çok geç! Blackmoore hepimizi mahvetti. Artık Thrall bir daha barış görüşmesine karar verene kadar dövüşmek zorundayız... tabii eğer öyle bir karar verirse. Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye tekrar sordu Çavuş.

"Ben... ben..." Akla mantıklı gelebilecek gibi görünen bütün fikirler Langston'un zihninden uçup gitmişti. Bunun adı savaştı, o bunun için yaratılmamıştı... ve şimdi ikinci kez onun tam ortasına düşmüştü. Kendisinin bir korkak olduğunu biliyordu ve bu yüzden kendinden öğreniyordu ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

"Benim, Durnholde'nin savunmasında komutayı almamı ister misiniz, efendim?" diye sordu Çavuş. Langston nemli ve minnettar gözlerini kendisinden yaşça büyük adama çevirip başını salladı.

"Tamam o zaman," dedi Çavuş. Avludaki adamlara dönüp emirler yağdırmaya başladı.

O anda kapı paramparça dağıldı ve bir ork dalgası, ülkenin en sağlam yapıları kalesinin avlusuna akın etti.

## YİRMİ

Gökyüzü açılır gibi oldu ve bir yağmur örtüsü sağanak halinde inerek Blackmoore'un koyu renk saçlarını kafatasına yapışmasına ve adamın birden kayganlaşmış olan çamurlu avlu toprağında kaymasına neden oldu. Blackmoore yere sertçe düşmüş, rüzgâr da onu hareketsiz bırakmıştı. Ayağa sürünerek kalkıp yoluna devam edebilmek için kendini zorladı. Bu kanlı, gürültülü cehennemden sadece bir tek çıkış yolu vardı.

Blackmoore odasına vardı ve yazı masasına atıldı. Titreyen parmaklarıyla anahtarı aradı. Anahtarı elinden iki kere düşürdükten sonra ancak yatağının yanındaki duvar halısına tökezleyerek vardı ve dokumayı olduğu yerden söküp atarak anahtarı yuvasına oturtabildi.

Kilidi açan Blackmoore ileri fırladı. Basamakları fark etmeden, paldır küldür aşağı vardı. Ancak sarhoş bedeni bir bez bebeğinki gibi gevşekti ve birkaç çürük dışında bir zarar görmemişti.

Odasındaki kapıdan süzülen ışık sadece birkaç metre mesafeyi aydınlatıyor, ondan sonrası mutlak bir karanlığa açılıyordu. Yanında bir lamba getirmesi gerekirdi ama artık bunun için çok geçti. Birçok şey için çok geçti.

Bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızla koşmaya başladı. Diğer taraftaki kapı hâlâ sürgüsüz olacaktı. Kurtulabilir, ormanın içine kaçabilir ve daha sonra, katliam sona er-



diğinde geri dönüp bahane olarak... Bilemiyordu. Bir şey bulurdu. Yer tekrar sarsıldı ve Blackmoore yere yuvarlandı. Altındaki küçük çakılları ve üstünün başını kaplayan tozu toprağı hissetti. Sarsıntı geçtiğinde yavaşça ayağı kalktı ve kolları ileri uzanmış halde ilerlemeye başladı. Uçuşan yoğun toz toprak bulutu şiddetle öksürmesine neden oldu. Birkaç adım ilerledikten sonra parmakları muazzam bir taş yığınıyla karşılaştı. Tünel burada çökmüştü. Kontrolünü tamamen kaybettiği kısa bir süre boyunca Blackmoore tırnaklarıyla kendine yol açmaya çabaladı. Sonra hıçkırarak ağlayarak yere çöktü. Peki ya şimdi? Şimdi Aedelas Blackmoore'a ne olacaktı?

Yer tekrar sarsıldı ve Blackmoore ayağı fırlayıp geldiği yoldan geri dönmek için koşmaya başladı. İçindeki korku ve suçluluk duygusu güçlüydü ama hayatta kalma içgüdüğü daha da güçlüydü. Tüyler ürpertici bir ses boşluğu vardı ve Blackmoore, içine dolan bir korku dalgasıyla birlikte, tünelin hemen ardında tekrar çökmekte olduğunu anladı. Duyduğu dehşetin verdiği bir hızla odasına doğru koşmaya başladı. Tünelin tavanı, sanki hemen arkasından geliyormuş gibi, onu yarım metre kadar farkla ıskaladı.

Basamakları sendeleyerek çıkıp kendini ileri attı ve o anda tünelin geri kalanı da heybetli bir gümbürtüyle aşağı indi. Blackmoore odanın zeminindeki hasırlara, sanki bu birden çıldırmış olan dünyada tutunabilecek bir destekmişçesine yapıştı. Dehşetli yer sarsıntıları bitmek bilmiyor gibiydi.

Sonunda sarsıntı kesildi. Blackmoore kıpırdamadı. Sadece taş zeminde yüzükoyun uzanarak, nefes nefese yattı.

Bir kılıç, birden karşısında belirip burnunun birkaç santim ötesinde çınlayarak durdu. Haykıran Blackmoore çabucak geriledi. Bakışlarını yukarı kaldırdığında karşısında, elinde bir kılıçla duran Thrall'ı gördü.

Kutsal Işık korusun ki, Blackmoore, Thrall'ın ne kadar kocaman olduğunu unutmuştu. Thrall siyah plaka zırh içinde ve elinde devasa bir kılıçla, Blackmoore'un yüzükoyun yatan vücuduna bir dağın çevresindeki düzlüklere tepeden baktığı gibi tepeden bakıyordu. Muazzam, biçimsiz çenesinde önceden de hep bu... bu görünüş mü vardı?

"Thrall, açıklayabilirim," diye kekeledi Blackmoore.

"Hayır, açıklayamazsın," dedi Thrall, çok sakın bir sesle. Sesi hiddetli^ çıksaydı Blackmoore bu kadar korkmayacaktı. "Hiçbir açıklama yok. Sadece uzun süredir beklenen bir kapışma var. Ölümüne bir düello. Kılıcı al."

Blackmoore bacaklarını altına topladı. "Ben... ben..."

"Kılıcı al," diye tekrarladı Thrall, boşuk sesiyle. "Yoksa senin işini orada korkmuş bir çocuk gibi otururken bitiririm."

Blackmoore titreyen elini uzatıp kılıcın kabzasını kavradı.

Güzel, diye düşündü Thrall. En azından Blackmoore ona karşı koyarak Thrall'ın tatmin duymasını sağlayacaktı.

İlk aradığı kişi Langston olmuştu. Yer altındaki kaçış tünelinin varlığı konusunda bilgi vermesi için genç lordun gözünü korkutmak çok kolay olmuştu. Bunun, Taretha'nın kendisini görmek için gizlice kullandığı yol olduğunu anlayanca Thrall'ın içindeki yara yeniden deşilmiş ti.

Depremlerden tüneli tıkamalarını istemişti. Böylece Blackmoore aynı yoldan geri dönmek zorunda kalacaktı. Thrall beklerken odadaki eşyaları öfkeyle kenara itmiş ve son karşılaşma için küçük bir alan açmıştı.

Blackmoore'un sendeleyerek ayağa kalkmasını seyretti. Bu gerçekten de, gençliğinde hem huşu duyduğu, hem de korktuğu adamla aynı kişi miydi? Buna inanmak çok güçtü. Bu adam hem duygusal anlamda, hem de bedenen çökmüştü. Bir an için acıma hissinin belli belirsiz gölgesi Thrall'ın yü-

reğinden tekrar geçiverdi ama bunun, Blackmoore'un yaptığı zalimlikleri örtmesine izin vermeyecekti.

"Gel haydi," diye hırladı Thrall.

Blackmoore hamle yaptı. İçinde bulunduğu durum düşünülürse Thrall'ın beklediğinden çok daha hızlı ve dikkatliydi. Thrall'ın darbe almaması için gerçekten çabuk tepki vermesi gerekmişti.

Darbeyi savuşturduktan sonra Blackmoore'un tekrar saldırmasını bekledi.

Kapışma Durnholde'nin efendisini canlandırmış gibiydi. Yüzüne bir öfke ve kararlılık ifadesi yerleşmiş, hareketlerine denge gelmişti. Blackmoore sola hamle yapacak gibi yapıp Thrall'ın sağma şiddetli bir darbe savurdu. Thrall yine de saldırıyı başarılı bir şekilde engelledi.

Şimdi ork saldırıya geçmiş ve Blackmoore'un kendini savunabilmesine hem şaşırmış, hem de biraz sevinmişti. Blackmoore'un tek derdi korumasız olan sol yanma aldığı hafif sıyrıktı. Adanı zaafını fark etmiş ve kalkan olarak kullanabileceği bir şey aranmaya başlamıştı.

Thrall bir hırıltı sesi çıkararak kapıyı menteşelerinden söktü ve Blackmoore'a doğru fırlattı.

"Korkağın kapısının ardına saklan," diye haykırdı.

Bir ork için gayet iyi bir kalkan olabilecek olan kapı elbette Blackmoore için fazla büyüktü. Adam kapıyı öfkeyle kenara itti.

"Hâlâ geç sayılmaz, Thrall," dedi orku şok eden bir biçimde. "Bana katılırsan birlikte hareket edebiliriz. Elbette ork-ları serbest bırakacağım ama bana onların da aynı senin yapacağın gibi, benim için, benim sancağımın altında savaşacağına dair söz verersen."

Thrall, Blackmoore hiç beklenmedik bir hamle yaptığında kendini savunamayacak kadar öfkelenmişti. Ork kılıcını zamanında kaldıramamış ve Blackmoore'un kılıcı onun zırhına

tangırdayarak inmişti. Bu başarılı bir darbeydi ve Thrall m yara almasını engelleyen tek şey zirhlı olmuştı.

"Hâlâ sarhoşsun, Blackmoore. Bir an için bile olsa o görüntüyü..."

Taretha 'nın mavi gözlerinin kendisine dayanamayacağı bir biçimde bakışını hatırlayınca, Thrall'ın gözünün önündeki kırmızılık tekrar belirmişti. Geri çekilip Blackmoore'a en azından kendini savunma fırsatı vermek istemişti ama artık bu umurunda bile değildi. Bir sahil şeridini döven dev dalgaların duyarsız hiddetiyle Thrall, Blackmoore'un üstüne yüklendi. Her darbede, hiddet dolu her haykırışta bu adamın ellerinde geçirdiği işkence dolu gençliğini dışa vuruyordu. Blackmoore'un kılıcı elinden uçtuğunda Thrall, Taretha'nın yüzünü gördü. Onun insanları ve orkları saran, aralarında fark gözetmeyen dostane gülümsemesini gördü.

Thrall, Blackmoore'u bir köşeye sıkıştırdığında o sefil adam çizmesinden bir hançer çıkarıp silahı Thrall'ın yüzüne doğru salladı. Hançer orkun yüzünü kıl payı ısılamıştı. Thrall intikam arzusuyla haykırarak kılıcını kaldırıp hızla indirdi.

Blackmoore hemen ölmemişti. Kanı kırmızı bir sağanak gibi şiddetle fışkırırken, güçsüz parmakları vücudunun iki yanını kavramış halde nefes nefese yatıyordu. Bakışlarını yukarı çevirip camlaşmış gözleriyle Thrall'a baktı. Ağzının kenarından kan süzölmekteydi. Thrall'ı şaşırtan bir şekilde gülümsemi.

"Sen... seni ne yaptıysam osun... gurur duyuyorum..." dedi ve bedeni gevşeyip duvara yığıldı. Thrall istihkâmdan ayrılıp avluya çıktı. Şiddetli yağmur her yanma saldırıyordu. Cehennemçiğliği her adımında suları etrafa sıçratarak hemen onun yanma geldi. "Rapor ver," dedi Thrall, gözleri etrafı tararken.

Durnholde'yi ele geçirdik, Savaş Şefim," dedi Cehennemçılığı. Her tarafına kanlar sıçramıştı ve kızıl gözlerinde alev alev bir parıltıyla, coşkulu bir görünümü vardı. "İnsanların takviye güçleri hâlâ kilometrelerce mesafede. Direniş gösterenlerin çoğu kontrol altına alındı. Kaleyi aramayı hemen hemen tamamladık ve savaşa girmeyenleri dışarı çıkardık. Dişiler ve yavruları, emrettiğiniz gibi, zarar görmediler."

Thrall kendi savaşçılarından oluşan kümelerin insan erkeklerini çevrelediğini gördü. Adamlar çamura oturtulmuş halde kendilerini tutsak alanlara bakıyordu. Ara sıra içlerinden biri hareketlenir gibi oluyor ama çabucak eski yerine geri çekilmek zorunda bırakılıyordu. Thrall orkların tutsaklara hücum etmeyi fena halde istemelerine rağmen bir şey yapmadıklarını fark etmişti.

"Bana Langston'u bul." Cehennemçılığı, Thrall'ın buyruğunu yerine getirmek üzere hızla uzaklaştı ve Thrall bir kümeden diğer kümeye gezmeye başladı. İnsanlar ya korkmuş ya da öfkeliydi ama şu anda Durnholde'nin kimin elinde olduğu açıktı. Thrall, Cehennemçılığı'nın geri gelişiyse o tarafa döndü. Cehennemçılığı, Langston'u kılıcıyla yerinde müdahalelerle dürterek Thrall'ın önüne getirmişti.

Langston hemen Thrall'ın önünde diz çöktü. Bundan belli belirsiz bir tiksinti duyan ork ona ayağa kalkmasını emretti. "Şimdi komuta sende, yanılıyor muyum?"

"Şey, Çavuş... evet. Evet, bende."

"Sana vereceğim bir vazife var, Langston." Thrall onunla karşılıklı, yüz yüze durmak için eğildi.

"Sen ve Blackmoore'un nasıl bir ihanet planı içerisinde olduğunuzu sen de ben de biliyoruz.

İttifak'ınıza ihanet edecektiniz. Sana günahlarından kurtulmak için bir fırsat öneriyorum, tabii eğer yararlanmasını bilersen"

Langston un gözleri orkunkileri inceledi ve yüzündeki korku izleri biraz azaldı. Adam başım salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"İttifak'ınıza bir mesaj ilet. Onlara bugün burada olanları anlat. Onlara, eğer barışçıl yolu seçerlerse onlarla ticarete ve işbirliğine hazır olduğumuzu görececeklerini söyle, tabii halkımın geri kalanım, serbest bırakmaları ve bizlere topraklar... verimli topraklar... tahsis etmeleri şartıyla. Savaş yolunu seçerlerse daha önce benzerini hiç görmedikleri bir düşmanla karşı karşıya gelecekler. Bundan on beş sene önce güçlü olduğumuzu düşünüyorsan... bu, bugün savaş meydanında karşılaşacakları düşmanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Sen benim orduma karşı yapılan iki savaşta sağ kalma şansına eriştin. Eminim, onlara bizim yarattığımız tehdidin bütün derinliğini gerektiği gibi nakledebilirsin."

Langston'un çamur ve kan lekelerinin ardındaki yüzü solmuştu ama yine de bakışlarını Thrall'ın gözlerinden ayırmıyordu.

"Ona at ve erzak ver," dedi mesajının anlaşıldığı konusunda ikna olan Thrall. "Langston engellenmeden üstlerine gidecek. Halkının iyiliği için, seni dinlemelerini umarım. Şimdi git." Cehennemçılığı, Langston'u kolundan yakaladı ve onu ahıra götürdü. Thrall, talimatları uyarınca, insanların başında beklemeyen orkların istihkâmdan tedarik toplamakla meşgul olduğunu gördü. Atlar, büyükbaş hayvanlar, koyunlar, tahıl dolu çuvalar, bandaj olarak kullanılacak malzemeler... bir ordunun ihtiyaç duyacağı her şey yakında yeni Güruh'un elinde olacaktı.

Orkun konuşması gereken bir adam daha vardı. Bir an sonra Thrall onu buldu. Çavuş'un adamlarından oluşan küçük grup silahlarını teslim etmemişti ama onları kullandıkları da

yoktu. Bu, orkların da, insanların da silahlı olduğu ama iki tarafın da bir çatışmayı tırmandırmaya hevesli olmadığı bir tereddüt haliydi.

Çavuş'un gözleri Thrall'ın yaklaştığını görünce ihtiyatlı bir ifadeyle kısıldı. İnsanları çevreleyen orklar, Savaş Şefi'ne yol vermek için birbirlerinden ayrıldılar. Çavuş ve Thrall uzun bir müddet birbirlerini süzdü. Sonra, Çavuş'un bile beklemeyeceği kadar hızlı bir şekilde, Thrall'ın eli Çavuş'un kulak memesine uzandı ve kaim, yeşil parmakları altın halkayı sıkıca kavradı. Sonra Thrall yine aynı çabuklukla küpeyi olduğu yerde bırakarak geri çekildi.

"Beni çok iyi eğittiniz, Çavuş," diye gürledi Thrall.

"Sen çok iyi bi öğrenciydin, Thrall," diye karşılık verdi Çavuş, ihtiyatlı bir şekilde.

"Blackmoore öldü," dedi Thrall. "Halkınız kaleden çıkarılıyor ve biz burada konuşurken tedarikler orklar tarafından toplanıyor. Durnholde şu anda sadece ben istediğim için ayakta duruyor." Bunu daha açık bir şekilde göstermek için ayağını bir kez yere vurdu ve toprak şiddetle sarsıldı.

"Bana merhamet kavramım öğrettiniz. Şu anda bu dersiniz için minnettar olmanız gerekli. Birkaç dakika içinde Durnholde'yi yerle bir etmek niyetindeyim. Takviye birlikleriniz size yardım etmek için zamanında varamayacak. Eğer adamlarınız teslim olursa onların ve ailelerinin buradan gitmelerine izin verilecek. Yemeğiniz, suyunuz ve hatta silahlarınız olmasını garanti edeceğiz. Teslim olmayanlar yıkıntıların altında kalıp ölecek. Bu kale ve onun iskân bölgelerini koruyan şövalyeleri olmadan halkınızın geri kalanını özgürlüklerine kavuşturmamız kolay olacak. Bu her zaman için benim tek amacımdı."

"Öyle miydi?" diye sordu Çavuş. Thrall onun aklından Blackmoore'un geçtiğini biliyordu.

"Amacım adaletti," dedi Thrall. "Ve bu da bu amaca hizmet etti ve de edecek."

"Kimseye zarar gelmeyeceği konusunda bana söz veriyor musun?"

"Evet," dedi başını kaldırıp onun adamlarına bakan Thrall. "'Eğer bize direniş göstermezseniz özgürce gitmenize izin verilecek."

Buna cevap olarak Çavuş silahını çamurlu toprağa attı. Bir sessizlik oldu ve sonra silahlı adamlar da aynısını yaptı. Savaş bitmişti.

Orkların ve insanların hepsi kaleden güvenli bir şekilde dışarı çıktıktan sonra Thrall Toprağın Ruhunu çağırdı.

Bu yer iyi olan hiçbir şeye hizmet etmiyor. Hiçbir suçu olmayan tutsakları barındırdı ve kötülüğe büyük bir güç sağladı. Yık onu. Yık onu.

Kollarını açtı ve tempolu bir şekilde ayaklarını yere vurmaya başladı. Gözlerini kapayan Thrall küçük hücrelerini hatırladı. Blackmoore'un yaptığı işkenceyi ve birlikte eğitim aldığı adamların gözlerindeki aşağılamayı hatırladı. Aklından geçirdiği hatıralar şoke edici bir acıyla doluydu. Onları zihninden kovmadan önce kısa bir süre için ortaya çıkmalarına izin veriyordu.

Yık onu. Yık onu!

Yer bu savaşta son kez olarak gümbürdedi. Heybetli yapılar un ufak olurken çıkan ses kulakları sağır ediyordu. Toprak yukarı doğru dalgalandı. Sanki kaleyi yutuyordu. Thrall'ın savaştığı her şeyi temsil eden sembol işte yıkılıyordu. Yer sonunda durulduğunda heybetli Durnholde'den geriye kalan sadece bir kaya yığını ve biçimsiz tahta parçalarıydı. Orklar-dan muazzam bir sevinç çığlığı yükseldi. Bitkin ve endişeli insanlar sadece bakıyorlardı.

Bu yığının içinde bir yerde Aedelas Blackmoore'un cesedi vardı.



"Onu yüreğinde gmmedike yeterince derine gömülmüş sayılmaz," dedi yanından gelen bir ses. Thrall dönüp bakınca Drek'Thar'ı gördü.

"Sen bilge bir orksun, Drek'Thar," dedi Thrall. "Belki de fazlasıyla bilgesin."

"Onu öldürmek iyi miydi?"

Thrall cevap vermeden önce düşündü. "Bunun yapılması gerekiyordu," dedi. "Blackmoore zehirdi. Sadece benim için değil, daha başka birçokları için de." Bir an duraksadı. "Onu öldürmeden önce bana... bana benimle gurur duyduğunu söyledi. Benim, o beni ne yaptıysa o olduğumu söyledi. Drek'Thar, bu düşünce beni çok rahatsız etti."

"Elbette sen Blackmoore seni ne yaptıysa osun," diye karşılık verdi Drek'Thar. Thrall bu cevap karşısında şaşkına dönmüş ve huzursuz olmuştu. Drek'Thar, Thrall'ın zırhlar içindeki koluna nazikçe dokundu.

"Ayrıca sen Taretha seni ne yaptıysa osun. Ve avuş ve Cehennemçiğliği ve Kıyametçekici ve ben, hatta Karşarkısı... Sen her savaşın seni biçimlendirdiği kişisin. Ve sen kendinin biçimlendirdiği kişisin... Sen, bütün klanların lordusun." Yaşlı şaman eğilerek selam verdi ve sonra dönüp yardımcısı Palkar'ın eşliğinde uzaklaştı. Thrall onların gidişini seyretti ve bir gün Drek'Thar kadar bilge bir ork olmayı umut etti.

Cehennemçiğliği yanma yaklaştı. "İnsanlara su ve yemek verildi, Savaş şefim. Keşif kolu, insanların takviye birliklerinin yakında burada olacağını bildirdi. Gitmemiz gerek."

"ok kısa bir süre sonra... Gerekleştirmeni istediğim bir vazife var." Cehennemçiğliği'na kapalı yumruğunu uzattı ve sonra avucunu açtı. Ucunda hilal biçimli bir ay olan gümüş bir kolye Cehennemçiğliği'nın uzattığı eline düştü. "Foxton denen insanları bul. Muhtemelen ancak şimdi kızlarının öldürüldüğünden haberdar olmuşlardır. Bunu onlara ver ve onlara... onlara yaslarını paylaştığımı söyle."

Cehennemçılığı eğilerek selam verdi ve Thrall'ın buyruğunu yerine getirmek üzere ayrıldı. Thrall derin bir nefes aldı. Ardında geçmişı, bir zamanlar Durnholde olan yıkıntı vardı. Önündeyse geleeği, yeşil bir deniz, beklenti içindeki halkı vardı.

"Bugün..." diye sesini herkesin duyabileceği kadar yükselterek haykırdı. "... bugün, halkımız büyük bir zafer kazandı. Heybetli Durnholde kalesini yerle bir edip onun iskân bölgeleri üstündeki hâkimiyetini kırdık. Ancak henüz ne dinlenebiliriz, ne de bu savaşı kazandığımızı iddia edebiliriz. Halen hâpishanelerde çürümekte olan bir sürü kardeşimiz var ama onların yakında özgür kalacağını biliyoruz. Onlar da sizler gibi ork olmanın ne demek olduğunu tadacak, mağrur ırkımızın arzusunu ve gücünü öğrenecekler.

Bizler yenilmeziz. Zafer bizim olacak çünkü davamız haklı bir dava. Şimdi gidip kampları bulalım ve halkımızı özgür bırakalım!"

Muazzam bir sevinç çığığı yükseldi ve Thrall etrafındaki binlerce mağrur, güzel ork yüzüne baktı. Ağızları açıldı. Yumrukları havada sallanıyordu. İri vücutlarındaki her çizgi neşelerini ve heyecanlarını yansıtıyordu. İskân bölgesindeki miskin yaratıkları anımsayıp, onları bu kadar yükseklerle taşıyan ilhamı verenin kendisi olduğunu fark ederek neredeyse acı dolu bir haz hissetti. Bu düşünce gurur vericiydi.

Halkının onun adını haykırmasını izlerken içi derin bir huzurla doldu. Bunca yıl süren arayıştan sonra sonunda kaderinin nerede yattığını biliyordu, kim olduğunu bütün benliğiyle biliyordu: Durotan oğlu Thrall... Güruh'un Savaş Şefi.

O, artık evindeydi. -

SON